

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Δ!
ΑΡΙΘ. 22

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ (ΥΠΟΓΕΙΟΝ „ΗΒΗΣ”)

Μετά τήν ἐξάντλησιν τῶν χειμερινῶν εἰδῶν, κατόπιν ἀδείας τοῦ
 Προέδρου Πρωτοδικῶν ἀρχίζει ἡ ἐκποίησης τῶν θερινῶν εἰδῶν

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ Κα-
 τάστημα ΑΔΡΙΑΝΟΥ δύ-
 νασθε νὰ ράψετε ἐπὶ μέ-
 τρῳ κοστοῦμι, ὡς τὸ παρα-
 πλεύρως μοντέλο, μὲ ἐ-
 κλεκτὸ Ἀγγλικὸ ὕφασμα,
 ἐφαρμογὴν τελείαν καὶ ὑ-
 λικὰ ἀρίστης ποιότητος
 ἀντὶ δρ. 1000 ΜΟΝΟΝ

Καπαρντίνες τῆς ἐποχῆς,
 παντελόνια, ἀλπαγάδες, ὑ-
 ποδήματα, ψαδάκια καὶ ὅλα
 τὰ εἶδη τῆς ἀρξαμένης σαι-
 ζὸν ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα
 εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐ-
 φηνάς. Μία ἐπίσκεψις δά
 σὰς πείσῃ.

Ε. ΜΠΑΟΥΜΑΝ

Ἡ Ἑτέλκα ἔκοψε ἓνα ἀνοιγμένο τριαντάφυλλο καὶ τὸ τίναξε. Τὰ πέταλά του σκορπίστηκαν στὴ γῆ.
— Θὰ πεθάνω ἔτσι, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε.
Ἡ Ροζαλίνα τὴν κύτταξε στὰ μάτια.
— Ἀγαπᾷς; τὴν ρώτησε ἀπλᾶ.
Εἶχε διακρίνει, μέσα στὰ μάτια της, τὴν τριανταφυλλένια φλόγα τῆς παρθενικῆς ἀγάπης.

Ἡ Ἑτέλκα κατέβασε τὰ μάτια στὴ γῆ. Στὰ μακριὰ πικρὰ τῆς βλέφαρα, κύλησαν δυὸ θολὰ χοντρά δάκρυα.
— Ποῖον; ξαναρώτησε ἡ Ροζαλίνα.
— Τὸν Λούκιο, ψιθύρισε ντροπαλὰ ἡ Ἑτέλκα.

Μιά κραυγὴ χαρᾶς, πού δὲν ὑπόρεσε νὰ τὴν συγκατέστη, ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ροζαλίνας. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ἀγκάλιασε τὴ μικρὴ τῆς φίλη καὶ τὴν φίλησε στὰ μάτια, τὰ ὑγρά ἀκόμα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Κι' ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾷ, τῆς εἶπε χαϊδεύοντας τὰ μεταξένια, τετράξανθὰ της, μαλλιά. Εἶναι μέρες τώρα, πού ἤθελα νὰ στὸ πῶ, μὰ δὲν τολμοῦσα. Πόσο θὰ χαρῇ, ὁ καὶ μόνος ὁ ἀδελφούλης μου, ὅταν τοῦ τὸ πῶ.

Κι' οἱ δυὸ φιλενάδες, ἀγκαλιασμένες, κάθισαν ὡρες κάτω ἀπὸ τὸ μοναχικὸ κιόσκι, πλάθοντας τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Λούκιος καὶ ἡ Ἑτέλκα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ροζαλίνας, βλέπονταν πολὺ συχνά.

Ἀπὸ τὰ λόγια στὰ φιλιὰ κι' ἀπ' τὰ φιλιὰ στὰ χάρδια, ὁ ἔρωτάς τους ἔγινε φωτιά καὶ τοὺς ἔκαιγε.

Κάποιο φθινοπωρινὸ δειλινὸ, πού ἡ γῆ μοσκοβολοῦσε τὴ μυρωδιά τοῦ ἀπόβροχου, τὸ κιόσκι, πού ἄκουσε τὴν πρώτη ἔρωτικὴ ἐξομολόγησιν τῆς Ἑτέλκας, ἔγινε βωμὸς τῆς ὑπερτατῆς ἐρωτικῆς θυσίας.

Κι' ἀπὸ τὸ χινοπωρινὸ ἐκεῖνο ἀπόγευμα, οἱ δυὸ νέοι ἐραστές, μεθοῦσαν κάθε μέρα, πίνοντας τὸ βράδυ τὸ κρασί τοῦ σφιχταγκάλιασμένα.

Μὲ τὴν ἀνοχὴ τῆς καλόβολης Ροζαλίνας, πού λογάριζε πῶς μὲ τὴν προίκα τῆς Ἑτέλκας θὰ μπο-

ροῦσε κι' αὐτὴ νὰ παντρευτῇ ἀργότερα, — τὸν καλύτερο ἱππὸν Βερῶνας — οἱ σχέσεις τους προχώρησαν τόσο πολὺ, πού δὲν ἦταν πιὰ δυνατό νὰ μείνουν κρυφές.

Κι' ὅλα θὰ τελείωναν ὁμορφα, ὅπως τὰ παραμῦθια, μὲ γάμους καὶ γιορτές, ἂν ὁ Λούκιος δὲν γνώριζε στὴ Βενετία, πού εἶχε πάει γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον παλιὸ φίλο τοῦ πατέρα του, τὴν περίφημὴ κοντέσσα Ἀνσάλντι.

Ἡ κοντέσσα Ἀνσάλντι, χήρα ἑνὸς βαθυπλουτοῦ γέρου κόμητος, πού δολοφονήθηκε μιὰ νύχτα σ' ἓνα κακόφημο καπηλειό, ζοῦσε στὴ Βενετία, τὴν πόλιν τοῦ ἐλεύθερου ἔρωτα καὶ τοῦ ἀτέλειωτου γλεντιοῦ, τὴν πιὸ ἐλεύθερη καὶ τὴν πιὸ γλεντζέδικὴ ζωή.

Ὁμορφὴ ἀκόμα μ' ὅλα τὰ σαράντα χρόνια της, ὅταν ἐγνώρισε τὸν Λούκιο τὸν ἀγάπησε, μὲ τὸν ἀπελπισμένο ἐκεῖνο ἔρωτα τῶν γυναικῶν, πού αἰσθάνονται ὅτι τὰ νειάτα τους φεύγουν γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν πιά, καὶ κατάρθωσε νὰ τὸν παρασύρῃ.

Τρελλὸς ἀπὸ τὰ χάρδια — τὰ φλογερά, καινούγια γι' αὐτὸν μελετημένα χάρδια — τῆς νέας του ἑρωμένης, ὁ Λούκιος ἔσχασε γρήγορα τὴν μικρὴ Ἑτέλκα, πού τοῦ θυμίζε τις μιμῶδες, γιὰ χάριν τῆς κοντέσσας Ἀνσάλντι, πού ἦταν σὰν ἓναν ἑκατόφυλλο τριαντάφυλλο σ' ὅλη του τὴν ἀνθισιν.

Στὴν ἀρχή, ἡ Ἑτέλκα ἀνησούχησε. Ἐπειτα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἀδελφὸ τῆς Θεοβάλδου τὸν ἀτυχὸ ἔρωτά της.

Ὁ Θεοβάλδος βίαιος καθὼς ἦταν, τὴν κακομεταχειρίστηκε. Ὑστερὰ ἔστειλε μήνυμα στὸν ὄραϊο Λούκιο νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφή του ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Ἑτέλκα ἀνησούχησε. Ἐπειτα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἀδελφὸ τῆς Θεοβάλδου τὸν ἀτυχὸ ἔρωτά της.

Ὁ Θεοβάλδος βίαιος καθὼς ἦταν, τὴν κακομεταχειρίστηκε. Ὑστερὰ ἔστειλε μήνυμα στὸν ὄραϊο Λούκιο νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφή του ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Ἑτέλκα ἀνησούχησε. Ἐπειτα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἀδελφὸ τῆς Θεοβάλδου τὸν ἀτυχὸ ἔρωτά της.

Ὁ Θεοβάλδος βίαιος καθὼς ἦταν, τὴν κακομεταχειρίστηκε. Ὑστερὰ ἔστειλε μήνυμα στὸν ὄραϊο Λούκιο νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφή του ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Ἑτέλκα ἀνησούχησε. Ἐπειτα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἀδελφὸ τῆς Θεοβάλδου τὸν ἀτυχὸ ἔρωτά της.

Ὁ Λούκιος, ὅμως, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ, πῆρε τὴν κοντέσσα Ἀνσάλντι κι' ἐπῆγαν σ' ἀγνωστὸ τόπο μακρινὸ, ὅπου δὲ μποροῦσε νὰ τὸν φτάσῃ ἡ ὀργή του ἀτιμασμένου ἀδελφοῦ.

Ὅταν ἡ Ἑτέλκα ἔμαθε τὴ διαγωγὴ αὐτῆς τοῦ καλοῦ της, δὲν τὸν κατηγόρησε, οὔτε τὸν καταράστηκε.

Κλεισμένη στὸ πιὸ ψηλὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ της, πού δὲν θὰ τὸ καταδεχόταν οὔτε ὁ τελευταῖος ὑπηρετῆς της, ἔκλαιγε, περιμένοντας, ἀπὸ μέρα, σὲ μέρα νὰ φέρῃ στὸν κόσμον ἓνα παιδάκι, πού θὰ ἔμοιαζε τὸν ἀπιστο Λούκιο.

Ἡ μοῖρα, ὅμως, δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀφίση οὔτε αὐτὴ τὴν παρηγοριά. Τὸ παιδί της πέθανε ἀμέσως καὶ ἡ δυστυχισμένη Ἑτέλκα, ντυμένη στὰ μαῦρα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κλαίει τὴν χαμένη τῆς ἀγάπης καὶ τὸ φτωχὸ πλάσμα πού δὲν ἀειώθηκε νὰ χαρῇ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Κλαίει σὰν τὸ πληγωμένο τρυγόνι.

Στὴν ἀρχὴ εἶχε κρύψει καλὰ τὸ μυστικὸ της. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἐπὶ τὴν Ροζαλίνα καὶ τὸν Θεοβάλδο δὲν ἤξερε τὴν ντροπὴ τῆς καὶ τὸν πόνο της. Κανεὶς.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἀρχισαν νὰ κουβεντιάξουν τὴ δυστυχία της στὴς γωνιὲς τῆς Βερῶνας.

Ἡ Ροζαλίνα, ἡ ἀπιστὴ φιλενάδα της, θάχε βέβαια πεῖ κάτι καὶ βρῆκαν ἀφορμὴ οἱ κακὲς γλώσσες. Τὸ σκάνδαλο πού θὰ σπίλωνε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας της, δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ξεσπάσῃ.

Ὁ Θεοβάλδος ὅμως, γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ στόματα τοῦ κόσμου, ζήτησε ἐπίσημα τὸ χέρι τῆς Ροζαλίνας κι' ἔτσι ἔπαυσαν τὰ σχόλια.

Κι' ἓνα χρόνο τώρα ὁ Θεοβάλδος κι' ἡ Ροζαλίνα εἶναι ἀρραβωνιασμένοι. Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει πῶς ὁ Θεοβάλδος ἀγαπᾷ τρελλὰ τὴν μνηστὴ του καὶ θὰ τὸν πάρῃ μόλις ἡ ἀδελφή του, πού εἶναι βαρεῖα ἄρρωστη, καλλιτερέψῃ λίγο.

Κι' ἡ Ροζαλίνα ἀκόμα, πιστεύει πῶς ὁ Θεοβάλδος θὰ τὴν παντρευτῇ.

Ἐκεῖνος ὅμως, χωρὶς νὰ τῆς δείχνῃ τὸ μῖσος του, περιμένει τὴν κατάλληλὴ ὥρα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀδελφή του.

Ἡ Ἑτέλκα, μαραμμένη, ἔρημη, στὸ θλιβερὸ δωμάτιό της κλαίει σὰν τὸ πληγωμένο τρυγόνι.

Ὁ Θεοβάλδος δὲ φαντάστηκε πῶς προκάλεσε τὸν Ρωμαῖο. Νόμισε πῶς γνώρισε κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ Λούκιου, τὸν ἄνθρωπο πού πλάνεψε τόσο ἄνδρα τὴν ἀδελφή του.

Ὁ πόθος τοῦ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ἑαυτοῦ δὲν ἔχει ἀπὸ τὴν ἡμέραν, πού ἔκρινε, κατὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ θεῖου του.

Ξαφνικὰ ἐνοιωσε νὰ τὸν πλημμυρίσῃ μιὰ ἄγρια χαρὰ.

Ἀπόψε, μετὰ τὴ γιορτῇ, θὰ ξάπλωνε στὴ γῆ τὸν προσωπίδοφόρον ἐκεῖνο, πού τόλμησε νὰ παρουσιαστῇ μπροστά του.

Ἀπόψε, μετὰ τὴν γιορτῇ, θὰ ξέπλενε μὲ τὸ αἷμα τοῦ πλάνου τὴν κηλίδαν, πού σπίλωνε τὴν τιμὴν οἰκόσημό του.

Ἀπόψε θὰ μποροῦσε νὰ πῇ καὶ θάρρα καὶ ἐξάστερα στὴ Ροζαλίνα πόσο τὴ μισοῦσε.

Θάπερνε τὸ λόγον τοῦ πίσω καὶ θὰ ζητοῦσε τὸ χέρι τῆς Ἰουλιέτας, πού τὴν ἀγαποῦσε κρυφὰ τόσο καιρό.

Ἀπόψε, θ' ἀρχίζε γι' αὐτὸν μιὰ καινούργια ζωὴ εὐτυχισμένη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἡ θεῖα Ἀννα ἀπὸ τὸ Σαμπέρν ἤλθε γιὰ δέκα μέρες στὸ Παρίσι νὰ μᾶς διηγήσῃ ἑμμενὲς δέκα μῆνες. Κι' ἀκόμα ὁ θεὸς ξέρε πόσον καιρὸ θὰ μείνῃ, καὶ πόσο ἀκόμα θὰ ὑποφέρωμε τὸ μαρτύριο τῆς γκρίνιας της.

Ἐγώ, ἡ γυναίκα μου καὶ οἱ δυὸ μου κόρες καταντήσαμε νὰ μὴν ξέρωμε πῶς νὰ φερθοῦμε γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουμε.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ θεῖα Ἀννα ἔχει μεγάλον εἰσόδημα, σκεπάζει ἀπ' αὐτὸ τὸ εἰσόδημα, σκεπάζει ὅλα τὰ ἐξοδά μας, στὴς ἀγριεὲς αὐτὲς μέρες τῆς ἀνεργίας μου.

Ψηλὴ, χεροδύναμη, τόση δὲ μιὰ γυναίκα ἡ θεῖα Ἀννα δὲν μᾶς ἀφίνει ἡσυχούς γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἀπ' τὴν κουζίνα στήν κρεββατοκάμαρα, κ' ἀπ' τὴ σοφίτα μέχρι τὴς σκάλες, ὅλα πρέπει νὰ τὰ κυττάξῃ, στὴς λεπτομέρειες, ἂν εἶναι παστικά κι' ἂν εἶναι στὴ θέσιν τους.

— Πάλι ἐσὺ ἐδῶ; Γυναίκα εἶσαι; φέρε νὰ πᾶς νὰ ψάξῃς γιὰ καμμιὰ δουλειά...

Σηκώνει τὴν ἀγριοφανάρα της καὶ μὲ διώχνει δείχνοντάς μου τὴν ἐξώπορτα.

— Τὶ τὰ θέλεις αὐτά; Εἶπαμε νὰ φτιάσωμε γλύκι, ὅχι ὅμως καὶ νὰ ἀγοράσωμε σὰν, ὅχι ὅμως καὶ νὰ πωρῶ καὶ φρούτα. Ἀμ' ποῖος πληρώσει! Γιὰ νὰ τὰ λυπάσαι τὰ λεφτά!

— Ναι! Γιὰ νὰ τὰ λυπάσαι τὰ λεφτά! Ἐφωτίζει τὴν γυναίκα μου πού ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἀγορά.

— Τεμπέλες! Ποιανὸ θὰ μοιάσει; Τοῦ πατέρα σας βέβαια! Τὰ γρήγορα, σηκώθητε ἀπάνω! Τὰ πιάτα, οἱ κατσαρόλες στὴν κουζίνα σὰς περιμένουν.

Ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὸ γίνεται μὲ τὴ θεῖα μου τὴν Ἀννα. Τὴν νύχτα δὲν κοιμήθηκα. Ἄγαποῦσα τὴν γυναίκα μου, μὰ πῶς νὰ κῶψω καὶ τὴ γκρίνια τῆς θεῖας Ἀννας;

Σηκώθηκα πρῶτ', τὸ κρεβάτι δὲ μὲ βαστοῦσε πιά, ἔπρεπε νὰ βγῶ, νὰ πάω...

Ναι, εἶχα τὸ σχέδιό μου, κάτι σκέφτηκα. Ἐπρεπε νὰ σώσω τὴν κατάστασιν.

— Τὸ βρῆκα, ψιθύρισα στὴ γυναίκα μου. — Τί;

— Σωθήκαμε. — Τί;

— Φεύγω, πάω... αὔριο μεθαῦριο θὰ σοῦ πῶ.

Πῆγα καὶ βρῆκα τὸν Παῦλο. Ἀνεργὸς κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐμένα. Φίλος μου ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ πῶ, δὲν πῆγαινε μὲ κανένα ἄλλον. Ἐμένα περιμένει, νὰ πωθῇ τὸν καφέ τὸ τσιγαράκι μας. Ἀπὸ τὸ χαρτζηλίκι ἐννοεῖτε πού μοῦδινε ἡ θεῖα Ἀννα.

Μὰ καὶ δανεικὰ τοῦ ἔδιναν καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὴς οἰκονομίας μου ἀπὸ τὰ ψώνια. — Παῦλο, θὰ μὲ σώσης...

— Κ' ἐγὼ περίμενα ἐσένα, νὰ μοῦδινες τὸ πενηντάρικο πού μοῦ ὑποσχέθηκες χτές. — Πάρτο κι' ἄκουσε δῶ πῶς θὰ μὲ σώσης. — Λέγε...

Τοῦ ἐξέβρεσα τὸ σχέδιό μου. Ἦταν τόσο ἀπλό. Θὰ τοῦφτιανὰ γράμματα αἰσθηματικά, λεπτά, πού νὰ συγκινοῦν τὴν ψυχὴ. Ὅτ' ἀντίγραφε καὶ θὰ τὰ στέλναιε τῆς θεῖας Ἀννας. Ἐνα, δύο, τρία ὅσο νὰ καταφέρωμε νὰ τῆς πάρῃ ἓνα ραντεβού. Δὲν μποροῦσε, γυναίκα ἦταν, θὰ συγκινώτανε, θάπαυτο, θὰ πῆγαινε στὸ ραντεβού... Κι' ἔτσι, ἂν ὄχι στὸ πρῶτο, στὸ δεύτερο, θὰ ἔκανα δῆθεν τυχαῖως πῶς τοὺς συναντῶ. Ἡ θεῖα Ἀννα, τὸ σύμβολο αὐτὸ τῆς ἡθικῆς, θὰ τὴν εἶχα πιά στὸ χέρι μου. Οὔτε μιλιὰ, οὔτε λαλιά.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΗ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, στὸ πρόγευμα ἡ θεῖα Ἀννα μᾶς ἀνῆγγειλε.

— Σὰς βαρέθηκα πιά, θὰ γυρίσω στὴν ἐπαρχία. Ὅλοι σας κυττάξατε τὸ συμφέρο σας. Κύριε ἐσὺ, εἶπε σὲ μένα, νὰ φροντίσῃς μέσα σ' ἓνα μῆνα νὰ βρῇς δουλειά. Ἐγώ, θὰ κυττάξω τὸ μέλλον μου.

Σ' ἓνα μῆνα παντρεύομαι. Πῆγα νὰ γελάσω, μὰ κρατήθηκα, δὲν ἤξερε πῶς δλ' αὐτὰ τὰ γράμματα τὰ σχεδίασα ἐγώ, κι' ὅτι ὁ Παῦλος πού ἦταν φίλος μου, θὰ μούλεγε τὸ βράδυ τὴν ἀπάντησιν τῆς γεροντοκόρης, καὶ πῶς θὰ πῖναμε στὴν ὑγεία της. Τὶ γέλοια θὰ κάναμε! Κι' ὅμως τὸ βράδυ δὲ γέλασα. Ἀπλοῦστατα γιὰτὶ δὲ βρῆκα τὸν Παῦλο, οὔτε στὸ σπίτι του, καὶ οὔτε καὶ στὸ καφενεδάκι. Περίμενα, ἦπια, ἦπια, κουράστηκα, σηκώθηκα κι' ἔφυγα. Τώρα πού θὰ καρποφοροῦσαν τὰ σχέδιά μου, ὁ Παῦλος χάθηκε. Παραμίλουσα στὸ δρόμο, ὡς τὸ σπίτι. Ὅλα τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν σβηστά. Μονάχα τὸ παράθυρο τῆς θεῖας Ἀννας ἦταν φωτεινόν. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Σκέφτηκα πῶς θὰ ἐτοίμαζε τὸ γράμμα της, τὴν ἀπάντησιν τῆς ἡ θεῖας Ἀννας. Ἐβγάλα τὰ παπούτσιά μου ἀπὸ τὴν σκάλες καὶ πῆγα κατ' εὐθείαν σιγὰ, σιγὰ ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς θεῖας Ἀννας, νὰ τὴν ἀπολαύσω πού θὰ στήν κλειδαρότρυπα κι' ὀπισθοχώρησα. Ἀσφαλῶς οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου θάχανε ἀνασηκωθῇ. Στὴ μέση τῆς κάμαρας ἡ θεῖα Ἀννα μ' ἔνα κοντὸ, νεανικὸ, φουστάνι, συγκινημένη, μὲ τὸ μαντήλι στὸ στόμα, δεχότανε τὴς παρηγοριὰς, ἀπὸ ποῖον νομίζετε; Ἀπὸ τὸν Παῦλο. Μάλιστα ἀπὸ τὸν Παῦλο. Ἐβανα τ' αὐτὴ μου στὴν κλειδαρότρυπα.

— Συγχωρήστε με! τοῦ ἔλεγε, ἐνῶ οἱ λυγμοὶ τὴν ἀνάγκαιζαν νὰ σταματᾷ. Γίνομαι ἴσως γελοῖα! Μὰ δὲν μποροῦσα, δὲν μοῦ ἐπιτρέπετο νὰ βγῶ σὲ ραντεβού. Σὰς κάλεσα στὸ δωμάτιό μου. Ἐτσι κανεὶς δὲ θὰ μᾶς διηγήσῃ. Ἀχ! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἓνας ἄνθρωπος μοῦ δείχνει συμπάθειαν! Ποτέ, ποτέ, κανεὶς μέχρι σήμερα δὲ μοῦ φέρθηκε τόσο εὐγενικὰ, νὰ μοῦ γράψῃ τέτοια ὄρατα γράμματα.

— ὦ, ὦ, ὦ, μὴ κλαῖτε, τῆς ἔλεγε κείνο τὸ ζῶον. Θὰ γίνεταί ἡ βασίλισσα τῆς ζωῆς μου. Τί; νὰ σὰς πῶ τὴ συνέχεια; Σ' ἓνα μῆνα παντρευτήκαμε.

ΕὐΓ. ΣΑΒΕΤ

1307

1309

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

Ήταν ένα παράξενο ζευγάρι οι δυο αυτοί άνθρωποι. Βλέποντάς τους κανείς, τους έπερνε για δυο νεοίονταν, τρους, που άγαπώνταν τρελλά: "Ε-κείνος, ήταν προσεκτικός και περιποιητικός πάντα μαζί της. "Εκείνη, διαρκώς άφοσιωμένη σ' αυτόν, σαν ένα πιστό σκυλάκι. Κι' όμως απόφευγαν τη μοναξιά και τὰ μέρη όπου συχνάζουν οι έρωτευμένοι, γιά να μην τους άνησυχούν οι αδιάκριτοι. "Απεναντίας έπιδιόκων διαρκώς τη συντροφιά και την πολυκοσμία. "Αργά, τὰ βράδια, όταν ή νυχτερινή ζωή ήταν στο άποκορύφωμά της, αυτοί καταφεύγανε στο μπάρ, όπου πίνανε συνεχώς, προσκαλώντας στο τραπέζι τους τὸν πρώτο τυχόντα...

"Ο κόσμος έλεγε πολλά γι' αυτούς, κανείς όμως δεν ήξερε την αλήθεια γιά τη ζωή τους. "Ολόκληρη ή ύπαρξή τους ήταν γεμάτη αντιφάσεις. "Εκείνος της μιλούσε πάντα με ευγένεια, χωρίς ποτέ να την κυττάζει στὰ μάτια. Κι' ενώ φαινόταν πώς δεν μπορούσε να μείνει, έστω και δυο λεπτά, μόνος, ωστόσο, κάθε φορά που τὰ δαχτυλά του άγγιζαν τὰ δικά της, αποτραβούσε απότομα τὸ χέρι του... "Εκείνη φαινόταν να υποφέρει πολύ από τη στάση του, κι' όμως δεν έπαυε να τὸ είναι άφοσιωμένη...

Είχα περάσει κάπου δυο μήνες ανάμεσα στο περιβάλλον τους, όλο αυτό όμως τὸ χρονικό διάστημα δεν μπόρεσε να μου άποκαλύψει τίποτα περισσότερο από τη μυστηριώδη ύπαρξή τους. "Επειτα χωριστήκαμε. "Από κάτι τυχαίες πληροφορίες είχα μάθει πώς περάσανε τὸ φθινόπωρο στο Μπιαρριτζ και τὸ χειμώνα στις Ιταλικές λίμνες.

Μετά ένα χρόνο συναντήθηκα μιά μέρα με τὸν σύζυγο, στο Παρίσι. Πόσο ήταν γερασμένος! Τὰ μαλλιά του είχαν γίνει γκριζα και τὸ μoustache του ήταν γεμάτο άσπρες τρίχες. Παρ' όλ' αυτά οί τρόποι του ήσαν κάπως πὸ ήρεμοι, πὸ ελεύθεροι. Στην αρχή μου φάνηκε πώς ήθελε να μ' άποφύγει, ωστόσο μούγνεψε αυτός πρώτος να τὸν πλησιάσω.

— Συγχωρήστε με, μὰ δεν περίμενα να σὰς δῶ ἐδῶ. Κι' έπειτα ήμουν τόσο άπορροφημένος άπ' τις σκέψεις μου!... Καθίστε, σὰς παρακαλῶ... Ξέρετε, είχα τόσες φασαρίες στη ζωή μου...

Τότε μονάχα πρόσεξα πώς φορούσε πένθος.

— Πέθανε, ξέρετε, ή γυναίκα μου...

"Η ματιά του ήτανε καρφωμένη στο τραπέζομάντηλο. Τὸν κύτταξα σιωπηλός. Ξαφνικά, κάνοντας μιά απότομη κίνηση και με μιά φωνή που όλοένα γινότανε πὸ μαλακή, μού είπε:

— Μὲ βρίσκετε ήρεμο, πολύ πὸ ήρεμο από τότε, δεν είν' έτσι; Και θὰ θυμάστε, ἀναμφιβόλως, όλα εκείνα τὰ παραμύθια που λέγανε γιά μὰς. Ψέμματα, όλα ήσαν ψέμματα!... Και μ' όλον τοῦτο ή πραγματικότης ήταν ακόμα πὸ τρομερή... Ξεπερνούσε όλα όσα είχε πλάσει ή φαντασία τῶν άλλων γιά μὰς... Ναι, φτάνει μονάχα να σὰς πῶ, πώς έχω χάσει τη γυναίκα μου γιά δεύτερη φορά!... Θὰ με περνάτε γιά τρελλό, και όμως αυτό που σὰς λέω είναι ή καθαρή αλήθεια. Τὴν πρώτη φορά, τὴν έχασα τρεῖς μήνες μετά τὸ γάμο μὰς. "Ενα βράδυ,

γυρνώντας σπίτι μου, τὴν βρήκα χλωμή, ἀνίσθητη. "Ετρεξα άμέσως κι' εφώνασα γιατρό. Αὐτός, όταν τὴν είδε, κούνησε τὸ κεφάλι του και μούκανε ένα σωρό έρωτήσεις. Μετά δυο μέρες, ή γυναίκα μου πέθανε... Τὴν πήρανε μέσ' άπ' τὴν άγκαλιά μου, τὴν θάψανε. Τὸ χτύπημα ήταν τρομερό και μ' είχε κάνει σάν τρελλό. Μόλις τὸ βράδυ μπόρεσα να συνέλθω λιγάκι, να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. "Ημουν σάν να είχα ξυπνήσει από έναν βαρὺ ύπνο. Τὸ μυαλό μου είχε μιά έξαιρετική διαύγεια... Ίταν

άντικρουσα ξαφνικά τη γυναίκα μου ολοζώντανη μπροστά μου. Είδα τὸ ήρεμο πρόσωπό της και τὸ κορμί της που ασφαλώς δεν θάχε προλάβει να

παγώσει ακόμα μέσα στο μνήμα της... Τότε μιά ἀμφιβολία γεννήθηκε μέσ' στο κρανίο μου. Καί χωρίς να πῶ σε κανέναν τίποτα, τὸ ίδιο κιόλας βράδυ, έτρεξα κρυφά

στο νεκροταφείο. σήκωσα τὴν πλάκα που σκέπαζε τὴν ἀναίσθητο σῶμα της... Ταραγμένος, τὴν μετέφερα σπίτι μου... Θαύμα ἀπίστευτο! "Η γυναίκα μου, μόλις τὴν ξάπλωσα στο κρεβάτι μὰς, ξύπνησε!... Θὰ νομίζετε τώρα πώς ή χαρά μου ήταν ἀπερίγραπτη, εἰ... Ναι, δεν λέω, ήταν πραγματικά μεγάλη ή χαρά μου, αλλά μόνο γιά μιά στιγμή!... "Υστερα;... Καθώς έκανα κάθε φορά να τὴν άγκαλιάσω, μού ρχόταν άμέσως ή σκέψη, ὅτι τὸ σῶμα εκείνο είχε μείνει τόσες ὥρες μαζί με τὸς πεθαμένους και με πάγωνε, μούσφιγγε τὴν καρδιά σαν σιδερένιος κλοιός. Προσπάθησα επανειλημμένως να διώξω από τὸ μυαλό μου τὴ σκέψη αὐτή, που αδιάκοπα με βασάνιζε. Μὰ ζεν τὸ κατέφερνα... "Απεναντίας μού γινόταν πὸ εἰμῶνη, σωστός ἀφίσει στο δέρμα της μιά πένθυμη μυρωδιά, στή φωνή της μιάν άτονη ήρεμία. Τὰ χείλη της είχαν τὴ γεύση τοῦ χώματος, που μούφερνε ένα συναίσθημα άδίας... Καί μόνη πεθαμένους, διέλυε κάθε χαρά γύρω μου. Μὴν τολμώντας ωστόσο οὔτε να τὴν διώξω, αλλά οὔτε και να τὴν κρατῶ δίπλα μου, προσπαθοῦσα διαρκώς, με κάθε τρόπο, να βάζω κάποιον ανάμεσά μὰς. "Ηθελα να βλέπω μονάχα τὴν ὁπτασία εκείνης, που τόσο είχα αγαπήσει, ἐνῶ ή παρούσα της μού προξενούσε φρίκη... Πόσες φορές, αλήθεια, τὰς με με τὰ έξαλσία, τυραννισμένα, μάτια της, πόσες φορές δὲ μούχε ψιθυρίσει:

— Μὰ τί σου κάνα; Γιατί με άποφεύγεις;...
— Κι' όμως ποτέ μου δεν έβρισκα τὴ δύναμη τὰ της πῶ:

— Σε φοβάμαι!

"Γιατί τότε θάπρεπε και να της εξηγήσω γιατί τὴ φοβόμουν. Θάπρεπε να της πῶ από πὸν τὴν είχα βγάλει! Νὰ της εξηγήσω γιατί τὴν ἀηδιάζω, γιατί τὴ φοβόμουν μόλις τὴν έβλεπα... Κι' αὐτὸ εἶπαν πολύ... "Η ὁμολογία μου θάταν μιά θανάσιμη μαχαίριά στην καρδιά της...

"Τὴ δεύτερη φορά θάρῶ πώς πέθανε από τὴ λύπη της... "Εκτὸς αν κάποιον μυστηριώδες δηλητήριο, από κείνα που είχε μεταδώσει ὁ τάφος στον ὄργανισμό της, είχε δώσει ένα τέλος στην άγωνία της... Μὰ τώρα πιά λίγο με μέλλει γι' αὐτό.

Τώρα, τὸ βέβαιο είναι πώς δεν βρίσκεται ανάμεσα στους ζωντανούς, κι' αὐτὸ μού φτάνει. Μπορῶ τώρα πιά να τὴν αγαπῶ, χωρίς να ἀηδιάζω, χωρίς να αίσθάνομαι καμμιὰ φρίκη, κανένα φόβο...

Και δεν περιμένω πιά τίποτ' άλλο, παρὰ πότε να πάω κι' ἐγὼ κοντά της... Σώπασε... Είχε ξε-

διαλυθῇ πιά γιά μένα τὸ ἀλλόκοτο μυστήριο. "Ηταν ή τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Γιατί σε λίγες μέρες διάβασα στις έφημερίδες πώς τὸν βρήκανε με μιά σφαίρα στον κρόταφο, επάνω στον τάφο της γυναίκας του...

CHARLES AUSTIN

ΠΑΝΘΕΟΝ

Είχα φτάσει στην ηλικία, που ή ζωή του άνύπαντρου αρχίζει να γίνεται πηκτική, μονότονη, άφου έλειψε ή χαρά, που δίνει στην ελεύθερη ζωή ὁ άνεκτίμητος

θησαυρός της νεότητος. "Ημουν πιά σαρανταπέντε χρονών. Δεν είχα παντρευτῇ γιάτ' έχω πολὺ άνεπτυγμένο τὸ θλιβερό χάρισμα να διαβάω στις μορφές και στὰ μάτια τῶν ανθρώπων τις πὸ κρυφές σκέψεις τους, τὰ βαθύτερα συναισθήματά τους. Κι' όταν, στὰ νειάτα μου, κάποια κοπέλλα μού έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, κι' ἀποφάσιζα να έξετάσω τὸ ἐνδεχόμενο ενός γάμου, μού έφτανε πάντα μιά λιγύωρη συναναστροφή μαζί της, γιά να καταλάβω τις βαθύτερες σκέψεις, που θὰ τὴν έκαναν να δεχτῇ τ' ὄνομά μου: παντῶ τὸ ίδιο, ὁ πόθος «ν' άποκατασταθῶν», να γίνουν κυρίες, να γλυτώσουν ὀριστικά και τελειωτικά τὸν κίνδυνο να μείνουν γεροντοκόρες, ή να βελτιώσουν τὴν οικονομική τους κατάσταση. Δεν άντίκρουα πουθενά ένα βαθύτερο αἶσθημα, μιά ψυχική κλίση, μιά πνευματική συγγένεια, κάτι τὸ ανώτερο, τὸ ὑψηλότερο. Τίποτε! Μὲ τὴν ίδια απογοήτευση, ὕστερ' από κάθε τέτοια άποτυχία, τραβιόμουν γιά ἀρκεῖο καιρὸ άπ' τὸν κόσμο. "Υστερα πάλι, ή ανάγκη της ποικιλίας στη ζωή, με ξανάφερνε στὰ κοσμικά σαλόνια, στὰ θέατρα και στους χορούς, όπου διάβαζα τὸ ίδιο ψέμμα στὰ μάτια ὄλων τῶν ανθρώπων, τῶν γυναικῶν και τῶν άνδρῶν. Είχα τότε τὴν ὀραία ηλικία τῶν παθητικῶν ὀνείρων και μιά ξεχωριστή καλλιτεχνική διάθεση, που μ' έκανε πολὺ απαιτητικό στο ζήτημα τοῦ γάμου. Δεν είχα ανάγκη από μιά γυναίκα, ή ψυχῇ μου γάμου. Δεν είχα σύντροφο, τὸ ταίρι της. Κι' αὐτὸς ὁ σύντροφος δεν μπόρεσε να βρεθῇ ανάμεσα στὰ τόσα ὠραιότατα ξανθὰ ή μελαχρινὰ κεφαλάρια τῶν γνωστῶν μου κοριτσιῶν. "Ετσι περάσαν σιγά—σιγά τὰ χρόνια. Στην αρχή δεν έδινα και μεγάλη σημασία όταν ἀνακάλυπτα καμμιάν άσπρη τρίχα στὰ μαλλιά μου. Τώρα όμως που τὸ άόρατο χέρι τοῦ χρόνου πουδράρισε τὸς κροτάφους μου, πέσανε και τὰ φτερά μου, νοιώθω τὴν πλήξη της μοναξιάς, μιάν ἀπέραντη έρημιά ὀλόγυρά μου. Περιστερο από τάζε άλλη φορὰ αίσθάνομαι πώς είμαι μόνος στον κόσμο. "Ετσι μόνος στον κόσμο να άποφασισα ὀριστικά να παντρευῶ.

Περλιεγο όμως. "Όταν έκαμα αὐτὴ τὴν άπόφαση, διό- νουδς μου δεν πήγε. διό- λου σιτὰ ξανθὰ ή μελα- χρινὰ κεφαλάρια και στὰ παιγνιδιάρικα ματάκια που σις ἀντικρύζω σήμερα

κοσμικές συγκεντρώσεις. "Οχι. Σκέφτηκα τις σοβαρές κυρίες, που ή ὠριμιά ήλικία τους θὰ ταίριαζε με τὰ γκριζὰ μαλλιά μου. Καί πὸ πολὺ άπ' ὅ- λες ὁ νοῦς μου πήγε σ' ένα «πρῶν» μελαχρινὸ κεφαλάκι, που τὸ στόλιζαν τώρα και μερικές άσημέ- νιες τρίχες, στην Κυρία Ντυνῶ. "Όταν τὴν βλέ- πα αὐτὴ τὴν κυρία δεν μπορῶ να μὴ θυμηθῶ τὸ θεότρελλο, παιγνιδιάρικο κοριτσάκι, που ήτανε κάποτε, ἐδῶ και εἴκοσι τόσα χρόνια. Ναι, πρέπει να πάρω μιά γυναίκα σαν τὴν Κυρία Ντυνῶ. Θὰ έχουμε τούλάχιστον να μιλοῦμε γιά τὰ περασμένα. "Εχει μιά κορούλα ὀλόξανθη— σαν τὸν συχωρεμένο τὸν

ΝΑΓΙΑΤΙΕΜΕΙΝΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΗΚΑΡΟ

πατέρα της—πού ε'ίχε ὅλη τη χάρη της μάς της στα νεανικά της χρόνια.

Φαντάζεστε λοιπόν με πόση ευχαρίστηση πήρα τὴν πρόσκληση της Κας Ντυνῶ

νῶ γιά τὸ χορὸ, που θάδινε στο μέγαρό της. Τὸ άρωματισμένο χαρτί έγραφε πὸς μπορούσα να πάω ὅπως προτιμῶ: με ένδυμα ή μεταμφιεσμένος. "Α, ὀχι! Θὰ πάω με τὸ φράκο μου. Δεν τὸ κρύβω όμως, ντύθηκα με πολὺ ἐπιμέλεια κείνο τὸ βράδυ. Κυττάζοντας στον καθρέφτη έβλεπα με τὴ φαντασία μου πίσω από τὸν σαρανταπεντάρη κύριο, τὸν νέο τῶν εἴκοσι χρονῶν, που ήμουν κάποτε. "Ενα χαμόγελο, ὀχι και πολὺ μελαγχολικό, μούδειχνε τὸ χρυσάφι, που είχε ἀντικαταστήσει σε πολλὰ μέρη τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν μου.

Χόρεψα πολὺ με τὴν Κυρία Ντυνῶ, μιλήσαμε αρκετὰ γιά πολλά ἀδιάφορα ζητήματα. Φεύγοντας είχα σχηματίσει πιά τὴν άπόφαση να της κάμω τὴν πρότασή μου τὸ γρηγορώτερο.

Πήγα λοιπόν σε λίγες μέρες άποφασισμένος να μιλήσω. Κι' αν δεν δεχότανε, πάλι ή πρότασή μου θὰ τὴν κολάκευε. Δεν είχα να φοβηθῶ τίποτε. Μιά δυνάστη συγκίνηση με περίμενε όμως κείνη τὴ μέρα. Μὲ πέρασαν στο μέγαλο σαλόνι. Κάθησα στο μισοσκόταδο, πλάϊ στην άνοιχτή πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιού, περιμένοντας τὴν κυρία "Ηταν τὸ πατρικό της σπίτι και ξανάβλεπα εκεί μέσα τὸν εαυτὸ μου και κείνην, πρὶν από χρόνια. Πόσο άλλαξαμε τώρα κι' οί δυο!... "Απ' αὐτὲς τις σκέψεις μ' έβγαλαν τὰ γέλοια κι' οί δροσερές φωνές της Μπλάνς κι' ενός νέου, τόσο ὀμορ- ριστοῦ με τὴν ξανθὴ κορούλα της Κας Ντυνῶ, που δεν άπόρησα διόλου με τὸ χείμαρρο τῶν έρωτικῶν λόγων που ἄκουσ' από τὰ χείλη του και δὲν ήτανε μόνο τὰ λόγια τους θεῖα, γεμάτα ζωή και χαρά, μὰ κι' ή έκφρασή τους, οί σπίθες τῶν γαλανῶν ματιῶν τους, τὸ οὐράνιο χαμόγελο και τῶν δυο, κι' ακόμη περισσότερο ή άγνότητα που ήτανε ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Οὔτε τὸ χέρι της τὸλ- μησε ν' άγγίξει. "Αφινε μονάχα τὰ λόγια να κυλοῦνε μελωδικά άπ' τὰ χείλη του και τὰ μάτια του να της λένε περισσότερα ακόμα. "Η Μπλάνς σχεδὸν δεν μιλούσε. Κάτι

μονοσυλλαβα έπιφωνήμα- τα, μικρές τρισχαρατωμέ- νες κινήσεις. Τὸν κύτταζε όμως κατάματα.

"Ακουσα ξαφνα ελαφρὰ βήματα πάνω στο χαλί. "Ηταν ή Κας Ντυνῶ.

— Σιγά, τὴς είπα, μὴ μὰς ἀκούσουν τὰ παιδιά, σιγά. "Εκείνη στάθηκε μιά στιγ- μὴ κι' άκουσε... "Επειτα έ- μπηξε τὰ γέλοια.

— Τι φανταστήκατε, αγα- πητέ μου; Μὰ τὰ παιδιά κάνουνε πρόβες γιά τὴν κωμῶδια που θὰ παίξουν άπόψε στην φιλανθρωπική εορτή Δὲν προσέξατε τὸ ὑ- λάχιστον τὸ ντύσιμό τους; "Η Μπλάνς είναι άρραβω- νισμένη με τὸν κ. Ντεσῶ...

"Η Μπλάνς... με τὸν κ. Ντεσῶ!... Μὰ αὐτὸς είναι σχεδὸν στην ήλικία μου...

— Καί τί έχει να κάνει. "Αν μὸς τὴν ζητούσατε σεις θὰ σὰς τὴν έδινα με μεγάλη εὐχαρίστηση.

— Δεν θὰ τὴν έπερνα πο- τέ μου, έχω ἀπόλυτη ἐπί- γνώση τοῦ γελόλου Κατα- λαβαίνετε, αγαπητή μου; Νά, και τέτοια μὰς χωρί- ζουν, από χρόνια τώρα... είπα κι' έφυγα.

K. ΜΥΡΡΕ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Δὲν θάπρεπε νὰ τὸν γνωρίσω τὸν Τζίμ
Γκολούμη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ
μου ἀπ' τὴν Ἀγγλία στὴν Αὐστρο-
λία μὲ τὸ «Γκρασχίηρ», γιατί ἦταν
στὴ δεύτερη θέση καὶ γὰρ στὴν
πρώτη. Ὡστόσο τὸν ἀντάμωσα
μὰ βρῆκα στὴν πρῶτη τοῦ

καρβίου να χυπάν γλά-
ρους με τὸ πιστόλι. Τὸ
μίσος του γιὰ μένα ἄρ-
χισε ἀπὸ κείνη τὴ μέ-
ρα: ἤρθε τὸ θάρρος ν'
ἀστείευθῃ γιὰ τὴν ἐκ-
φροση τοῦ προσώπου
μου, καθὼς ἤμουν ἄρ-
ρωστος ἀπ' τὴν κα-
κοκαίρια καὶ τὴ θά-
λασσα. Στενοχωρήθη-
κα καὶ παρακάλεσα
τὸν πλοίαρχο νὰ τὸν
στελῇ στὴ θέση του.

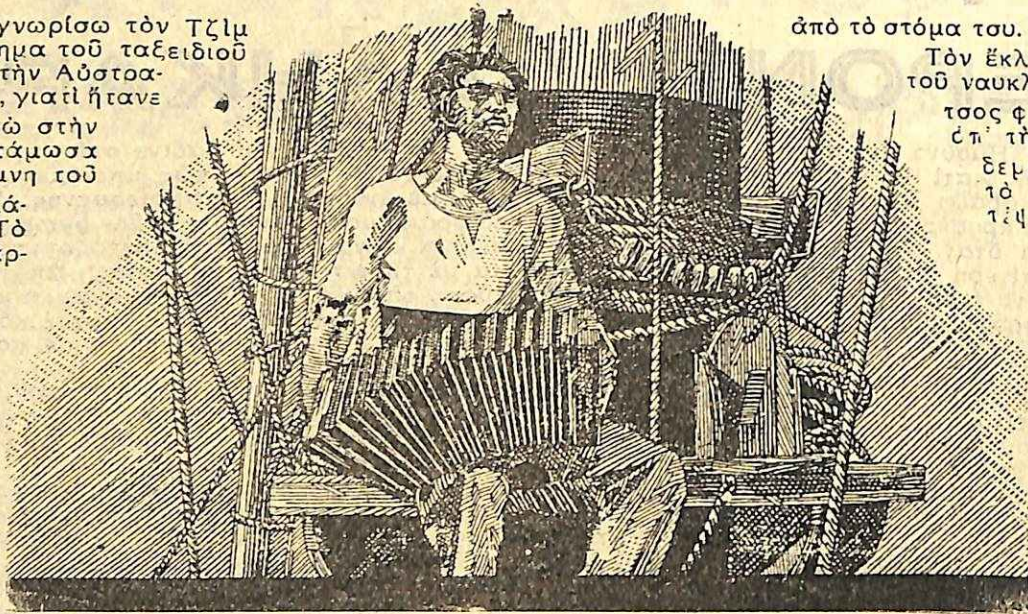
Ὑστερα ἀπὸ πολ-
λῶν ἡμερῶν τρικυβία
κι' ἀνεμοζαλη, ὁ και-
ρὸς ἤσυχασε καὶ ξα-

ναρχίσουμε την κανονική μας ζωή, στο καράβι. Διωργανώ-
 σουμε κοντινότερα και παιχνιδιά κι' ό γιατρός του πλοίου
 μαζί με μένα ανάλαβε την διεύθυνση ενός περιοδικού
 «Τά χρονικά του Γκρασμήηρ».

“Ο Τζίμης Γκλκούινι λάβρανε μέρος σ’ όλα τὰ γλέντια. Ἡ πρωτοτυπία του καὶ τὸ μουσικὸ του ταλέντο τὸν ἔκαναν περιζήτητο σὲ κάθε συγκέντρωση. Θέλησε νὰ συνεργασθῇ καὶ στὸ περιοδικὸ μας, ἡ φιλολογικὴ του παραγωγή ὅμως ἦτανε τόσο μέτρια, πού δὲν μπορέσαμε νὰ δημοσιεύουμε τίποτε δικό του. Θυμωμένος μὲ κατηγόρησε πῶς ἐγὼ ἔφταιγα γι’ αὐτὴ του τὴν ἀποτυχία κι’ ἔτσι μεγάλωσε ἡ ἀντιπάθεια πού μοῦ εἶχε. Ἕνα ἀπόγεμμα, ὕστερ’ ἀπὸ μιὰ συναυλία, ὅπου ἔλαμψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὁ Τζίμης Γκλκούινι λιποθύμησε. Ἡλίσθη, εἶπε ὁ γιατρός. Ἐγὼ νομίζω πῶς ἦτανε τελειωτικὰ τρελλός.

Τὴν ὥρα ποὺ ἀλλάξαν οἱ βάρδιες ὄρμησε στὴ πλώρη, μισοντυμένος, καὶ κάλεσε τὸν πλοίαρχο νὰ φροντίσει γιὰ τὰ χρειάζομενα, γιατί τὴν ἄλλη μέρα παντρευότανε. Ὁ πλοίαρχος, λιγάκι σασιτισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν περίεργη δὴλωση, ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του κι' ἐτοιμαζότανε νὰ τὸν ρωτήσῃ, ὅταν ὁ Γκλόυνι πρόσθεσε πῶς τοῦ μένε μονάχα νὰ ζητήσῃ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸ ἀπάνω ἔγινε ἄφαντος. Ἦρθε ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο καὶ δήλωσε πῶς ἦτανε πολὺ δυστυχισμένος, μὰ δὲ βαρύνεσαι... Φαίνεται πῶς σὲ κεῖνο τὸ μικρὸ χρονοκὶ διάστημα πῆγε καὶ βρῆκε μὴ νέα κάτω στὸ σαλόνι καὶ τὴν κατατρόμαξε ζητώντας τὴς ἔξφνικὰ νὰ γίνη γυναικὰ του! Ὅταν τέλειωσε αὐτὲς τὶς ἀσυνάρτητες ἐξηγήσεις, μὰς ἄφισε λέγοντας πῶς πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο του. Ὁ δεῦτερος πλοίαρχος πῆρε ἀμέσως διαταγὴ νὰ τοῦ ζητήσῃ δανεικὰ τὰ πιστόλια του. Ὁ Γκλόυνι τοῦ τᾶδωσε χωρὶς νὰ τοῦ κακοφανῇ, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὴ σκοτώσῃ καὶ νὰ μὴ ρίξῃ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὴ μὲ ξαναῖδῃ ποτέ του. Ὑστερα πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ καλὸς μας ὁ γιατρός, τὸν περιποιήθηκε σὰν νὰ εἶχε πᾶθῃ ἡλῆλας καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ βεβαίωσε πῶς ἦτανε πιά καλὰ.

Ὡστόσο τὸ μεσημέρι ὁ καθένας μπορούσε νὰ τὸν ἰδῇ σκαρφαλωμένο μονάχα μετὰ τὰ πόδια στὴν ἄκρη τοῦ μπα-
στουνοῦ τῆς κόντρας, νὰ παῖξ ἐυτυχισμένους φυσαρμόνικα.
Ὅλος ὁ κόσμος ἀνέβηκε στὴ γέφυρα νὰ τὸν ἰδῇ κι' ὁ δεύ-
τερος πλοίαρχος ἀνέβηκε κι' αὐτὸς ὥς ἐκεῖ πάνω νὰ τὸν
πεῖσῃ νὰ κατέβῃ κάτω. Τότε ὁ Γκλόυνι τοῦ ἐξήγησε πῶς
ἔβλεπε τὴ Λίβερπουλ ἄριστέρα, τόσο καθαρά, πὺ μποροῦσε
νὰ πῇ τὴν ὥρα ἀπ' τὸ ρολοῖ τῆς Δημαρχίας. Ὡστόσο ὁ
ὑπαρχος τὰ κατὰφερε πάλι καὶ τὸν κατέβασε, λέγοντάς
του πῶς τὸν χρειάζεται γιὰ νὰ δέσουνε τὸν πλοίαρχο.
Ὅταν πάτησε χάμω ὥρμησε ἀπάνω μου, ὁ ὑπαρχος ὅμως
τούβαλε πόδι καὶ τὸν ξάπλωσε φαρδύ — πλατὺ στὸ κατὰ-
στρωμα. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τοῦ περνούσανε τὰ σί-
δερα στὰ χέρια, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκλαιγε κι' ἐβγαζε ἀφροῦς

ἀπὸ τὸ στόμα τσου.

Τὸν ἔκλεισαν στὴν καμπίνα
τοῦ ναυκλήρου κι' ἕνας μοῦ
τσος φύλαγε σκοπὸς ἔξω
ἐπὶ τὴν πόρτα. Ἄν κα
δεμένος χειροπέδες
δὸ κοτόφρεο ἰὸ δραπε
τίση τὴ δεύτερη μέρα.

φορῶντας μονάχα
μιά ψεύτικη μύτη
καί τίποτ' ἄλλο. Ἀ-
γωνιστήκαμε πολ-
λοι μαζί νά τὸν
εἰς θανάτισσουμε γιὰ
δεύτερη φορά σὶς
κατὰστρωμα, μονά-
χα ὁμως σὲ μένα
ἔδειξε ὅλο του τὸ
μίσος. Τὸν εἰς θά-
νακτισαν σὴν ἴδια
καμπίνα κι' ὅλη τὴ
μέρα τὸν ἀκούγαμε
νά βλαστήμα. Τὴν
ἄλλη μέρα γιὰ πε-

πισσότερη ασφάλεια τὸν πέρασαν στὴν καμπίνα τοῦ ξυλουργοῦ καὶ κλειδῶσαν καλὰ τὴν πόρτα μὲ δύο λουκέτα καὶ τὸν σύρτη ἀπ' ὅξω. Τοῦ χρειάστηκαν εἰκοσιτέσσερες ὥρες γιὰ νὰ σπάσῃ καὶ λουκέττα καὶ σύρτη. Ἦρθε κι' ἐκεῖ κατσε πάνω στὸ ἀμπάρι τῆς πλώρης πέρνοντας μαζί του καταβίβδια, τανάλιες καὶ σιδερικά. Τὰ πετοῦσε γελώντας, μὲ δύναμη ἀπάνω σ' ὅποιον τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Προσπάθησαν νὰ τὸν ξαναπιάσουν, στὴ συμπλοκὴ ὁμῶς ἀπάνω πληγῶσε βαρεῖα ἕνα ναύτη. Καθὼς δὲν μπορούσαν φυσικὰ νὰ τὸν πετάξουν στὴ θάλασσα, σκέφτηκαν νὰ καρφώσουν ἕνα κρικο στὴν καμπίνα καὶ κάθε φορὰ ποῦ φαινότανε ἀνήσυχος κι' ἐπίφοβος τούδεναν τὰ δύο χέρια στὸν κρικο. Ὡστόσο, ὅταν φτάσαμε σὲ λιγώτερο θερμὰ πλάτη, παρατηρήσαμε πῶς κάθε μέρα καλλιτέρευε ἡ κατάστασή του. Ἄλλοτε συνήθιζε νὰ βρίζῃ ὅλο τὸν κόσμο ἕνω τώρα ἦτανε πιὰ ἡσυχος καὶ οὔτε μὲ μένα δὲν τὰ εἶχε. Ἔτσι αἰγὰ—αἰγὰ, τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κἀνὴ περίπατο πάνω στὴ γέφυρα μὲ τὴν ἐπίβλεψη ἐνὸς χεροδύναμου ναύτη, ποῦ τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὴν ἀλυσίδα τῶν βραχιολῶν. Σ' αὐτὴ τὴν περίοδο ὅσοι τὸν εἶχανε πρὶν πάρῃ ἀπὸ φόβο, διασκέδαζαν πολὺ μαζί του, γιατί τώρα εἶχε μικρὲς ἀθῶες μανιές, πολὺ νόστιμες. Ἡ πιὸ μεγάλη του ἐπιθυμία ἦτανε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ Λίβερπουλ μὲ τὴ βάρκα.

— Δόστε μου μιά βάρκα, ἔνα κουτί γαλιττες καὶ κείνη τῇ μικροῦλα πού δέ με θέλησε γιά ἄντρα της καὶ σᾶς πα-
ρατάει ἀμέσως. "Εἰσι θά γλυτώσετε καὶ αἰεὶ ἀπὸ μένα.
"Ὁ ἀγέρας ἐξακολούθησε εὐνοϊκὸς ὥς τῇ σιγιῇ πού
φτάσαμε μιά μέρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Πόρτ—Φιλίπ. Τότε ὁ
ἀγέρας, δυνάμεισε πολὺ κι' ἀναγκαστήκαμε πάλι νὰ κα-
τεβάσουμε τὰ πανιά, γιὰ πρώτη φορὰ ὀχτὼ βδομάδες
τώρα. "Επειτα ὁ ἄνεμος γύρισε καὶ στὸ τέλος ἔπεσε ὁλό-
τελα. "Ὅλη τῇ νύχτῃ τὸ «Γκρασμήρη» ταξίδευε σὲ μιά
θάλασσα λάδι, κάτω ἀπ' τὴν ἀστροφειγγιά. Μόλις θά πέρα-
ναμε τρία μίλλια τὴν ὥρα κι' ὁ καπετάνιος ἦταν ἀμίλη-
τος. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε νὰ περάσουμε μιά πολὺ
εὐχάριστη νύχτα: δώσαμε μιά τελευταία συναυλία κι' ὁ
καθένας μας ἔβαλε τὰ δυνατὰ του νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν
συντροφιά. "Επеса ἀργὰ, δὲν μπορούσα ὅμως νὰ κοιμηθῶ.
Συλλογιζόμουν τὸ μέλλον, τὴν καινούργια ζωὴ πού μέπερ-
μενε ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τόσο μακρινὸ ταξεῖδι: ὀγδόντα μέ-
ρες οὐρανὸ καὶ θάλασσα. Εἶχα ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω, νὰ
καθορίσω τὴν κατάστασή μου. "Ὅταν ἄκουσα λοιπὸν τὴν
καμπάνα τῆς τελευταίας νυχτερινῆς βάρδιας, πέταξα τὰ
σκεπάσματα' ἀπὸ πάνω μου καὶ πέρασα τὸ φανελλένιο μου
κοστούμι. "Υστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς σκαρφάλλωσα στὸ
μεσαῖο ἱστό, κυττάζοντας τὰ διπλωμένα πανιά καὶ τὰ
σκοινιά, ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὰ τρεμουλιαστὰ τ'
ἀστέρια.

Ὑπ' φερα πολὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξειδιοῦ, τώρα ὅμως
δὲν ζαλιζόμουνα διόλου. Σκαρφάλωσα ὡς ἀπάνω στὴν
κόντρα χωρὶς νὰ σταματήσω διόλου, ἤθελα νὰ ἰδῶ ἀπὸ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

κεί την ανατολή του ήλιου και την Αυστραλία να φανή μακριά στον ορίζοντα, γιατί από κεί δεν θα μ' ενοχλούσε κανένα πανί, είναι το ψηλότερο σημείο. Είναι όμως και το ασταθέστερο μέρος, το πιο επικίνδυνο, το πιο απομακρυσμένο όπ' το κατάστρωμα.

Κάθησα κι ἀγκάλιασα μὲ τὸ χέρι μου τὸ κατάρτι. Εἶναι ἀπεργραπτό τὸ τί βλέπει κανεὶς ἀπὸ καὶ πάνω. Δὲν εἶχε φεγγάρι κελὴν τὴ νύχτα, ἡ θάλασσα φαινότανε ἀπέραντη σὰν τὸν οὐρανό. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πῶς βλέπει δυὸ στερεώματα, τὸ ἕνα στολιμμένο ἀπὸ ἑκατομμύρια φω-
ταῖα πετράδια, τὸ ἄλλο μὲ ἕναν ἀδιάκοπο κυματιστὸ φω-
τῶρισμα, καὶ τὰ δυὸ ἀκαταμέτρητα, ἀπέραντα.

Τὸ ταξίδι μας ἦταν πολὺ εὐχάριστο καὶ λυπώμουνα πὺν φτάναμε στὸ τέλος του. Πλοίαρχος, ἀξιοματικοί, ἐπιβάτες, πλήρωμα, ἦταν βέβαια ἡ τελευταία νύχτα πὺν περνοῦσα μαζί τους καὶ λυπώμουνα πὺν θὰ τοὺς ἀποχωριστῶ, ὅλοι τοὺς φάνηκαν καλοὶ φίλοι γιὰ μένα. Ἡ σκέψη μου σταμάτησε λιγάκι στὸ Γκλούιν, πὺν δὲν μὲ ἴληψε τόσες μέρες. Δὲν τέλειωσε αὐτὴ μου ἡ σκέψη γι' αὐτὸν ὅταν, ξαφνικῶς, τὸν ἄκουσα, τὸν ἴδιο, νὰ μὲ φωνάζει, λι-

— Μήν κουνηθῆς, ἀδελφέ μου Τζών.— φώναξε σιγαλά.
— Ἄλλῃ ἄμῃς κοντά σου.

Ερχομαι αμέσως.
Λίγο έλειψε να πέσω κάτω απ' την έκπληξη μου. Ήτανε τόσο κοντά μου που θα μπορούσε να μ' αγγίξει με το χέρι. Είχε τη φουσαρκονίκια του δεμένη γύρω στους ώμους κι' άναμεσα στα δόντια του ένα πράγμα που έλαμπε στο σκοτάδι. Θάλεγε κανείς μουστάκια από άτσάλι. Θά προφταίνα να του πάρω κείνο το όπλο, άκόμα και να το μεταχειριστώ άν ήτανε ανάγκη. Μόλις όμως πρόφτασα να κάνω αυτή τη σκέψη κι' είχε πατήσει το πόδι του πάνω στην κόντρα, πέρνοντας το μαχαίρι από το στόμα του. Ήταν ένα κορπερό μαχαίρι και παρατήρησα πώς είχε βουτήξει στο στόμα του.

— Προχώρησε λιγάκι, μου είπε, και καθώς δισταζα να
υπακούσω με τρύπησε με το μαχαίρι στο πόδι. "Υστερ'
από μια στιγμή βρισκότανε ανάμεσα στο κατάρτι και σε
μένα.

Πέρασε τὸ ἀριστερὸ τοῦ μπράτσο κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ
βρόχι μου· μετὰ τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι ἀγκάλιαζε τὸ κατάρτι καὶ
ἐκείνη προσπάθησε τὸ μαχαίρι τοῦ μετὰ κείνο τὸ χέρι, δυσκολα

καθώς κρατούσε
θα μπορούσε να το
μεταχειριστή. Για ένα
δευτερόλεπτο πήρα
θάρρος, εὐθὺς ὅμως
ἀμέσως εἶδα τὸ μα-
χαίρι στὴν ἀριστερὴ
του παλάμη. Κεῖνη τὴ
στιγμὴ ἄκουσα τὴ
βάρδια ποὺ ἔβηξε, πο-
λὺ μακριὰ ἀπὸ κάτω
μας. «Ναί, ἐμεῖς μπο-
ροῦμε καὶ τὸνάκοῦμε»,
μοῦ εἶπε ὁ Γκλούνι,
ἐκείνος ὅμως δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μᾶς ἀκούση
ἐκτός ἂν φωνάξεις κά-
βοήθεια. Καὶ μόλις κά-
νεις πὼς φωνάζεις, ὁ
Θεὸς σχωρὲς τὴν ψυ-
χή σου. Ὁμορφι-
νὰ, ἔ; Ἄν μείνου-
με ἐδῶ θὰ δοῦ-
με τὴν Αὐστραλία
πρὶν ξημερώσει. Ἀπο-
ρεῖς, βλέπω, ἀδελφά
μου Τζόν; Περίμενες
νὰ πῶ πιά τὴ Λίβερ-
πουλ, ἔ; Λοιπόν, βλάκα
μου, σὲ γελάσανε. Τά-
χω τετρακόσια ὅπως
καὶ σὺ κι' ὅλος ὁ κό-
σμος.

Καὶ τοῦ τσίμπησε
ἀλλή μιά τὴ γάμπα
μὲ τὴ μύτη τοῦ μα-

χαιριοῦ του. Τὸ αἷμα πήδησε καὶ ἄπλωσε μέσα ἀπὸ τὴ φανέλλα ὅπως ὅταν χυθῇ τὸ μελάνι. Προχώρησα λιγάκι μακρύτερα νὰ τὸν ἀποφύγω, ἐκεῖνος ὅμως μὲ ἀκολούθησε ἥσυχος καὶ ψύχραιμος, σὰν νὰ καθώμαστε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ μου.

— «Έχουμ' ένα μικρό λογαριασμό νά κανονίσουμε οἱ
 δύο μας—εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νά σοῦ
 πῶ βέβαια γιὰ τὸ πρῶμα, ἔ;

— Μήπως ια το ποίημά σου;—ρώτησα προσπαθώντας να κρατηθώ καλά, γιατί άρχισαμε να γέρνουμε μιὰ δεξιά και μιὰ άριστερά· εκείνος όμως δέν έπερνε είδηση, καθότανε ήσυχος, καβάλλα πάνω στην κόντρα.

Για το ποίημά μου; Και βέβαια και γι' αυτό. Έχουμε λοιπόν δυο λογαριασμούς. Προχώρας, λένε, σ' αυτό το

— Ἄν ἐξακολογήσω θά πέσω στή θάλασσα φώναξα, ἐνῶ ἐκεῖνος μ' ἀκολουθοῦσε μέ τὸ μαχαίρι, ἐτοιμὸς νὰ χτυπήσῃ.

— Καί βέβαια, αυτό τὸ ξέρω. Δὲν θὰ πέσης ὁμως πρὶν σοὺ τὰ πῶ ὅλα. Τὸ λοιπόν, γιὰ νάρθουμε στὸ δεύτερο λογαριασμό: Πόσα κοντσέρτα δώσατε χωρὶς νὰ εἶμαι στὸ πρόγραμμα ἐγώ;

— Ἐφτά, ἀπάντησα τρέμοντας.

— Τότε λοιπόν, πάρε για τὸν κόπο σου, ἀγόρι μου, νά, νά, νά... νά...

Καὶ με γὰρ

Καί μὲ χτύπησε ἑφτά φορὲς μὲ τὸ φριχτὸ τοῦ μαχαίρι.
— Τώρα, ἐξακολούθησε, θὰ παίξω μονάχα γιὰ σένα,
ἀδελφεά μου Τζών. Πήγαινε ὅμως πρὶν στὴν ἀκρόα. Ἔτσι
θὰ εἶσαι ἕτοιμος γιὰ τὸ πῆδημα. Τί; Δὲ θέλεις νὰ πᾶς;
Μπρός!... Ἔτσι μπράβο!

Ἦρθε κοντά μου. Ἔβαλε πάλι τὸ μαχαίρι στὸ στόμα του καὶ πήρε τὴν φουσαρμόνικα στὰ χέρια. Μούπαιξε τὸ «Πένθιμο ἐμβατήριο». Δὲν θὰ τὸ ἀναγνώριζα βέβαια, γιατί του, τὰ τραλλὰ τοῦ μάτια, ποὺ λαάμπανε μέσῳ στῇ νύχτῃ, μούδωκαν ἐπὶ τέλους νὰ καταλάβω. Δὲν μπορούσα τάζοντας τὸν φριχτὸ σύντροφό μου. Τὴν μεγαλύτερη ἐντροπιδύσανε ὁλόγυρά του τ' ἀστερία. Σὰν τέλειωσε, ἔριξε τὴν φουσαρμόνικα στὴ θάλασσα.

— Τὴν ἀκούσες πῶς βούτηξε; εἶπε μέσ' [ἀπ' τὰ δόντια
του. Σειρά σου νὰ
βουτήξης καὶ σύ, ἀ-
δελφέ μου Τζῶν.

Σήκωσε τὸ μαχαίρι
ἕτοιμος νὰ μὲ χτυ-
πήσῃ κατὰκαρδα. Τὸ
εἶδα νὰ λάμπῃ ἀνά-
μεσα στὰ ἄστρα. Πα-
ράτησα τὰ χέρια μου
κι' ἔπεσα... Πῶς δὲν
πέθανα ἀπ' τὴν πίεση
τοῦ ἀγέρα πού φύ-
σκωσε ἀπότομα τὶς
φλέβες μου; Πῶς δὲν
τσακίστηκε ἀπ' τὸ
χτύπημα πάνω στὸ
κῦμα, καθὼς ἔπεσα
σὺν πέτρα; Ὅταν
ξαναβυγῆκα στὴν ἐ-
πιφάνεια τοῦ νεροῦ,
εἶδα τὸ «Γρασμήρη»
νὰ σταματᾷ στὸν
τόπο, νάρθουν νὰ μὲ
πάρουν οἱ βάρκες.
Ὅσο γιὰ τὸν Γκλόυ-
νι, εἶχε κι' αὐτοῦς
τύχη, θὰ μπορούσε
να πῇ κανεὶς. Τέλει-
ωσαντὴ βάσσασά του.
Γιατί, λίγες στιγμὲς
ὑστερ' ἀπὸ μένα, ἔ-
πεσε πάνω στὸ κατὰ-
στρώμα, κι' ἔμεινε
στὸν τόπο.

Ο. ΧΟΡΝΟΥΓΚ

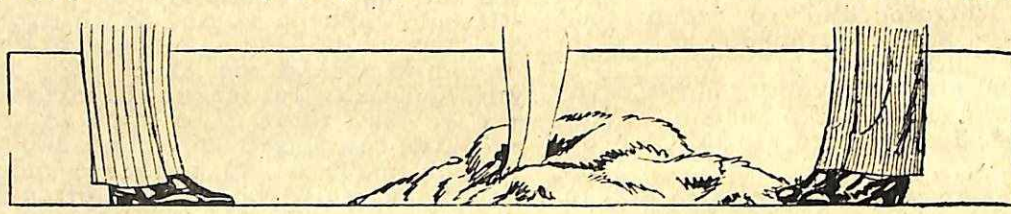
ΑΛΛΟΥ ΤΑ ΚΑΚΚΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Έβανς παθολόγος 65 ετών Μόντεγκκυ νευρολόγος 32 ετών Μίς Πέκινσον χαριτωμένη, καλής οικογενείας 24 ετών. Η σκηνή στο καλλυντήριο της μίς Πέκινσον ένα πρωί Φεβρουαρίου.

ΕΒΑΝΣ. «Ω, μη συγκινείσθε μίς. Ο συνάδελφός μου κ. Μόντεγκκυ, στην εξέταση του επαγγέλματός του μοιάζει—παρ' όλη τη θάλαμή του νεότητά, —με πυρετόν ακίνδυνον άνευ θείου και φωσφόρου. (Στο νεαρό δόκτορα.) Δεν έχω δίκω, άκαπτήτέ μου, συνάδελφε. ΜΟΝΤΕΓΚΥ. (Καρφώνοντας τα μάτια λαίμαργα στις θελκτικές καμπυλόπτες τις άσθενούς.) Καί βέβαια. Θαυμάζω τις θελκτικές καμπυλόπτες της μίς Πέκινσον, όπως ένα έρσο το Πραξιτέλη. (Κι ύστερα, έμμένα μούλες!) Στην έπαφή του ώραιου, θερμού, αυτού σώματος, παθαίνω κι' εγώ ότι και τα σπέρτα τριβόμενα στα πλευρά κυτίου. ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Δόκτωρ Έβανς, προχωρείστε παρακαλώ στην εξέτάσή σας. Νοιώθω πώς παθαίνω ψύξη μέ...

ΕΒΑΝΣ. (Στο συνάδελφό του Μόντεγκκυ με περισσή σοβαρότητα.) Ακούσατε κύριε συνάδελφε; Είπε. «Νοιώθω πώς παθαίνω...» Εί ναι άκριβώς ή ψύ-

χωσις της πελάιδός μου, ή όποία μ' έκαμε να προσφύγω στην ειδική επί των «νευροψυχοπαθολογικών νοσημάτων» κατάρτισή σας. ΜΟΝΤΕΓΚΥ. (Υποκλίνεται και διορθώνει τα γυαλιά που γλιστρούν απ' τη λίγο μακρουλή μύτη του, ενώ δεν παύει να κατατρώγει με το βλέμμα του τις γυνείς όμορφες τις μίς Πέκινσον.) Η καλωσύνη σας άγαπητέ κ. συνάδελφε.

ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. (Φταρνίζεται συνεχώς.) Αμψά Αμψά... κύριε Δόκτωρ δέν... ΜΟΝΤΕΓΚΥ—ΕΒΑΝΣ. Με τις ύγιεις σας μίς Πέκινσον.

ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Δέν πρόκειται περί ψυχώσεως (Φταρνίζεται) άμψά, άμψά, δόκτωρ, αλλά περί... (βήχει) γκούχ γκούχ!... πραγματικότητας. Με ξεπαγιάσατε γυνή, τόση ώρα.

ΕΒΑΝΣ. (Χωρίς να δώσει προσοχή στις παρατηρήσεις της μίς.) Ένώ άκροαστικώς δέν παρουσιάζει ούδέν ύποπτον φαινόμενον ή άσθενής μου, παραπονείται συνεχώς ότι νοιώθει κεφαλαλγίες, μελαγχολίες...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Ώου! Σοβαρόν! ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. (Ανήσυχος) Περί τίνος πρόκειται γιατρέ μου; με τρομάζειτε! (Φταρνίζεται) Αμψά, άμψά ααα...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Είσαθε βέβαιος κύριε συνάδελφε ότι κλινικώς και άκροαστικώς (με συγχωρείτε δια την άμφιβολίαν) δέν παρουσιάζει τίποτε... ΕΒΑΝΣ. Όρίστε κύριε συνάδελφε, έξετάσατε μόνος...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. (Με χέρι κάπως τρέμον πιάνει με τα τρία δάκτυλά του άπαλά το πηγούνι της μίς Πέκινσον και σηκώνει το χαριτωμένο κεφάλάκι της προς τα άνω. (Σοβαρώς στον Έβανς.) Όψις... θελκτικότητά, τελείως ύγιής. Θρέψις καλλίστη... Καί χρώμα... φυσικώς ρόδινον. Όφθαλμοί κυανοί γλυκύτατοι, σαγηνευτικοί.

ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Δόκτωρ Μόντεγκκυ μέ... (Φταρνίζεται) άμψά... με κολακεύετε. ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Παρακαλώ, παρακαλώ, την αλήθειαν ως έπιστήμων. Τη γλώσσα σας, παρακαλώ. Απολύτως ροδίνη και άνεπιχριστος. Άνοιχτε καλύτερα. Παρίσθια φυσιολογικάτα...

ΕΒΑΝΣ. Έπιμένετε να άκροασθήτε κατόπιν αυτού; ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Κατά καθήκον, κύριε συνάδελφε. Μίς Πέκινσον, γυρίστε λίγο παρακαλώ...

κλείση το παράθυρόν στρέφει το κεφάλι και παρατηρών το χέρι του Μόντεγκκυ επί του στήθους της μίς.) Ώου, κύριε συνάδελφε, το λάθος είναι ιδιόν σας. Η μίς παρατηρεί ότι της πιάνετε το τέ με έψιλον και όχι με άλφα γιώτα παρακαλώ, το στήθος. Όσο για τους τρίζοντας και τους συρίζοντας, θα μου επιτρέψετε να σας πώ...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. (Κατακόκκινος από ντροπή και θυμό μαζί.) Δέ σας επιτρέπω τίποτε. Η μίς Πέκινσον έχει ένα έλαφρό κρυολόγημα, όφειλόμενον... ΕΒΑΝΣ. Δέν ξέρετε τι σας γίνεται. Έχει μίαν ψυχώσιν να νομίζε ότι...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Καί τι μπορείτε να ξέρετε σεις από ψυχολογικές νευροπαθήσεις... ΕΒΑΝΣ. Καί σεις τότε τι ξέρετε από παθολογίας...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Είς το Πανεπιστήμιον έδιδάχθην άνατομίαν, παθολογίαν χειρουργικήν...

ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. (Φταρνιζόμενη άκαταπαύστως) Μα γιατροί μου, θα ξε-

παγιάσω για να λύσει τις διαφοράς σας ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Μπορεί; να ντυθώ. Λίγες βεντούζες καί...

ΕΒΑΝΣ. Οι κούφιε βεντούζες σκοτώνουν το αίμα μίς, καί σε

μιά άναμική άπαγορεύονται... ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Μα σεις μου είχατε πρό ήμερών επιβάλλει άφαίμαξη...

ΕΒΑΝΣ. Ένας λόγος να πειστήτε ότι... ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Σας είχε επιβάλλει άφαίμαξη καίσαρ κρατούμε ακόμα γυνή;

ΕΒΑΝΣ. Περιμένετε λίγο μίς Πέκινσον, θέλω ν' άποδείξω στον κύριο ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Είσαθε άνίκανος να...

ΕΒΑΝΣ. Λυπούμαι πολύ διότι σας συνέστησα εις τη δεσποινίδα.

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Μετανοώ πικρώς διότι σας συνέστησα εις τον άτυχή Ούλιαν Χόπκινς και τον ξεπατήσατε...

ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Με ξεπαγιάσατε! ΕΒΑΝΣ. Η νεκροψία όμως άπέδειξε...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Ότι, δέν είχε καρκίνον. ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Θά μου πείτε λοιπόν τι έχω;

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Ένα έλαφρό κρυολόγημα... Όσο για της μελαγχολίας και τις άπνιες θα παρέλθουν άμα...

ΕΒΑΝΣ. Αμα ένας ψυχιατρός σας άπαλλάξει από την έμμονή ιδέα ότι...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Μη τον άκούετε μίς... Ο κύριος συνάδελφος έγήρασε καί...

ΕΒΑΝΣ. Έτσι αί; Αί, λοιπόν θα δείτε ότι η νεκροψία...

ΜΙΣ ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Η νεκροψία; Θά πεθάνω λοιπόν; Ώ θεέ μου...

ΜΟΝΤΕΓΚΥ. Δέν παθαίνετε τίποτε δεσποινίς... Καί για να σας πείσω, λαμβάνω την τιμή να ζητήσω το χέρι σας. Δέχεσθε;

ΠΕΚΙΝΣΟΝ. Αχ ναί, σωτήρα μου... ΕΒΑΝΣ. Κρίμα στα παιδιά...

Μ. ΚΟΛΜΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

Στην κομψή σκηνή του θεάτρου «Φολι-Μπουφ» όλα ήταν έτοιμα για την έναρξη της πρώτης της μεγάλης ρεβύ του νεαρού εύθυμογράφου Ραυμόν Πιονέλ, «Τα πράσινα άλογα».

Ο τύπος, από πολλές μέρες τώρα, είχε γράψει ένα σωρό κολακευτικά σχόλια για το ταλέντο του νεαρού συγγραφέα, τις σκηνογραφίες, που ήταν υπέροχες, τις πολυτελείς άμφιεσεις των ήθοποιών, που θάπερναν μέρος στην εκτέλεση του έργου καί, πρό παντός, για το νέο χορό που θα έμφάνιζε στην πρεμιέρα «το τρίο Άντωνέτι, μ' έπικεφαλής την μεγαλειότερη των τριών άδερφών που τ' άποτελούσαν, την τρισχαριτωμένη Ροζίνα Άντωνέτι. Κι' ή περιέργεια του κόσμου είχε έξαφθή.

Ετσι ή πλατεία ήταν κατάμεστη, τα θεωρεία υπερπλήρη, το υπέρωο πληρωμένο άσφυκτικώς.

Όστόσο, μ' όλο που το ήλεκτρικό κουδούνι είχε σημάνει, για τετάρτη τώρα φορά, νευρικά, παρατεταμένα και το πλήθος άδημονώντα έξορυσσόμεναι ποικιλότητες, ή αύλα δεν άνοιγότανε.

Ο διευθυντής της έπιχειρήσεως Λεόν Άρμπιέ, έτρεξε τότε άπάνω, πέρασε βιαστικός άνάμεσα άπαρασκήνια, σπρώχνοντας κάπως της έκανε σπατάλες τρελλές, άρριωτών να παίζη. Μα γιατί, πώς; Δέν ήταν δυνατόν να γίνη αυτό βέβαια!

Αμα της μιλούσε, άμα της έλεγε πώς χανότανε...

Στη σκέψη αυτή ή μορφή του αίθριασε καί στα παχεία του χείλη άπλώθη φαίδρο χαμόγελο. Άκούς έκει να μη τό σκεφθή άμέσως παρά ν' άφίση να τούρη παρά λίγο ταμπλάς...

Σηκώθηκε γρήγορα. Έξω το κοινό θορυβούσε δαιμονισμένα.

Πού είναι ή Ροζίνα τώρα; Ρώτησε. Έστειλε να φωνάξουν τ' άμάξι της να φύγη.

Να φύγη; ψέλλισε ό θεατρώνης κατάπληκτος. Για το θεό έμποδιστέ τη, κλείστε τις πόρτες! Έμούγκρισε.

Στράφηκε ύστερα στο διευθυντή της σκηνής και ρώτησε.

Μά τι της έκάνατε επί τέλους; Δέν σας είπα...

Έμεις, δέν της κάναμε τίποτε. Ο συγγραφέας...

Ο συγγραφέας; Έτρελλάθηκε λοιπόν να τά βάλη μαζί της; Φωνάχτε τον να της ζητήση συγγνώμη... Τι της είπε καί την πρόσβαλε;

Εκείνης δέν της είπε τίποτε. Είπε μόνο στη πρωταγωνίστρια νουμερίστα, τη Λιλίαν Ντεπινό, ότι την λατρεύει καί τη φίλησε. Ο Πιέρ Άρμπιέ, τά σάστισε τώρα περισσότερο. Στο φτωχό του μυαλό ήταν άδύνατο να χωρέση τι σχέση μπορούσε νάχη ό

παίξη; Μα αυτό είναι τρομερό, καταστροφή, έξωφρενικό... Δέν μπορεί να γίνη έναρξη χωρίς αυτή...

Έπειδή το ξέραν, κύριε διευθυντά, γι' αυτό δέν άνοιξα την αύλαία.

Για κάμποσα δευτερόλεπτα, που φαινόταν αιώνας, κράτησε μιá βαθεία σιωπή. Ο θεατρώνης σκεπτότανε πώς αν ματαιωνόταν ή παράσταση αυτή ήταν χαμένος άνθρωπος.

Όλη την περασμένη σαιζόν ή δουλειά ήταν έλάχιστη, κανένα έργο δέν έκράτησε κι' οι ύποχρεώσεις τόν είχαν πνίξει.

Για το άνέβασμα του έργου αυτού, είχε καταχρεωθεί καί πολλά άπ' τά δάνεια έπρεπε να τά πληρώση άμέσως, όπως κι' έκανε. Αν ύποχρεωνόταν τώρα να γυρίση τά εισιτήρια, το ταμείο δέν έπαρκοιτο. Χανόταν, έξευτελιζότανε. Κι' όλ' αυτά γιατί; γιατί ή Ροζίνα, ή κορυφαία του μιτζέτου, που

λαθήκατε όλοι σας έδω μέσα...

Και τράβηξε γυρεύοντας τη Ροζίνα. Τη βρήκε να διαπληκτίζεται με το θυρωρό, που της έφραζε την έξοδο, έχοντας για μόνο φόρεμα ένα μαγιό πουκάνε πιο θελκτικό το άγαλματένιο κορμί της; Ροζινούλα, άγάπη μου, τι είναι αυτά;

Έμένα τά κάνεις κι' άπόψε μάλιστα. Τόν κύτταξε όπως ή γάτα το θύματης.

Πέσ' να μ' άνοιξουν την πόρτα γεροχιμαπάζη, πριν ξεθυμάνω σε σένα, άφού έκείνος ό βαγαπόντης, ό έπιόρκος μου τόσκασε!...

Μά πουλακίδα μου, τι σουφταιξε ό άνθρωπος αν ή καρδιά του άγαπά τη Λιλίαν;

Τι μούφταιξε λές, γερομπουνταλά, τι μούφταιξε; Άκούς έκει να λήη χαριτωμένη την καρακάξι τη γερντοκόρη σήμερα, άφού χτές όρκιζόταν σε μένα πώς με λατρεύει. Λίγο τόχεις αυτό;

Και δε σου φτάνει ή άγάπη ή δική μου, πουλακιδούλα μου καμαρωτή;

Νάν την βράσω

την άγάπη του γυναικόλαγκα. Άντίο, γειάσας δέν παίζω...

Και έξω φρενών ή Ροζίνα, παρ' τις παρακλήσεις των άδελφών της, παρ' τις ίκεσίες όλου του προσωπικού, χωρίς να σκεφθή καν να ντυθή, καί να φυλάξη το πολύτιμο μαργαριταρένιο κολλιέ της, με μόνο ένδυμα το μαγιό της, βάδιζε προς την έξοδο...

Ο Άρμπιέ, άτφαλώς θά την έπνιγε στην τρυφερή αυτή της έξομολόγηση. Η ιδέα όμως ότι τ' άν ήταν χαμένο χωρίς αυτή, τόν έκανε να καταστείλη την αγανάκτησή του. Καί της είπε:

Θ' άφίσης λοιπόν, να δρέψη άλλους θεοιάμβους καί την άποθέωση που σου έπιφύλασσε το κοινό; Νά ή μαμζέλ Λιβανόφ, ή μαθήτριά της Παύλοβας δήλωσε πώς μπορεί να σ' αντικαταστήση στη στιγμή... Πιτινιάκ, άνοιξε την πόρτα στη δεσποινίδα καί φώναξε της δίδος Λιβανόφ νάρθη...

Τό μένος της Ροζίνας έξητυίσθη. Η τέχνη ένίκησε το έρωτικό πείσμα της. Τό έξυπνο κόλπο το άπελπισμένου θεατρώνη έπιασε. Τό τρίο Άντωνέτι έθριάμβευσε. Τό έργο πέτυχε καί ό Άρμπιέ έσώθη. Αλλά μετά μιá βδομάδα τό τρίο Άντωνέτι αντικαθίστατο...

Ο διευθυντής της έπιχειρήσεως Άρμπιέ, που ή στάσις της Ροζίνας είχε τόσο θίξει, στην πιο ευαίσθητη μετά το κινδυνεύσαν πορτοφόλι του φρόντισε να την αντικαταστήση, μαζί με τις δυο άδελφές της.

Μ. ΦΙΣΣΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΚΙ' ΕΓΩ...

Ο κ. Μούκ έκασθον στο γραφείο του και διάβαζε το ταχυδρομείο του, όταν ξαφνικά ο υπηρέτης του το άγγιξε την επίσκεψη ενός νέου, ο οποίος τον έζητοσε βιαστικά.

— Μου είπε να σάς πω, ότι είναι ο γιός του παλιού σας φίλου του Πλουβιέ, έπρόσθεσε ο υπηρέτης.

— Φέρτον εδώ άμέσως...

Λίγα λεπτά αργότερα έμπαινε στο γραφείο του κ. Μούκ ένας νέος ταραγμένος και με την άγωνία ζωγραφισμένη στο

πελιδνό, συσπασμένο, πρόσωπό του.

— Σώστε με, κύριε Μούκ! Είπε με σβυσμένη φωνή.

— Προτού μου είπης τί συμβαίνει και γιατί ζητάς την επέμβασή μου, του άπηντησε εκείνος, πρέπει να σου πω, ότι μοιάζεις πολύ με τον μακαρίτη τον πατέρα σου... Σ' έλεγε Ζανό τότε, αν δεν άπατώμαι...

— Τώρα με λένε Ζάν, είπε ο νέος, κοκκινίζοντας.

— Κάθισε λοιπόν και λέγε μου, γιατί θέλεις να σε σώσω;

— Κύριε Μούκ, είμαι άπελπισμένος!..

— Στην ηλικία σου; "Ω διάβολε!.. "Εκανες καμμία άνοησία; Πόσα χρήματα σου χρειάζονται;

— Δεν θέλω χρήματα.

— "Ε, λοιπόν, περί τίνος πρόκειται;

— Ξεύρω, πώς είσθε ένας από τους καλύτερους ντετέκτιβ...

— Επαυσα να είμαι πρό καιρού, παιδί μου. Είναι άχάριστη δουλειά αυτή...

— Κύριε, Μούκ, ή κοπέλλα που άγαπούσα έξηφανίσθη, Φοβάμαι πως την έσκότωσαν για να της πάρουν το έκατομμύριο που έκέρδισε στο λαχείο... "Η άδελφή της δεν την άγαπά καθόλου, γι' αυτό και άδιαφορεί για την έξαφάνισή της... "Επειτα ύπάρχει και ο γιατρός...

— "Ενα - ένα με τη σειρά, να μου τά είπης. Πώς λέγεται ή έξαφανισθείσα;

— "Ολγα Βαρίνος, ρωσός, είκοσι δύο έτών.

— "Επάγγελμα;

— Ταξι-γκέρλ, σ' ένα ντάνσιγκ του Μονπαρνάς.

— Είναι έρωμένη σου!

— Άρραβωνιαστικά μου, κύριε Μούκ.

— Και ποῦ κάθεται;

— Στην όδο Νιραγκόν, μαζί με την άδελφή της τη Σόνια Βαρίνος, τη δικηγόρινα. Αυτή ή Σόνια δεν μοιάζει καθόλου με την άδελφή της... "Ενώ ή "Ολγα ήταν γελαστή, εύχарιστη, εύθυμη, ή Σόνια είναι ψυχρή, γκρινιάρικα και άπότομη...

— Ποῦ είδες τη φιλενάδα σου για τελευταία φορά;

— "Ημουν μαζί της στο Τροκαντερό, όταν έγινε ή κλήρωση του λαχείου.

— "Εδώ και μιά εβδομάδα πριν δηλαδή. Και είδες ότι έκέρδισε;

— Ναί, ένα έκατομμύριο φράγκα. "Εκράτοῦσε το λαχείο στά χέρια της και όταν έτράβηξαν τους λαχνούς, την έπιασε ξαφνικά μιά νευρική τρεμούλα. Μά συνήλθε. Μου έδειξε το λαχείο και μου φώναξε με συγκίνηση: «Κύτταξε, Ζάν. Κέρδισα!» "Όταν όμως ή αίθουσα του Τροκαντερό άδειασε, την έχασα ξαφνικά... Τόσος κόσμος, βλέπετε εκεί...

— "Επειτα ποῦ πήγες;

— Την ίδια βραδυά έπήγα στο ντάνσιγκ με τη έλπίδα, πως θα την εύρισκα εκεί... Δεν ήτο... Ξέχασα όμως να σάς πω, ότι μαζί με την "Ολγα ήταν στο Τροκαντερό και ο γιατρός, που την προστατεύει, ο δόκτωρ Φαμπιάν...

— Και νομίζεις ότι αυτός την παρέσυρε σε κανένα σκοτεινό δρόμο και την σκότωσε, για να της πάρη το λαχείο;

— Δεν πιστεύω.

— Και ή άδελφή της ή Σόνια τί λέει;

— Λέει ότι ή "Ολγα είναι ταξίδι και ότι θα γυρίση στο Παρίσι. "Η έξαφάνισή της, μου είπε, δεν ενδιαφέρει κανένα... "Α, κύριε Μούκ, είναι τόσο κακιά γυναίκα ή Σόνια... Φαντασθήτε τί κακή είναι, άφοῦ φορεῖ και γυαλιά!..

"Εμεινε λίγα λεπτά σιωπηλός, ο νεαρός έρωτευμένος, και έπειτα έπρόσθεσε:

— Δεν σάς κρύβω, κύριε Μούκ, ότι ή Σόνια είναι ικανή για όλα...

— Τί, δηλαδή, φαντάζεσαι, ότι σκότωσε την άδελφή της, για να της πάρη το λαχείο;

— Ξεύρω κι' εγώ! έψιθύρισε ο νέος, ενώ οι λυγμοί έπνιγαν τη φωνή του.

— "Ησύχασε και θα βρούμε πολύ πιό γρήγορα άπ' ότι φαντάζεσαι την "Ολγα σου, του έλεγε ο ντετέκτιβ. Περιμένε μιά στιγμή να ντυθώ... Νά, ή κόρη μου ή Λιζέττα, θα σάς κρατήσει συντροφιά... Λιζέττα, έλα δώ, παιδί μου...

— "Εδώ είμαι, μπαμπά, άπάντησε μιά δροσερή φωνή και μιά όμορφη παιδούλα με ροδαλό πρόσωπο παρουσιάσθηκε.

— "Ω, δεν μου τόλεγε, πως έχεις επισκέψεις κι' εγώ είμαι με την πιτζάμα...

"Όταν ή Λιζέττα ξαναγύρισε στο δωμάτιο ο Ζάν Πλουβιέ ήταν μόνος. "Η παρουσία του χαριτωμένου αυτού κοριτσιού με τά γεμάτα ειλικρινεία γαλανά μάτια και την κομψή σιλουέττα τον έκανε για μιά στιγμή να ξεχάση την "Ολγα...

Στο σπίτι της όδοῦ Νιραγκόν, όπου έμεναν οι άδελφές Βαρίνος έκάθηντο και άλλοι πολλοί. "Ηταν ένα είδος πολυκατοικίας. "Ο κ. Μούκ μαζί με τον έρωτόληπτο Ζάν πάντοτε, έέρασαν έξω από το σπίτι των Βαρίνος και άφοῦ έρριψαν μιά ματιά στο διαμέρισμα των δύο άδελφών έπειτα άπεμακρύνθησαν.

— Δεν θ' άνεβήτε πάνω; τον ρώτησεν ο Ζάν, έκπληκτος.

— "Οχι. Ποῦ κάθεται ο γιατρός Φαμπιάν;

— Το ξεύρω το σπίτι, έλατε μαζί μου, έπρότεινε ο Ζάν.

Λίγη ώρα αργότερα ο κ. Μούκ έφθασε στο σπίτι του γιατροῦ Φαμπιάν, που ήταν στενός γνώριμος των δύο ρωσίδων. "Ο Ζάν τον έπερίμενε σε μιά κρεμάρ, που ήταν άπέναντι και ο Μούκ, σαν ντετέκτιβ έμπήκε στο ιατρείο του κ. Φαμπιάν...

— Το λαχείο το έκέρδισεν ή Σόνια Βαρίνος, του είπε ο κ. Φαμπιάν... Μά αυτό δεν τόμαθα τη βραδυά, που ήμουν στο Τροκαντερό, αλλά μόλις προχθές...

— "Α, σάς εύχαριστώ, γιατρέ μου, είπε ο κ. Μούκ. "Ελπίζω ότι σεις που έχετε μεγάλη έπίρροη στη Σόνια, θα την πείσετε να προικίση από τά χρήματα αυτά και την άδελφή της, την "Ολγα.

Το πρόσωπο του κ. Φαμπιάν έσκοτεινίωσε ξαφνικά.

— "Α, γνωρίζετε την "Ολγα; φώναξε. "Η καυμένη ή Σόνια είναι πολύ στενοχωρημένη με το έπάγγελμα της άδελφής της... Μιά χορεύτρια... "Ενα ταξι-γκέρλ, σε ντάνσιγκ!.. Και να που έστενοχωρέθηκε ακόμα περισσότερο, γιατί όπως ξέρετε, ή "Ολγα τίσκασε για το έξωτετικό, ποῖος ξεύρει με ποῖο ύποπτο ύποκειμενο!..

"Όταν ο Ζάν Πλουβιέ έπληροφωρήθηκε από τον κ. Μούκ, ότι ο γιατρός ήταν άθώος σ' όλην αυτήν την ύπόθεση και ότι έπίστευσε πως ή "Ολγα τίσκασε για το έξωτετικό, έγινε έξω φρενών.

— Αυτή ή έλεεινή ή Σόνια τον κάνει να πιστεύη όλα αυτά! είπε.

"Ο κ. Μούκ τον καθησύχασε.

— "Α, κύριε Μούκ, είναι τόσο κακιά γυναίκα ή Σόνια... Φαντασθήτε τί κακή είναι, άφοῦ φορεῖ και γυαλιά!..

"Εμεινε λίγα λεπτά σιωπηλός, ο νεαρός έρωτευμένος, και έπειτα έπρόσθεσε:

— Δεν σάς κρύβω, κύριε Μούκ, ότι ή Σόνια είναι ικανή για όλα...

— Τί, δηλαδή, φαντάζεσαι, ότι σκότωσε την άδελφή της, για να της πάρη το λαχείο;

— Ξεύρω κι' εγώ! έψιθύρισε ο νέος, ενώ οι λυγμοί έπνιγαν τη φωνή του.

— "Ησύχασε και θα βρούμε πολύ πιό γρήγορα άπ' ότι φαντάζεσαι την "Ολγα σου, του έλεγε ο ντετέκτιβ. Περιμένε μιά στιγμή να ντυθώ... Νά, ή κόρη μου ή Λιζέττα, θα σάς κρατήσει συντροφιά... Λιζέττα, έλα δώ, παιδί μου...

— "Εδώ είμαι, μπαμπά, άπάντησε μιά δροσερή φωνή και μιά όμορφη παιδούλα με ροδαλό πρόσωπο παρουσιάσθηκε.

— "Ω, δεν μου τόλεγε, πως έχεις επισκέψεις κι' εγώ είμαι με την πιτζάμα...

— Σε λίγο θα έχης νέα για την "Ολγα σου! του είπε. Μπήκαν σ' ένα λεωφορείο και διευθύνθηκαν στην όδο Νιραγκόν. "Ανέβηκαν την μεγάλη σκάλα της πολυκατοικίας και όταν έφθασαν στο διαμέρισμα που έμεναν οι δύο άδελφές, ο κ. Μούκ έβγαλε έναν όρμαθο κλειδιών από την τσέπη του, βρήκε το κλειδί που έταίριαζε και άνοιξε...

"Επροχώρησε σιωπηλά και άθόρυβα στο διαμέρισμα...

— Αυτό είναι το διαμέρισμα της "Ολγας! έλεγε ο νέος με τρεμούλιαστή φωνή.

"Εξαφνα όμως στο ντιβάνι είδαν ένα έπανωφόρι... "Ηταν το έπανωφόρι της "Ολγας. "Ο Ζάν το γνώρισε... "Ετρεξε το πήρε στα χέρια του... "Αλλά την ίδια στιγμή μιά φωνή ακούσθηκε... "Η φωνή της Σόνιας που έβγαине από τη βιβλιοθήκη...

— Τί θέλουν οι άνθρωποι αυτοί εδώ; Γρήγορα είδοποιείστε την άστυνομία, Μαριέττα, έφώναξε ή Σόνια.

"Ο κ. Μούκ έδειξε τότε την κάρτα του άστυνομικού.

— Και από πότε οι άστυνομικοί μπαίνουν σαν λωποδύτες στα σπίτια; ρώτησε νευριασμένη ή Σόνια.

— Ποῦ είναι ή "Ολγα; Τό έπανωφόρι της είναι δώ.

Τί την έκάματε την "Ολγα; "Ετρεξε κοντά στη ρωσίδα ο Ζάν Πλουβιέ, κρατώντας το πανωφόρι στα χέρια του.

— "Ω, έλατε, πέσιε μου, δέ βλέπετε λοιπόν πόσο ύποφέρω! Την παρεκάλεσε έπειτα γονατίζοντας μπροστά της και άδιαφορώντας για την παρουσία του άλλου.

Τότε όμως έγινε και το άπρόοπτο. "Ο κ. Μούκ έπλησσε την Σόνια και κτυπώντας τους ώμους της φιλικά της είπε:

— "Επροδοθήκατε, Σόνια Βαρίνος... Για να κερδίζετε περισσότερα χρήματα έπλάσατε το παραμύθι μιάς φανταστικής άδελφής και έπγαίνατε κάθε βράδυ μεταμφιε-

Σόνια και ή "Ολγα είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.

— Και πως κατόρθωνε και μακιγιαριζόταν τόσο τεχνικά κάθε βράδυ! έψιθύρισε ο Ζάν. Φαντασθήτε, ότι εγινόταν άγνωριστη!.. άλλος άνθρωπος...

— "Απλούστατα, έβγαζε τά γυαλιά, έφορούσε περρούκα και την τουαλέττα της μπαλλαρίνας... "Επειτα μην ξεχνάς, ότι άφινε στο σπίτι της το άυστηρό εκείνο ύφος της!..

Λίγον καιρό αργότερα εγινώταν οι γάμοι του Ζάν Πλουβιέ με την χαριτωμένη κόρη του κ. Μούκ, τη Λιζέττα...

"Ετσι ο Ζάν παρηγορήθηκε για την έρωτά του προς την άνύπαρκτη "Ολγα!..

ΛΕΟΝ ΓΡΟΚ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στο Σικάγο, ένας ραββίνος που έτρεφε μεγάλη γενειάδα, κληροδότησε την περιουσία του στους τρεις άνεμους του υπό το ρητό όμως ότι με το θάνατό του, θα έκοβαν τά γένηά του και με τις τριχές τους θα τασκεύαζαν άλυσσίδες, τίς όποιες θα χρησιμοποιούσαν για τά ρολόγια τους.

— Στο Παρίσι, ένας άμαξάς, ποῦχε κι' αυτός μεγάλη άδυναμία στη γενειάδα του, στη διαθήκη του έλεγε ότι, μετά το θάνατό του, ή γυναίκα του πρέπει, για να τον μνημονέψη, να κόψη τά γένηά του και να τά βάλη μέσα σ' ένα μαξιλάρι πάνω στο όποῖον να κοιμάται.

— Στο Θησαυροφυλάκειο της "Αμερικής βρίσκεται ή πιό πολύτιμη σημαία του κόσμου.

— Οι άσπρες ταινίες άποτελούνται από 300 διαμάντια και οι κόκκινες από ισάριθμα ρουμπίνια.

— Το μπλέ φόντο από 300 σαπφείρους ενώ τά άστρα από 48 μεγάλα διαμάντια.

— Στα δικαστήρια της Βιέννης έεδικάστηκε τελευταία μιά άπίστευτη ύπόθεση.

— Κάποιος Λόουελ είχε μνηύσει μιά σιδηροδρομική έταιρεία από την όποια ζητούσε άποζημίωση έπειδή σε μιά έκτροχίαση που συνέβη, έφυγε ή καρδιά του από τη θέση της έπειτα από τον τρομερό κλονισμό που δοκίμασε τό σώμα του.

— Το περίεργο ήταν ότι οι πραγματογνώμονες γιατροί πιστοποίησαν τον ισχυρισμό του.

— "Εν τούτοις δεν κέρδισε τη δίκη έπειδή παρ' όλη την άπίστευτη αιτή μετατόπιση της καρδιάς του, ο όργανισμός του δεν παρουσίαζε καμμία βλάβη.

— Κατά τά πρώτα χρόνια της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας τά φίλια ήσαν άπηγορευμένα στην "Ιταλία, και ή πράξη του φιλήματος, και του πιό άθώου θεωρείτο έεροσυλία.

σμένη, μακιγιαρισμένη, άγνωριστη χωρίς τά γυαλιά. στο ντάνσιγκ και παίζατε το ρόλο της "Ολγας... Και όταν έκερδίσατε το λαχείο, άποφασίσατε να έγκαταλείψετε τό ντάνσιγκ και να παρουσιάσετε στον κόσμο, όπως παρουσιάζατε την ήμερα, μιά άύτηρη δικηγόρινα... Δεν έσκεφθήκατε όμως τον δυστυχισμένο αυτόν νέο, που είχε έρωτευθή τρελά την "Ολγα!.. την φανταστική "Ολγα!..

"Η Σόνια έμεινε άφωνη... Τί ν' άπάντησε που ήταν άλήθεια, όσα έλεγε ο κ. Μούκ.

"Όταν ο κ. Μούκ και ο Ζάν άφισαν το διαμέρισμα της δια-

βολεμένης ρωσίδος, ο Ζάν ρώτησε τον ντετέκτιβ:

— Πως ύποπτευθήκατε το κόλλη αυτό;

— "Απλούστατα, έμαθα από τον προμηθευτή των τροφίμων της, ότι έπήγαινε στο σπίτι κάθε ήμερα τρόφιμα για ένα άτομο μόνο!.. "Επειτα μπαίνοντας κλεφτά στο διαμέρισμα της Σόνιας είδα μιά κάρτα με δύο όνόματα: Σόνια—"Ολγα Βαρίνος... Δεν μου έμεινε πιά καμμία άμφιβολία ότι ή

Σόνια και ή "Ολγα είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.

— Και πως κατόρθωνε και μακιγιαριζόταν τόσο τεχνικά κάθε βράδυ! έψιθύρισε ο Ζάν. Φαντασθήτε, ότι εγινόταν άγνωριστη!.. άλλος άνθρωπος...

— "Απλούστατα, έβγαζε τά γυαλιά, έφορούσε περρούκα και την τουαλέττα της μπαλλαρίνας... "Επειτα μην ξεχνάς, ότι άφινε στο σπίτι της το άυστηρό εκείνο ύφος της!..

Λίγον καιρό αργότερα εγινώταν οι γάμοι του Ζάν Πλουβιέ με την χαριτωμένη κόρη του κ. Μούκ, τη Λιζέττα...

"Ετσι ο Ζάν παρηγορήθηκε για την έρωτά του προς την άνύπαρκτη "Ολγα!..

ΛΕΟΝ ΓΡΟΚ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στο Σικάγο, ένας ραββίνος που έτρεφε μεγάλη γενειάδα, κληροδότησε την περιουσία του στους τρεις άνεμους του υπό το ρητό όμως ότι με το θάνατό του, θα έκοβαν τά γένηά του και με τις τριχές τους θα τασκεύαζαν άλυσσίδες, τίς όποιες θα χρησιμοποιούσαν για τά ρολόγια τους.

— Στο Παρίσι, ένας άμαξάς, ποῦχε κι' αυτός μεγάλη άδυναμία στη γενειάδα του, στη διαθήκη του έλεγε ότι, μετά το θάνατό του, ή γυναίκα του πρέπει, για να τον μνημονέψη, να κόψη τά γένηά του και να τά βάλη μέσα σ' ένα μαξιλάρι πάνω στο όποῖον να κοιμάται.

— Στο Θησαυροφυλάκειο της "Αμερικής βρίσκεται ή πιό πολύτιμη σημαία του κόσμου.

— Οι άσπρες ταινίες άποτελούνται από 300 διαμάντια και οι κόκκινες από ισάριθμα ρουμπίνια.

— Το μπλέ φόντο από 300 σαπφείρους ενώ τά άστρα από 48 μεγάλα διαμάντια.

— Στα δικαστήρια της Βιέννης έεδικάστηκε τελευταία μιά άπίστευτη ύπόθεση.

— Κάποιος Λόουελ είχε μνηύσει μιά σιδηροδρομική έταιρεία από την όποια ζητούσε άποζημίωση έπειδή σε μιά έκτροχίαση που συνέβη, έφυγε ή καρδιά του από τη θέση της έπειτα από τον τρομερό κλονισμό που δοκίμασε τό σώμα του.

— Το περίεργο ήταν ότι οι πραγματογνώμονες γιατροί πιστοποίησαν τον ισχυρισμό του.

— "Εν τούτοις δεν κέρδισε τη δίκη έπειδή παρ' όλη την άπίστευτη αιτή μετατόπιση της καρδιάς του, ο όργανισμός του δεν παρουσίαζε καμμία βλάβη.

— Κατά τά πρώτα χρόνια της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας τά φίλια ήσαν άπηγορευμένα στην "Ιταλία, και ή πράξη του φιλήματος, και του πιό άθώου θεωρείτο έεροσυλία.

— Ο γερουσιαστής Κάτιος έχασε τη γερουσιαστική του έδρα έπειδή τόλμησε να φιλήση τη γυναίκα του μπρός στα παιδιά του.

— "Υπάρχουν μερικά είδη έντόμων τά όποια για τους ροκόδελους είναι πρώτης τάξεως... όδοντογλυφίδες!

— Μένουν μ' άνοικτό το στόμα και εκείνα μπαίνουν μέσα και τους καθαρίζουν τά δόντια άπ' τις άκαθαρσίες.

— Το Λονδίνο έχει 565.000 συνδρομητές τηλεφώνων.

Στη Γαλλία σε 46 ανθρώπου άναλογεί ένα αῶ σκλήντο.

— Στην "Αγγλία σε 43, στην "Αμερική σε πέντε ανθρώπους. Στον Καναδά και τη Χαβ'ι' σε έντεκα, στη Νέα Ζηλανδία σε 12 και στην "Αυστραλία και τη Δανία σε 17.

— Γά νύχια μας κάθε έξη μήνες μεγαλώνουν κατά δυόμιση πόντους.

— Δηλαδή, αν ένας άνθρωπος ήλικίας έβδομήντα χρονών δεν έκυρε διόλου τά νύχια του, θα είχαμνηκος 2.70.

ΣΤΟ ΒΟΛΑΝ - ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

MARJORIE WENTOVER

—Σ' αγαπώ.
—Σε λατρεύω.
—Κουά-κουά, κουά, άκούστηκε δίπλα τους μιά φωνή.
'Η Έντυ γύρισε άπότομα ξεφεύγοντας άπό την άγκαλιά του Ντάβιτ.
—Παληόπαιδο.
—Νά σε πιάσω!...
—Κουά, κουά, κουά, ξαναφώνασε ό μικρός και χάθηκε πίσω άπό τ' αυτοκίνητο.
'Η Έντυ, λίγο πριν γνωρίση τόν Ντάβιτ, ήταν ό μεγαλύτερος του συναγωνιστής στο βόλαν.
"Όλα τά παιδιά άπό τόν Βρίθμουθ μέχρι τόν Σλάιτον είναι οί πρώτοι φίλοι της Έντυ.

Κάθε φορά πού περνούσε τόν μεγάλο άμαξιτό δρόμο, άνάμεσα στα δυό χωριά σταματούσε πολλές φορές ταυτόκνητο, τά φόρτωνε μπρός πίσω και τούς έκανε περίπατο.

Δυό σακκοϋλες ζαχαρωτά δέν της φτάνανε άπό τή λαιμαργία τών παιδιών.

Μόλις άκούγανε τόν κλά-ξον άπό μακριά μαζεύν-τουσαν κι' όλα μαζί ά-παντούσαν.

—Κουά, κουά, κουά.

Δέκα μέρες τώρα όμως ή Έντυ δέ σταμα-τούσε πιά. Έπρεπε νά λάβη μέρος στους άγώνες και δοκίμαζε στην ταχύτητα όλα ταυτόκνη-τα και νά λάδια για τίς μηχανές τους.

Δέν μπορούσε όμως νά χωνέψη μέρες τώρα ένα κόκκινο αυτοκίνητο πού συναντούσε ταχτικά στη διαδρομή της.

Κάποιος συναγωνιστής. Ένας ξένος. Άπό πού ναρχώ-τανε; Γιατί την άκολουθούσε; Την κατασκόπευε άραγε; Μετρούσε την ταχύτητα του αυτοκινήτου της;

"Α, αυτό την έπείραζε πολύ στα νευρά.

Πολύ δέ περισσότερο πού μιά μέρα, άν δέν έκανε εκείνος λίγο άριστερά και κείνη λίγο δεξιά, τά δυό αυτο-κίνητα θά χτυπούσαν τόν ένα με τάλλο και θά συνέβαινε τόν πιο φοβερό δυστύχημα.

Φρενάρισαν ό ένας παρακάτω άπό τόν άλλο και κυττά-χθηκαν άγριεμένοι. Θά ξεσπούσαν ίσως σέ σκληρές λέξεις και θά τασκωνόντουσαν σ'ά σαβάρά, άν δέν άκουγότανε μέσα άπό τόν φράχτη ή φωνή ενός μικρού πού παραμόνευε.

—Κουά, κουά, κουά.

"Εγέλασαν κι' οί δυό. "Εκείνος έπλησίασε νά της ζητήσει συγγνώμη. "Εκείνη τόν συγχώρησε. Έμοίρασε στα παιδιά, πού βγήκαν άπό τά δέντρα πίσωδλα τά ζαχαρωτά της.

Κράτησε όμως μερικά, πού πρόσφερε στόν αντίπαλό της. Γιατί ό Ντάβιτ ήταν πράγματι αντίπαλός της. Άντιπροσώ-πυε μιά μάρκα άπό λάστιχα για τίς ρόδες,

Η Έντυ δέν άντιπροσώπυε άλλονπα-ρά μονάχα τόν έαυτό της και τόν αυτοκίνητό της. Την άλλη μέρα ξανασυναντήθηκαν, την τρίτη, την τε-τάρτη σταμάτησαν νά εύχηθι ό ένας στόν άλλο καλή έπιτυχία.

—Κουά, κουά, κουά, φωνάζαν τά παιδιά πούπήραν τά ζαχαρωτά της και τά δυό αυτοκίνητα ξεκίνησαν.

"Ήταν ή προηγούμενη τών άγώνων. 'Η Έντυ κατέβηκε στο γκαράζ νά πάρη ταυτόκνητό της.

"Εξη μεγάλες ρόδες βρισκόντουσαν μπροστά στην πόρτα κι' άπάνω καθιστός ό Ντάβιτ.

Μόλις την είδε ξεπετάχθηκε. Τή χαιρέτησε.

—Τ' είν' αυτά τά λάστιχα;

—Παραιτούμαι τού άγώνος, δεσποινίς.

—Και γιατί;

—Δέν θέλω νάγίνω αντίπαλός σας.

—'Αλλά, ή άντιπρο-σωπεύα σας;

—Αυτό έρχομαι νά σάς προτείνω..

"Ενα συνδυασμό.. Δοκιμάστε τά λάστι-χά μας και νά εί-στε βεβαία για τόν

βραβείο... 'Εγώ δέν θά λάβω μέρος.

"Η Έντυ γέλασε κι' έδωσε διατα-γή στους άνθρώπους της νάλλάξουν άμέσως τά λάστιχα.

"Όσο νά γίνη αυτό, κι' άπαίτησε όπως καταλα-βαίνετε κάπως άρκετή ώρα, ή Έντυ κύτταζε προσεκτικά τόν Ντάβιτ και έσκεπτότανε ότι δέν

θάτανε καθόλου άσχημος ένας δεσμός μαζί του.

"Εκείνο τόν πρωί ή δοκιμή τού δρόμου γίνθηκε μαζί. Μέσα στο ίδιο αυτοκίνητο ή Έντυ και ό Ντάβιτ, κέρδι-σαν τόν ρεκόρ στην ταχύτητα.

—'Ασφαλώς ή νίκη είναι δική μας, μουρμούρισε μ' έν-θουσιασμό ό Ντάβιτ και σά νά παραφέρθηκε άπό τή χαρά του άγκάλιασε την Έντυ.

"Η Έντυ χαμογέλασε γιατί της άρεσε ό Ντάβιτ.

"Εκείνος έπήρε θάρρος.

—Δεσποινίς, μου επιτρέπετε νά σάς προτείνω και άλλο έναν συνδυασμό;

—'Εμπορικό;

"Οχι... αίσθηματικό.

"Εκείνη δέν κρατήθηκε και τού προσέφερε τά χείλη της

—Κουά, κουά, κουά, άκούστηκε ή φωνή ενός μικρού πού μιλούσε...

"Ο μικρός άρπαξε τά ζαχαρωτά και δέν έφυγε. Χωρίς νά τόν καταλάβουν σκαρφάλωσε πίσω άπό ταυτόκνητο...

"Η νίκη ήταν διπλή για τόν Ντάβιτ. Κέρδισαν τούς άγώ-νες τά λάστιχά του, πήρε την άνταμοιβή άπό τόν έργοστά-σιό του, μ'ά την μεγαλειότερη άνταμοιβή την πήρε άπό την Έντυ.

Κέρδισε την καρδιά της.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Φιλανθρωπία:

"Η κυρία Νεοπλουτίδου εί-ναι καταστενοχωρημένη γιατί ό Άζόρ, ό αγαπημένος της Άζόρ, εί-ναι βαρεια άρρωστος. Μ' όλα τά χά-δια και τίς περιποιήσεις της, τόν σκυ-λάκι δέν έννοει νά βάλι τίποτα στο στόμα του. Ούτε καν τά βουτυρωμένα ψωμιά πού τού έτοίμασε.

Σημαίνει τόν κουδοϋνι και μπαίνει ό Γιάννης.

—"Ακουσε Γιάννη, τού λέει. "Ο Ά-ζόρ δέ θέλει νά φάγη ούτε τά βουτυ-ρωμένα του ψωμάκια. Τά έγλυψε άνό-ρεχτα και τ' άφισε. "Αν χτυπήση την πόρτα μας κανένας φτωχός, δόστα

του, σέ παρακαλώ.

Τόν παληό βιολί:

"Η ίδια κυρία πηγαίνει με τόν σύζυ-γό της στόν οργανοπώλη για ν' άγο-ράσουν ένα βιολί για τίν κόρη τους Φιφίκα.

"Ο οργανοπώλης, άφου τούς έδειξε διάφορα βιολιά, βλέποντας ότι τούς φάνηκαν φτηνά και ζητούσαν βιολί άκριβώτερο, τούς λέγει:

—Μάλιστα, έχω και άκριβώτερα: Νά σάς δείξω ένα παληό βιολί τού Πα-γανίνι.

—"Α! όχι, άπαντά ή Κυρία. Δέ θέλομε παληά βιολιά. Έ-μείς θέλομε ένα βιολί ντερνιέρ.

Κόκκαλο ό οργανοπώλης!

"Ακριβώς γι' αυτό:

"Η κυρία Μαρίδου πρós τόν κύριον Γαμβριάδη:

—Μά καλά, έσεις καταστραφήκατε οικονομικώς τώρα τελευταία στο Χρη-ματιστήριο και σκέπτεσθε νά παν-τρευτήτε την δεσποινίδα Πολυφερ-νίδου;

—"Ακριβώς γι' αυτό, αγαπητή μου.

"Αν δέν είχα καταστραφή δέ θά γύ-ριζα νά την κυττάξω.

Η ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΑ

Ξαπλωμένος σέ μιά γωνιά τού βαγονιού άκολουθούσα τόν ρυθμικό θόρυβο, πού έκανε τόν τραίνο, τρέχοντας μέσα στη νύχτα. 'Η συζήτηση, πού είχα άρχισει λίγη ώρα πριν με τόν συνταξιδιώτη μου, τόν κ. Έρμενύ, με έρ-ριξε σέ μελαγχολικές σκέψεις. 'Αλήθεια, αυ ή ή κρίση ή οικονομική μ'άς είχε μαραζώσει τίς δουλειές, μ'άς είχε φέ-ρει σέ άδιέξοδο. "Ο κ. Έρμενύ, ιδίως, ήταν άπογοητευμέ-νος και τ'άβλεπε μ'άρα μπροστά του. Ξέχασα νά σάς ειπώ ότι ό κ. Έρμενύ ήταν ώρολογοποιός, όπως άλλωστε κι' έγώ.

—Δέν κάνω τίποτα, μου έλεγε. Θά τόν κλείσω τόν μαγαζί μου νά ήσυχάσω!

"Εξαφνα μ'ό νέα γυναίκα μπήκε στο βαγόνι και κάθισε άκριβώς άπέναντί μου. Της έρριξα μιά κρυφή ματιά, προσ-ποιούμενος τόν μισοκοιμισμένο... "Ήταν άληθινά όμορφη! Είχε τή θωριά μιάς ντροπαλής νέας γυναίκας, ένα κανο-νικό σώμα, γαλανά γλυκά μάτια, χωρίς όμως ή δειλία της νά είναι άπαρχιώτικη. 'Απεναντίας είχε κάτι τόν πολύ έλκυ-στικό, έτσι καθώς έσκυβε τά μάτια ντροπαλά. Προσπά-θησα νά της πιάσω κουβέντα, για νά ξεχάσω όσα μελαγ-χολικά μου είχα π'ή για τήν οικονομική κρίση και για τίς δουλειές μας ό κ. Έρμενύ, μ'ά δέν τόν κατάφερα. "Ήταν λι-γύλογη κι' έπιφυλακτική. "Επειτα σιγά σιγά την έπήρε ό ύπνος κι' όμολογώ, ότι έμεινα πολλή ώρα θαυμάζοντας την κομψή σιλουέττα της, καθώς έκοιμόταν.

Τά χαράματα, την ώρα όπου ό κόσμος ξεδιπλανόταν μαγευτικός μπροστά μας, ή συνταξιδιώτισσά μας άνοιξε τά μάτια, σηκώθηκε, χασμουρήθηκε και είπε:

—'Ωραία κοιμήθηκα!

"Η φράση της αυτή μ' έκανε νά ξεθαρρευτώ και σέ λίγο πιάσαμε κουβέντα. Πλησιάζουμε τώρα στο Παρίσι. 'Η Μέγκη—αυτό ήταν τόν όνομά της—ήταν πολύ φλύαρη, όσο σιωπηλή κι' έπιφυλακτική ήταν χθές τόν βράδυ, την ώρα πού μπήκε στο βαγόνι. Την άκουα καταμαγεμμένος. Μιλούσε πού μ'ήθελε σ'ά γαλήνη... Με ρώτησε γιατί έπήγαινα στο Πα-ρίσι και όταν έπληροφορήθηκε πώς έπήγαινα για έμπο-ρικές δουλειές, τότε με κύτταξε προσεκτικώτερα. Μ'ά δέν έδω-σα μεγάλη σημασία σ' αυτό. Της είπα ως τόσο τή διευ-ση τού ξενοδοχείου, πού θά ήμουν, με την άόριστη έλ-θυση, ότι θά την έβλεπα νά με έπισκεφθι...

...

"Όλη την ήμέρα την επέρασα τρέχοντας άπό τόν ένα άκρο τού Παρισιού εις τόν άλλο, για νά βρώ τά μαγαζιά, πού θά έπλάσσα τά μοντέλα τών ρολογιών μου. Τόν άπόγευμα, άν και δέν είχα κάνει τίποτε ακόμα, γιατί δέν συνάντησα τούς καταστηματαρχας, γύρισα στο ξενοδοχείο για νά τ'ακτοποιήσω τούς λογαριασμούς. "Εξαφνα, όμως, εκεί πού έκασθόμουν μπροστά στο τραπέζι και έγραφα βλέπω ν' ανοί-γεται ή πόρτα και νά μπαίνει ή Μέγκη. Τινάχθηκε κατά-πληκτος. "Ήταν χλωμή και ταραγμένη.

—Κρύφτε με, μου είπε με σβυσμένη φωνή. Σωστέ με... Μ'ά κυνηγούν... θέλουν νά με πιάσουν.

Κι' έπειτα, χωρίς νά προσθέση λέξη, έβγαλε σαν ταχυ-δακτυλουργός άπό τή τσάντα της, άπό τόν κορσάξ της και άκόμα μέσα άπ' αυτά τά μανίκια της ένα σωρό άνδρικά ρολόγια και τάρριξε πάνω στο τραπέζι.

—Κλέφτρα! έψυθύρισα σαν άποσβολωμένος. Μ'ά κύτταξε

θλιβερά, χωρίς ν' άπαντήση. Μηχανικά τότε, άπό τή μακριά συνήθεια τού επαγγέλματος, έπήρα μερικά άπό τά ρολό-για και τάφερα σι' αυτή μου.

—Είναι και τόν ρολόι τού κυρίου πού ταξιδεύαμε μαζί, μου είπεν ή Μέγκη.

Την ίδια στιγμή άκούσαμε θόρυβο βημάτων και φωνές έξω άπό τόν δωμάτιο. 'Η Μέγκη έτρεξε και χώθηκε σαν έλάφι κάτω άπό τόν κρεβάτι... 'Η πόρτα άνοιχθηκε και μπήκε ό διευθυντής τού ξενοδοχείου, συνοδευόμενος άπό δυό άστυνομικούς. 'Εζητούσαν τή Μέγκη. Εύτυχως όμως μόλις τούς έδειξα την άδειά μου, για τήν έξόσχηση τού επαγγέλματος τού ώρολογοποιού έδικαιολόγησα έτσι την παράταξη τών ρολογιών, πάνω στο τραπέζι και δέν μου έζητησαν περισσότερες πληροφορίες...

Μετά άρκετή ώρα, ή Μέγκη βγήκε άπ' τή κρύπτη της.

—Πήγαινε κάτω και περίμένέ με, της είπα.

—"Εχεις δίκη, μου είπεν, ένώ τρώγαμε. Είναι πολύ κακό, αυτό πού κάνω!.. Και τά μάτια της έδειχναν μιά γοητευτική ειλικρίνεια. Μόλις όμως βγήκαμε άπό τόν έστια-τόριο, μου έδειξε ένα χονδρό, βαρύτιμο, άνδρικό ρολόγι. "Ήταν τόν ρολόγι τού κυρίου πού εκάθόταν κι' έτρωγε πλάι μας.

—"Α, μ'ά αυτό είναι φοβερό! Είναι έξω φρενών.

—Δέν τόν θέλω. Δέν τόν θέλω! Ξέσπασε σέ λυγμούς ή Μάγκη.

—Φεύγω, σ' άφίνω της είπα, για νά νά σέ παραδώσω στην άστυνομία! "Ήμουν άναγκασμένος τόσο μαζί της! "Αν θέλεις νά ξαναγίνω τιμία, μου άπάντησε με μιά φωνή, πού έδειχνε μιά πικρή μεταμέλεια, πρέπει νά μ' έγκαταλείψης. "Αλλωστε έχω άφίσει τά ρολόγια μου στο δωμάτιό σου.

—Αυτό με άνάγκασε νά την δεχθώ πάλι στο ξενοδοχείο πού έμεινα...

—Θά σάς παρακαλέσω νά μ' άφήσετε νά περάσω έδω τή νύχτα μου, μου είπε. Νά, κοιμάμαι εκεί στόν καναπέ. Χωρίς νά της άπαντήσω της έδωσα νά καταλάβη ότι μπορούσε νά κοιμηθι, άλλ' αυτό γινόταν για τελευ-ταία φορά.

"Όταν την άλλη μέρα τόν πρωί ξύπνησα, έκύτταξα γύρω μου έκπληκτος. 'Η Μέγκη δέν ήταν εκεί... Πετάγομαι άπό τόν κρεβάτι μου και τρέχω στο τραπέζι, πού είχα άφίσει τά ρολόγια μου και είχα κι' εκείνη τά κλοπιμαία της... Τίποτα... Τά καλύτερα μοντέλα μου, εκείνα πού είχα φτιά-σει με τόσο δεξιοτεχνία εκεί στην έπαρχία λείπανε.

—Έπρεπε νά τόν περιμένω ό ήλιος! είπα.

Δυό ώρες άργότερα σαν τρελλός έτρεχα στο κέντρο τών προμηθευτών, έλπίζοντας ότι θά έπερνα παραγγελίες, χω-ρίς τά μοντέλα... "Εξαφνα όμως άκούω μιά γυναικεία φωνή νά με φωνάζη... Γυρίζω κατάπληκτος και βλέπω τή Μέγκη...

—'Επιτυχία πρώτης γραμμής! μου φώναξε, δείχνοντάς μου ένα φύλλο χαρτιού.

"Επλησίασα και είδα τή φίρμα ενός άπό τά μεγαλτέiera ώρολογάδικα τού Παρισιού. 'Η Μέγκη είχε πάρει τά μον-τέλα τών ρολογιών μου, τά έπλασάρισε, τά έπαζάρησε στο κατάστημα αυτό και τά κατάφερε νά πάρη μιά τέτοια παραγγελία, πού δέ θά την έπερνα ούτε έγώ...

—Και τώρα θά με πάρης πλασίε! έπρέσθεσε με τόν να-ζιάρικο γέλιο της...

LEON DEUTSCH

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ο Μαίτρ Τινέρ είχε μόλις τελειώσει την τουαλέτα του κι' έτοιμαζότανε νά βγῇ, όταν άκουσε τὸ κουδούνι τῆς εἰσόδου νά χτυπᾷ.

— Μιά Κυριακή ἔχω νά ἡσυχάσω, νά πάω λιγάκι νά λιαστώ καὶ οὔτε αὐτὴν δὲν μπορῶ νά τῇ χαρῶ!

Εἶχε δώσει ἄδεια στὸν ὑπῆρέτη του ἀπὸ τὸ Σαββατόβραδο, γι' αὐτὸ ἐπῆε μόνος του κι' ἄνοιξε.

— Νά μᾶς συγχωρῆτε, ψιθύρισε ἕνας νέος. Ὁ Μαίτρ Τινέρ;

— Μάλιστα ἐγώ, ἀπάντησε κ' ἐκύτταξε μὲ περιέργεια τὸ νέο, ποὺ οὔτε τὸ παρουσιαστικὸ του, μὰ οὔτε καὶ ἡ ὀμιλία του μοιάζανε γιὰ γαλλικά.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ στιγμή νά φωνάξω καὶ τὴ γυναίκα μου;.. Γύρισε πίσω, ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴ σκάλα κ' ἐφώνασε: Νταίζη!

Ὁ Μαίτρ Τινέρ, ἦταν ἕνας ἀπὸ πρὶ διασήμους δικηγόρους καὶ ἡ φήμη του δὲν εἶχε μονάχα περιοριστῇ στὴ Γαλλία. Τὸ ἤξερε καὶ ὁ ἴδιος αὐτὸ καλά, γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοῦ παραξενοφάνηκε, όταν μέσα στὸ γραφεῖο του ἐδέχθηκε τὸ ξένο ἐκεῖνο ζευγάρι, ποὺ ἀπὸ τὴν προφορὰ καὶ τὸ ὕφος τοῦ φάνηκε μᾶλλον πὼς εἶχαν ἔρθει ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Αὐτὴ, μιὰ πολὺ νόστιμη, ξανθὴ, κομψὴ γυναικούλα μ' ἕνα μεγάλο φιδόγκο κι' ἕνα μπερεδάκι.

Αὐτὸς, ἕνας κομψὸς μὲ ἄψογη στάση καὶ περιβολὴ νέου ποὺ στὰ μάτια του, στὸ ὕφος του, ζωγραφίζοτανε ὅλη ἡ ἀμερικάνικη αὐτοπεποίθηση καὶ δραστηριότητα.

Ὁ Μαίτρ Τινέρ τοῦ ἔδειξε δυὸ καθίσματα νά καθίσουν κι' ἐκύτταξε τὸ ρολόγι του.

Ἦταν 10 ἡ ὥρα καὶ σὲ μισή ὥρα, ἂν δὲν ἔφευγε, ἡ παρέα του, ποὺ τὸν περίμενε στὸ Μπουά Ντέ Μπουλὸν θὰ ἔπρεπε νά τὴν ἀργοπορήσει.

— Βρισκόμαστε πρὸ δυὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι. Ἡ γυναίκα μου κ' ἐγὼ ἤρθαμε γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας.

Λέγομαι Στίμσον καὶ εἶμαι γιὸς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπερατλαντικοῦ Τράστ Συγκοινωνίας δι' αὐτοκινήτων.

Χθὲς τὴ νύχτα ἐπεστρέψαμ' ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶχαμε πάει στὴ Μονμάρτη. Ὅταν ἀνοίξαμε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μας, εἶδαμε μὲ μεγάλη μας ἔκπληξη νά μᾶς περιμένει κάποιος. Ἦταν ἄγνωστος. Τὸν ρώτησα τί γυρεύει, κι' ἐβγαλε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἦταν κόλλο γιὰ νά μᾶς μπᾶσει μέσα καὶ νά κλεί-

σωμε πίσω μας τὴν πόρτα, γιατί μόλις πλησίασα νά πᾶρῶ τὸ γράμμα, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ μᾶς κάρφωσε στὴ θέση μας. Ἡ γυναίκα μου ἔβγαλε μὰ φωνή. Ἀλλ' ἐκεῖνος μᾶς προειδοποίησε ὅτι ὁ παραμικρὸς θόρυβος θὰ τὸν ἀνάγκασε νά χρησιμοποιήσῃ τὶς σφαῖρες του. Ζητοῦσε ὅλα τὰ κοσμήματά μας, καὶ ὅσα χρήματα βαστούσαμε.

— Καὶ τοῦ τὰ δώσατε; ρώτησε ὁ δικηγόρος.

— Μιά στιγμή σᾶς παρακαλῶ. Ἐβγαλα τὸ κολιεῖ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς γυναίκας μου, τὰ δαχτυλίδια μας καὶ τέλος πέντε χιλιάδες μετρητὰ δολλάρια ποὺ εἶχα στὸ πορτοφόλι μου.

— Μπράβο! ψώνισε καλά αὐτὸς ὁ κύριος.

— Μιά στιγμή παρακαλῶ. Τὰ ἔβανα πάνω στὸ τραπέζι τῆς μέσης. Γιὰ μιὰ στιγμή ὅμως, δὲν ξέρω πὼς, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου κάποιος κόλπος ποὺ εἶχα δεῖ κάπου νά παίζεται σὲ κινηματογράφου, καὶ χωρὶς νά πολυσκεφτῶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τῖναξα τὸ τραπέζι μὲ ὀρμὴ ἀπάνω του.

— Μπράβο! Κι' αὐτὸς ἐπυροβόλησε;

— Μιά στιγμή παρακαλῶ. Ἀσφαλῶς τὸ πιστόλι του θὰ ἔπαθε ἀφλογιστῖα. Τὸ τραπέζι ὅμως τὸν χτύπησε στὸ χέρι καὶ τοῦ πεσε τὸ πιστόλι χάμω.

— Μπράβο! Καὶ τότε αὐτὸς τῶσκασε;

— Μιά στιγμή, παρακαλῶ. Ὁπισθοχώρησε δυὸ βήματα γλῶστρησε στὸ παρκέτο, γύρεψε νά στηριχθῇ καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω.

— Μπράβο! Καὶ τότε τὸν πιάσατε;

— Μιά στιγμή παρακαλῶ. Πέφτοντας, δὲν ξέρω πὼς, τὸ κεφάλι του χτύπησε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ καλοριφέρ καί... — Καί; ρώτησε ὁ δικηγόρος ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια.

— Ἐμεινε ξερὸς!

— Εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία; τὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου;

— Ὁχι, τίποτα ἀπὸ αὐτὰ! Γεράσαμε μιὰ νύχτα ἄγρυπνοι στὸ διπλὰν δωματίο μας καὶ μόλις ἐξημέρωσε θυμήθηκα ὅτι ἀνάμεσα στὰ χαρτιά μου βρισκότανε ἕνα συστατικὸ γράμμα τοῦ πατέρα μου γιὰ σᾶς, νά σᾶς ἀναθέσω μιὰ ὑπόθεση τοῦ Ὑπερατλαντικοῦ Τράστ. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἔρχομαι νά σᾶς ἀναθέσω καὶ τὴν ὑπόθεσή μας, τοῦ φόνου, τοῦ ὁποίου εἴμαστε ἀνεύθυνοι καὶ στὸν ὁποῖο μπλε-

χτήκαμε τόσο ἄσχημα.

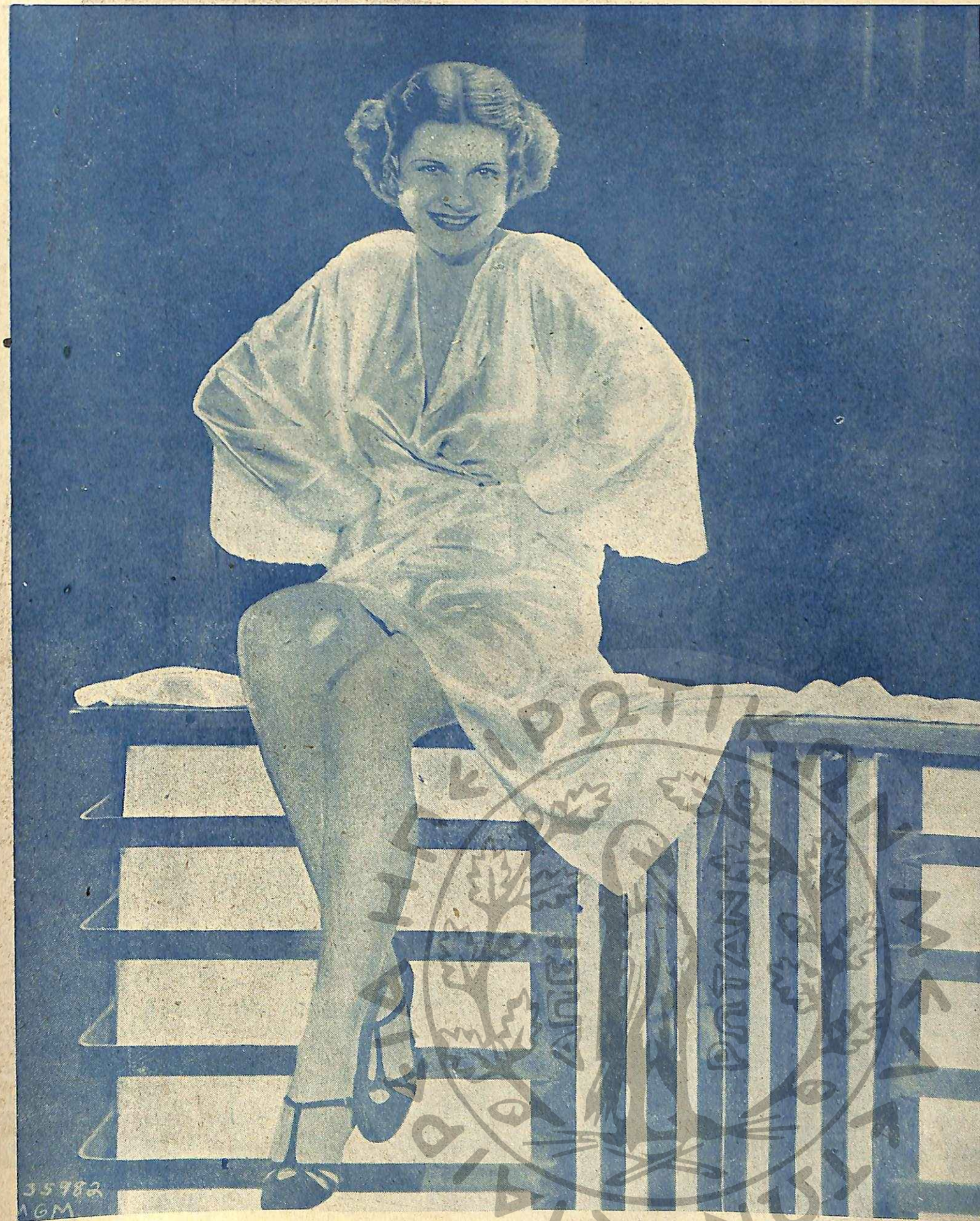
Ὁ Μαίτρ ἐπῆρε τὸ τρομαγμένο ζευγάρι καὶ μ' ἕνα ταξὶ ἐπῆγανε στὸ Μπουά Ντέ Μπουλὸν.

Οἱ φίλοι συνάδελφοί του τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲνθουσιασμό. Μ' ἕνα χαμόγελο ὁ Μαίτρ τοὺς εἶπε:

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νά μὲ συνοδέψετε μέχρι τὴν Ἀστυνομία. Στὰ παιδιά ἀπὸ δῶ συνέβη χθὲς κατὰ τὸ πολὺ σοβαρό. Δὲν πρέπει νά τοὺς δώσωμε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ φιλοξενία μας στὸ Παρίσι εἶναι τόσο δυσάρεστη.

Οἱ συνάδελφοί τοῦ Μαίτρ Τινέρ, ἐπῆγαν ἀπὸ τὸ Μπουά Ντέ Μπουλὸν στὴν Ἀστυνομία, σὰν νά ἐπῆγαιναν σὲ κανένα μάτς ἀθλητικὸ. Ἡ Ἀστυνομία ἀνεγνώρισε τὸν κακοποιό, διεπίστωσε ὅλα τὰ λόγια τοῦ Στίμσον, ἐπῆρε τὴ βεβαίωση καὶ τὴν ἐγγύηση τοῦ Μαίτρ Τινέρ, καὶ ἄφισε τὸ ζευγάρι ἐλεύθερο.

ΜΑΞ ΣΑΟΥΕΡ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΑΛΛΑΝ

MATZ EBANE

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ

Ναί, ναί, αγαπητή μου, αν σου διηγούνταν ένας άλλος, το τι μου συνέβηκε ωρισμένως δεν θα τον πίστευες και θάλεγες: Και να μου όρκισθής ή Λουίζα, ότι της είναι ανυπόφορη ή ζωή με τον Άνρι, ψέμματα θα μου λήν... 'Αλλ' όχι, παιδί μου, σε διαβεβαιώ, ότι λέω την απόλυτη αλήθεια, πως δεν μπορούσα να υποφέρω πια τον Άνρι. Από καθαρά ψυχικό λόγο

δεν μπορούσα να βλέπω πλέον αυτό το ζήλιαρό του, που το παρμόρφωμε το πρόσωπο ξαφνικά ο θυμός,

δεν μπορούσε πλέον ν' ακούω εκείνα τα λόγια, που μου έστηναν παγίδα, να βλέπω εκείνα τα μάτια, που με κατασκόπευαν. Θεέ μου, πόσο άσχημη έκφραση δίνει ο θυμός σ' ένα νόστιμο πρόσωπο! Νομίζω ότι τότε μονάχα μπορεί να υποφέρει μια γυναίκα ένα ζηλιάρη άνδρα, όταν του είναι άπιστη. Ν' άπατάς ένα ζή-

λιάρη, είναι μεγάλη ευχαρίστηση! Ένα παιχνίδι! Ένα σπόρι! 'Αλλά όταν είναι,

όπως εγώ, έντελώς άθώα, στο σώμα και στην ψυχή, τότε την φέρνει σ' άπελπισία ένας τέτοιος ζηλιάρης! Όχι, δεν σου είπα ψέμματα, αγαπητή μου: Είχε καταντήσει ανυπόφορος! Κι' απόδειξίς είναι, ότι του έδωσα μια μέρα στα χέρια το καπέλλο και το είπα:

— Πήγαινε, φίλε μου, και δεν είναι ανάγκη να ξανάρθεις στο μέλλον εδώ!

Πόσο ανάνευσα την άλλη μέρα! Να μη ακούω άλλη φορά άπροσδόκητα το κλειδί του στην κλειδαριά, χωρίς να τον περιμένω! Μα μη κυττάζω διαρκώς μήπως παραπέφτουν τα γράμματά μου. Να μη είμαι αναγκασμένη πια να σκέπτομαι: «Μήπως λησμονήσα να του πω κάτι;» Δεν θα μου κάνει πια πικρή τη ζωή, γιατί δεν θάχω να του πω, ότι θέλω να κάμω ένα περίπατο στο Δάσος, να πάω έδω ή εκεί, να τον ρωτώ: «Μπορώ να πάω με μια φίλη μου στο τσάι;» «Μπορώ να...» «Αχ, αγαπητή μου, έδω και στο

έξής θα ήμουν ή ευτυχέστερη απ' όλες τις γυναίκες. Αλλά κάτι μ' έμπόδισε να γίνω ευτυχής. Κι' αυτό το κάτι ήταν ή Κική.

Βλέπεις, το σκυλάκι, λάτρευε τον κύριό του. Το κλειδί στην κλειδαριά δεν άκούσαν γι' αυτό ποτέ, τόσο άπροσδόκητα. Προτού καν ν' άκουσθής, πηδούσε ή Κική μου, τέντωνε τ' αυτιά, γίνονταν άνησυχη, φάνονταν νάλεγε μ' όλο το σώμα της, που άναταράζονταν από τη χαρά:

— Άκου, νομίζω, δεν άπατῶμαι. αυτός είναι! Ναί, αυτός είναι!

Ο Άνρι δεν πρόσχε διόλου το γαύγισμά του, τα πήδημά του, τα μουγκρίσματά του, τις σαχλαμάρες του. Πρόσχε μονάχα αν ήμουν άνησυχη, ύστερα καταφοβισμένη. Έτρεχε παντού γύρω, μύριζε όλες τις κλειστές πόρτες και με κύτταζε με έκπληκτα και φοβισμένα μάτια. Όταν ήθελα να τη χαϊδέψω, μούφευε θυμωμένη, σαν νάθελε να πη: «Ναί, το ξέρω βέβαια, ότι είσαι σύ! Άλλ' εκείνος;» Μ' έκαμε λιγάκι νευρική, όπως μπορείς να το στοχασθής. Της είπα πολλές φορές άπότομα και θυμωμένα, για να της δείξω, ότι είχαν τελειώσει όλα οριστικῶς: «Ναί, έφυγε! Για ύπόφερα, άκούς, άρκετά...» Κι' όσο ήταν πιό θλιμμένα τα ματάκια της, τόσο μεγαλειότερη όρεξη είχα να φανώ πιό εύοισυχη, με μια λέξη έξω φρενῶν, κατά το ίδιο έαυτού μου.

Το βράδυ δεν θέλησε να φάη. Τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Και γώ το ίδιο. Την άκουα να στενάζει και να ζύνη τα πόρτα της εισόδου. Μπορούσα να τριγυρίζω, να ντύνομαι να βγω έξω—με κύτταζε τόσο λίγο, σαν να μη ύπήρχα: «Μπορείς να κάνης ό,τι θέλεις, εγώ περιμένω εκείνον!» Ευχαριστήθηκα τόσο πολύ στο πρώτο μου αυτό περίπατο... ένα περίπατο, που μόρεσα και τον έκανα όπως τον ήθελα. Άλλά μου βγήκε ξύδι ή χαρά. Χωρίς να το θέλω συλλογίζόμουν διαρκῶς το πιστό ζῶο, που κάθονταν κολλημένο στην πόρτα και χτυπούσε ή καρδιά του σε κάθε κρότο και «τόν» περίμενε. Όταν γύρισα στο σπίτι, δεν με χαιρέτησε ή Κική τόσο πολύ χαρούμενη, όπως συνήθως. Πήρα να της δώσω ζάχαρη, μα ούτε γύρισε να με δῇ καν. Ήταν σαν νάλεγε: «Μάλιστα, αυτό λες πως έχω στο νοῦ μου τώρα». Και δεν έφαγε τίποτε. Και δεν κοιμήθηκε. Και τ' άλλο πρωί πήγε πάλι σκοπὸς στην πόρτα.

Είμαι πεισμένη σήμερα, αγαπητή μου, ότι αν δεν είχα αυτό το ζῶο, θάχα λησμονήσει γρήγορα τον Άνρι και θάχα προχωρήσει τόσο πολύ, ώστε θα έρωτευόμουν άλλον. Άλλά έτσι δεν μπορούσα να κάμω άλλοιῶς, παρά να τον σκέπτομαι όλη τη μέρα. Η Κική μ' έκαμε νευρική. Την έβρισα. «Δεν ντρέπεσαι ντίπ να φιλῇς το χέρι, που σου τις βρέχει! Μωρέ άξιοπρέπεια!»

Θά προτιμούσα να δειρω την Κική, να την πετάξω, μονάχα για να μη την ξαναδῶ (φυσικά για λίγο μονάχα, γιατί ο Θεός ξέρει, πόσο την αγαπῶ). Χωρίς να το θέλω, συλλογίσθηκα, όταν είδα νῦναι έτσι ή Κική: «Ίσως νάχη δίκιο. Πόσο τον αγαπῶ. Το ένστικτό της δεν είναι το ασφαλέςτερο; Δεν αγαπῶ κανείς κανένα σε τέτοιο βαθμό, χωρίς να το άξιζῇ. Είναι αλήθεια. Ο Άνρι έχει ένα μεγάλο ελάττωμα, μα έχει πολλά χαρίσματα. Άν παραβλέψῃ κανείς την τρομερή του ζήλεια, λίγοι άνδρες μπορούν να του παραβληθῶνε. Και τότε θυμώμουν, χωρίς να

ΠΑΝΘΕΟΝ

το θέλω, τα πολλά τρυφερά λόγια, που μούχε πεί, τις περιποιήσεις, που μου έκανε πάντα, τις χαρές, που του ὤφειλα και το βάθος της αγάπης που θά ένοιωθε για μένα, για νῦταν ή ζήλεια του τόσο μεγάλη...

Όταν κύτταζε αυτό το μικρό σκυλί, που έτρεμε, που δεν ήθελε να φάη τίποτε, που δεν μπορούσαν να το παρηγορήσουν οι τρυφερότητές μου και στέκονταν πάντα πίσω από την πόρτα μελαγχολικό και περίμενε μ'έπιμονη έλπίδα, τότε είχα—δεν ύπάρχει καμιά άλλη λέξη—τύψη στη συνείδησή μου! Κι' όταν έβγαινα μαζί του έξω, τότε μού φάνονταν σαν χαμένο παιδί, που ζητούσε τον πατέρα του. Μύριζε όλα τα πανταλόνια τῶν κυρίων. Κι' έξαφνα—ύστερα από τόσες πολλές προσπάθειες—βρήκε επί τέλους μια μέρα τα ίχνη του κυρίου του. Είχε τότε χαρά, τόση δρμητική αγαλλίαση στο γαύγισμά του, ὥστε ήταν έντελῶς άδύνατο να μιλήσω με πλήρη έχθρα σ' ένα άνθρωπο, που τον χαιρετούσε το σκυλί μου τόσο φιλικά. Μου ζήτησε συγχώρηση. Σοῦ όρκίζομαι, αγαπητή μου, ότι αν δεν είχα αυτό το ζῶο, δεν θ' άκουγα τέτοια λόγια. Άλλά να που ήταν το σκυλί εκεί. Κι' έτσι γυρίσαμε, με το σκυλί ανάμεσά μας, στο σπίτι μου.

Φυσικά έγινε ο Άνρι πάλι, ύστερα από λίγες μέρες, τόσο πολύ ανυπόφορος, όπως και προτίτερα, μονάχα που εγώ δεν ήμουν ή ίδια πια... Σοῦ το είπα τώρα, αγαπητή μου, για να υποφέρῃ μια γυναίκα ένα ζηλιάρη άνδρα, πρέπει να είναι άπιστη. Άν είπα προτίτερα «νομίζω», δεν ήθελα βέβαια να πῶ, ότι ξέρω. Λοιπόν—ναί, έκαμα άπιστίες τοῦ Άνρι. Μονάχα από την ευχαρίστηση για την άπάτη. Ήταν τόσο πολύ ζηλιάρης, πίστεψέ με. Άτυχῶς δεν είναι κουτός. Το άνακάλυψε άμέσως. Τί σκηνή, που

Δεν μᾶς έφθαναν τ' αθλητικά' άε-ροπορικά και χίλια δυά άλλα ρε-κόρ, με τα όποια μάς έβομβάρδι-ζει καθημερινῶς ο άσύρματος, τώρα έχουμε και τα ρεκόρ τῶν κουρέων στο ξύρισμα:

Τελευταία στο Λονδίνο, σ' ένα κουρείο της όδοῦ Πιμπλίκ, ένας κουρέας για να προπονηθῇ για το παγκόσμιο πρωτάθλημα στο ξύρισμα, κατέληξε στην έξης πρωτότυπη άπόφαση: Κρέσῃν έξω από το μαγαζί του μια ταμ-μασε έξω από το μαγαζί του μια ταμ-πέλα, πάνω στην όποια έγραψε αυτές τις λέξεις: «Σήμερα το ξύρισμα δω-τις λέξεις». Η ευκαιρία ήταν μοναδική για ρεάν... Η ευκαιρία, οι όποιο άθροοι τους... άξύριστους, οι όποιο φιλο-πρόσφεραν τα γένεια τους στη... φιλο-δοξία του κουρέα εκείνου, ο όποιος μέσα σε όκτώ ὄρες κατάρθωσε να ξυρίσῃ 160 τζαμπατζήδες. Για να προσελκύσῃ μάλιστα το ένδιαφέρον τους, σε κάθε ξύρισμα, προσέφερε και από ένα τσιγάρο μυρωδάτο.

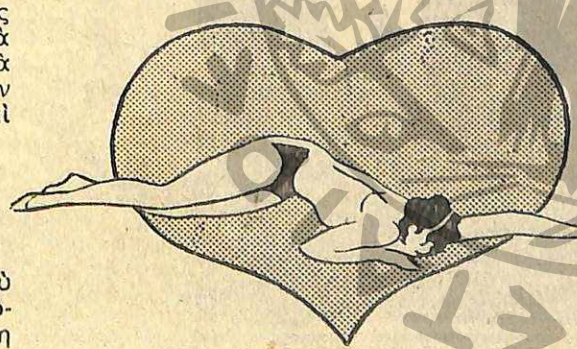
Θαύμα ξυριστικής δεινότητας ήταν ή μίς Νέλλυ Ουίτ. Ακόμα δε μέχρι σήμερα έχει τῆ ρεκόρ στο πιό γρήγορα και σταθερά ξύρισμα-τα. Η δαιμόνιος αυτή... κουρεύς, που δεν ήταν παραπάνω από έπτὰ χρο-νῶν, είχε προξενήσει τρομερή αίσθηση

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΡΕΚΟΡ

στο Βασιλικόν Ένυδρείο του Λονδί-νου για τα ξυριστικά της κατωρθώ-ματα. Μπορούσε να ξυρίσῃ όκτώ άν-θρώπους σε πέντε λεπτά! Σε πολλές δε άλλες περιπτώσεις μπορούσε να ξυρίσῃ τον ίδιον αριθμό ανθρώπων μόνον με το ένα της χέρι, έχοντας το άλλο άκουμπισμένο στη μέση της.

Σ' ένα ξυριστικό... μάτς, που έδωσε το 1895, και στο όποιο όλοι οι άγωνι-ζόμενοι ήσαν παιδιά από 9—15 χρο-νῶν, ή Μίς Νέλλυ τους κατατρόπωσε όλους, εύθις από το πρώτο ξύρισμα.

Όσπου να ξυρίσουν οι αντίπαλοί της από έναν, εκείνη ξύρισε τέσσερις. — Φοβερός και τρομερός ήταν κι' ένας άλλος Γερμανός κουρέας, ο ό-ποιος τελευταία έκλεισε το κουρείο του και προσελήφθη σ' ένα ίπποδρό-μιο: Ο δαιμόνιος αυτός κουρέας μπορούσε να ξυρίσῃ, ταυτόχρονῶς δυά μαζί πελάτες! Κρατώντας και στα δυά του χέρια από ένα ξυράφι έκτε-λούσε το... διπλό του ξύρισμα με μια τέχνη και ταχύτητα που κατέπλησσε. Οι κινήσεις τῶν ξυραφίῶν πάνω στα μάγουλα ήσαν ταυτόχρονες και διε-γραφαν τις ίδιες τροχιές. Το πιό εκ-πληκτικό δε ήταν ότι, την ὥρα που

ξυράφιζε τους... ήρωικούς πελάτες του, είχε στο στόμα του ένα άναμένο τσι-γάρο και σιγανοταγούδισε κρα-τώντας το χρόνο με το πόδι...

— Ένας άλλος κουρέας, ο Μεξικα-νός Χούρμα, είχε την έπιτηδειότητα να ξυρίσῃ στα τυφλά. Δηλαδή ή ειδι-κάτης του ήταν να ξυρίσῃ με τα μά-τια... κλειστά! Ήταν ύποβάτης, και όταν έγινε γνωστή αυτή ή ψυχική του άνωμαλία, ύποχρεώθηκε να κλείσῃ άμέσως το κουρείο του.

— Ένα άλλο ξυριστικό κατόρθωμα έγινε στο Υζέρ της Γαλλίας. Ένας άρχάριος κουρέας στοιχημάτισε με τον διευθυντή ενός περιοδεύοντος ίπ-ποδρομίου, ότι μπορούσε να ξυρίσῃ, όποιοδήποτε που θα δεχόταν, μέ-σα σ' ένα κλουβί με άγρια θηρία. Το στοιχημα έγινε δεκτό και το κέρδισε μαζί μ' ένα μπαλωματή που δέχθηκε να ξυριστῇ μέσα σ' αυτό το επικίνδυνο μέρος.

Όλα ὅμως τα άνωτέρω κατορ-θώματα, χωρίς να μῆδρς σ' εκείνο του δικού μας Βάγκου Π. που προσληφθῆς ως μαθητευόμενος πρό-όκταετίας στο Κουρείο του Κα-βουροπούλου, δεν έμσθε ακόμα να φτειάνῃ... ούτε καν σαπουνάδα της προκοπῆς ο άθεόφοβος!..

ANDRE BIRABEAU

Είκοσιτέσσερες εργάτες κι' εργοδηγοί δουλεύαμε κείνο τό καλοκαίρι γιά τόν Άμπραμ Σκρόγκ, εργολάβο στήν οδοποιία. Δουλεύαμε στό βορειότερο μέρος τοῦ καναδικοῦ κάμπου κι' ὁ Σκρόγκ μάς ξεθεώνε μέ τή δεκάωρη βάρεια δουλειά. Τό βράδυ, μόλις μάς ἔμενε καιρός νά βλαστημάμε σιγά, μὴ μάς ἀκούσῃ, ὁ δῆμιός μας, γιατί ἀν' μάς ἄκουγε ἀλλοίμονό μας. Ήτανε πιδ γερὸς ἀπὸ ὅλους μας, καλοζῶισμένος καὶ ροδοκόκκινος, μέ κάτι γροθιές πού μποροῦσε νά σκοτώσῃ ταῦρο. Οἱ συντρόφοί μου, ὁ Μπίλ κι' ὁ Τόμμου μάς ξεπερνοῦσαν ὅλους στίς βρυσιές γιά τὸν ἐργοδότη μας, κι' αὐτοὶ μ' ἔμαθαν κι' ἑμένα νά βρίζω γιά νά ξεκουράζω τοὺλάχιστον τὴν ψυχὴ μου.

Ὁ Τόμμου Μάκ Γκρέγγωρ, ὁ Μπίλ Σάρπ καὶ γώ, ἀποτελούσαμε ἐξωριστὸ συνεργεῖο, γενήκαμε, φυσικά, καλοὶ φίλοι καὶ δὲν ἀργήσαμε νά καταλάβουμε πὼς ἐκεῖνη ἡ ζωὴ δὲν ἦτανε γιά μᾶς. Ὡνειροπολοῦσαμε, κάναμε διάφορα σχέδια γιά ν' ἀποκτήσουμε περιουσία, κι' ἔπειτα, ξαπλωμένοι τὸ βράδυ οἱ τρεῖς μας παράμερα, σχεδιάζαμε τί θὰ κάναμε «ὅταν δὲν θὰ εἴχαμε νά κάνουμε τίποτα».

Εἰγὼ δὲν εἶχα διόλου φαντασία. Ἐκεῖνοι ὅμως οἱ δύο φτίνεσαι πὼς εἴχανε κατασταλάξει σὲ κάποιαν ἀπόφαση, καὶ εἴχανε βρῆ, καὶ πού οὔτε νὰ τὸ φανταστῶ μποροῦσα ἐγώ, ὅπως ἔλεγαν. Μιλοῦσανε καὶ μπροστὰ μου γι' αὐτὸ, μέ σκεπασμένα λόγια. Ήτανε μιὰ δουλειὰ πού θὰ τοὺς ἄφινε πολλὰ λεφτά,

Θὰ πήγαινα καὶ γώ μαζί τους, γιατί μέ τραβοῦσε τὸ μυστήριό κι' οἱ περιπέτειες, στὰ μεγάλα κρύα ὅμως, ὅταν σταμάτησε ἡ δουλειὰ τοῦ δρόμου, ἡ τύχη μου φάνηκε ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκή.

Ἀφοῦ μάς πλήρωσε ὁ Σκρόγκ κατεβήκαμε οἱ τρεῖς μας στὸ Ἀταμπάσκα Λάντιν καὶ μπήκαμε στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο πού βρέθηκε μπροστὰ μας νὰ πιοῦμ' ἕνα ποτήρι. Ἐκεῖ λοιπὸν πῆρα τὴν ἀπόφαση νά χωρίσω πιά ἀπὸ τοὺς δυὸ φίλους μου. «Ὅλους διόλου ἀπὸ τὴν ἀνταμώθηκα μ' ἔναν παλὸν γνωστὸ μου, πού εἶχε ἀνοίξει κείνες τὶς μέρες μαζί κειπέρα κι' εἶχε στὸ βάθος καὶ μιὰ σάλα μιλλιάρδου. Σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἤμουνα πολὺ δυνατός, ἐκείνος τὸ ἤξερε, καὶ μοῦ πρότεινε νά διευθύνω τὰ τοῦ μιλλιάρδου. Τὸ μεροκάματο δὲν ἦτανε μεγάλο, σ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἔδωσα καμμιά σημασία. Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο νά προκαλέσῃ κανεὶς γιά μιὰ παρτίδα ἔναν μιγάδα μεθυμένο. Πού μόλις πούλησε τὰ γουναρικά του. Αὐτοὶ οἱ μιγάδες κολακεύονται πολὺ νά φανοῦνε λιγάκι «σπορτίφ». Δέχτηκα λοιπὸν μ' εὐχαρίστηση, φτάνει ὁ ἀντίπαλός μου νά μετράῃ τὸ ποσὸ πού παίζαμε πρὶν πιάσῃ τὴ στέκα, καὶ τὴν κανόνιζα ἐγὼ τὴ δουλειὰ... Τὸ πρῶτο βράδυ πού ἀνάλαβα ὑπηρεσία κέρδισα πενήντα δολλάρια.

Φαντάζεστε λοιπὸν πόσο ψυχρὰ ἄκουσα τὴν ἄλλη μέρα τὴν πρόταση τοῦ Τόμμου νά πάω καὶ γώ μαζί τους στὴ μυστηριώδη ἐκεῖνη ἐπιχείρηση, μέ συμμετοχὴ ἕνα τρίτο στὰ κέρδη.

— Δὲν κάνεις καλά, μοῦ εἶπε, δὲν κάνεις διόλου καλά. Θὰ βγάλουμε πολλὰ λεφτά. Δὲν ἐπιμένω ὅμως περισσότερο ἀφοῦ δὲ θέλεις...

— Πότε φεύγετε; ρώτησα.

— Μεθαύριο στίς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, ἔλα νά μάς ἀποχαιρετίσης. Ἔτσι λοιπὸν, ἡ τελευταία μου ἀνάμνηση ἀπ' αὐτοὺς εἶναι: δυὸ ἄνθρωποι τυλιγμένοι στίς γούνες τους πού ὀδηγοῦνε δυὸ ἔλκυθρα. Τὸ ἐν' ἀπὸ τὰ ἔλκυθρα φαινότανε φορτωμένο ζωοτροφίες. Τὸ ἄλλο εἶχε μιὰ κάσα πού σὲ κάθε

κίνηση τῶν σκυλιῶν ἐβγάζε ἕναν ἦχο, σάν νά ἦτανε γεμάτη χαλκῶματα... Ὁ Τόμμου γέλασε μέ τὴν περιέργειά μου, δὲν μοῦ εἶπε ὅμως τίποτε. «Υστερ' ἀπὸ δυὸ ὥρες τοὺς εἶχα ξεχάσει ὁλότελα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή.

— Ὡστερ' ἀπὸ δυὸ ὥρες τοὺς εἶχα ξεχάσει ὁλότελα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή.

— Ὡστερ' ἀπὸ δυὸ ὥρες τοὺς εἶχα ξεχάσει ὁλότελα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή.

Ο ΛΕΥΚΟΣ

Τρεῖς χειμῶνες στὸ Ἀταμπάσκα Λάντιν καὶ πολλοὶ ἀφελεῖς πελάτες μέ ὄρεξη γιά τὸ παιχνίδι μ' ἔκαναν πλούσιο. Εἶχα τώρα λογαριασμὸ στήν Τράπεζα, κάθε μέρα καὶ περισσότερα. Μποροῦσα λοιπὸν καὶ γώ νά κάνω κάτι τῆς φαντασίας μου. Καὶ νὰ τι ἀποφάσισα:

Ἐμαθα πὼς οἱ ἀριστεροὶ παραπόταμοι τοῦ ποταμοῦ τῶν Σκλάβων καὶ τοῦ Μέκενζι ἔδιναν πολλὰς ἐλπίδες στοὺς χρυσοθήρες. Ἐγὼ στανὸς φίλος μ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς, μοῦ δειξε δείγματα χρυσόσκουνης ἀπ' τὸν ποταμὸ Μάκ Φάρλαν. Σιγά-σιγά μέ κυρίεψε ὁ ἀνίκητος πυρετός τοῦ χρυσοῦ.

Ἐνα ταξίδι, ὁλομόναχος, χίλια διακόσια ὥς χίλια πεντακόσια μίλλια μέσα στὸν ποταμὸ, πού κυλάει μέ ταχύτητα τέσσερα μίλλια τὴν ὥρα, δὲν μποροῦσε διόλου νά μέ τρομάξῃ. Τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀνοιξης φόρτωσα σὲ μιὰ βάρκα ἀπὸ φελὸ τὶς προμήθειες καὶ τὰ πολεμοφόδια πού χρειαζόμουναι, κι' ὁ Πόλο, ἕνα πελώριο σκυλιό τοῦ λαμπραντόρ, κάθησε στήν πλώρη, πάνω στὰ σκεπάσματα. Ὁρθίος στήν πρύμνη ἀποχαιρέτησα τὴν Ἀταμπάσκα Λάντιν κι' ἄρχισα νά κυλάω πάνω στὰ νερά, ἀνάμεσα στοὺς σκυθρωποὺς βράχους.

Ξεχνοῦσα πὼς σὲ κάθε μίλλι χανόμουν ἀπ' τὸν πολιτισμένο κόσμον καὶ θαύμαζα τὴν ἄγρια φύση ὁλόγυρά μου. Δὲν ἄκουα τίποτ' ἄλλο ἐξὸν ἀπὸ τὸ μурμουρίσμα τοῦ νεροῦ, τὶς κραυγὲς τῶν νεροπουλιῶν καὶ τὰ μουγκρητὰ τῶν λύκων πέρα στήν πεδιάδα.

Ταξίδεψα ἑταίριες μέρες χωρὶς νά ἰδῶ ἄνθρωπον, ὥσπου ἔφτασα στὴ λίμνη Ἀταμπάσκα. Εἴκοσι χιλιόμετρα μονάχα μέ χωρίζαν τώρα ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ Ποταμοῦ τῶν Σκλάβων. Ἐκεῖ, ὕστερ' ἀπὸ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα, εἶδα ἄνθρωπον πλάσμα, ἕνα πλάσμα σχεδὸν ὅμοιο μὲ μένα. Ὡστόσο ἦτανε ἕνας ἄγριος, πού ἦρθε κεῖ γιά ἰσώμενά. Εἶχε στήσῃ τὸ λῑμέρι του στήν ἄκρη ἑνὸς δάσους. Φυσικά ἀράξα τὴ βάρκα μου εἴκοσι μέτρα πέρ' ἀπ' τὴ δική του κι' ἔτρεξα νά τοῦ ζητήσω θέσιν πλάι στὴ φωτιά του.

Γιὰ καλὴ μου τύχη ἔπεσα πάνω σ' ἕναν φλύαρο, σ' ἕναν περίεργον. Τοῦ μίλησα γιά τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μου. Ὁταν ἄκουσε νά μιλῶ γιά τὸν ποταμὸ Μάκ Φάρλαν ἡσύχασε. ἤξερε τώρα πὼς ἐγὼ γύρευα χρυσάφι, δὲν ἤμουν ἀνταγωνιστὴς στὸ κυνήγι τῶν γουναρικῶν. Μὲ λίγο καπνὸ πού τοῦ ἔδωσα γενήκαμε οἱ καλλίτεροι φίλοι. Μοῦ ἔδινε συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες σ' ἐλεεινὴ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

— Δυὸ μέρες παρακάτω, μέ βάρκα... Νά φυλαχτῇς ἀπὸ τὸν Λευκὸ τρελλό. Μὴ σὲ σκοτώσῃ...

Ἐδειξε μεγάλη ἀπορία πού δὲν ἤξερα ἐγὼ τὸν Λευκὸ τρελλό. Ὅλος ὁ κόσμος—δηλαδή καμμιά πενήνταριά ἄνθρωποι σὲ μιὰν ἔκταση ὥς τὴ μισὴ Γαλλία—ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἤξερε καὶ τὸν ἔτρεμε τὸν Λευκὸ τρελλό. Δεκαοχτὼ μῆνες τώρα κρατοῦσε σὲ ἀγωνία τὸν τόπο. Σκότωσε ὅλους ὅσους βρῆκε στὸ δρόμο του, σκότωσε καὶ τὸν νοματάρχῃ τῇ Βασιλικῇ Ἀστυνομίᾳ τὸν Κουρού, στὰ βορειοδυτικὰ, πού θέλησε νά τὸν συλλάβῃ. Ὁ ἐρυθρόδερμος μοῦ εἶπε κατόπι τέτοιες ἀπίστευτες λεπτομέρειες, πού ἔπαψα πιά νὰ τὸν πιστεύω.

Ὡστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, κατὰ τὸ βραδάκι, ζητοῦσα στήν ἀριστερὴ ὄχθῃ, πού μέ εἶχε ρίξει τὸ ρέμμα, μέρος κατὰλληλο νά λημεριάσω. Στάθηκα μιὰ στιγμή ν'

ἀνάψω τὴν πῖπα μου καὶ κείνη τὴ στιγμή εἶδα ἐκεῖνο τὸ «Πράγμα»: στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου ἕνας ἀνθρώπινος σκελετός... μιὰ τρύπα σὲ κρανίον, σίγουρα ἀπὸ σφαῖρα...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ νοῦς μου πῆγε στὸν λευ-

νοῦς μου πῆγε στὸν λευ-

νοῦς μου πῆγε στὸν λευ-

ΤΡΕΛΛΟΣ

κὸ τρελλό κι' ἀποφάσισα ν' ἀλλάξω ὄχθῃ γιά κάθε ἐνδεχόμενο... Κατόπιν ὅμως, κατὶ ἄλλο μ' ἔκανε ν' ἀλλάξω γνώμη... Πλάι στὸν νεκρὸ εἶδα μιὰ πῖπα, μαυρισμένη, καρβουνιασμένη ἀπὸ μέσα, ἀπ' ἔξω ὅμως μπόρεσα καὶ διάβασα: «Μπίλ Σάρπ».

Μπίλ Σάρπ!... Μονομιὰς τὸ παρελθὸν ἦρθε στὸ νοῦ μου. Μπίλ Σάρπ; Τὸν δυστυχισμένο τὸν Μπίλλου!... Ὡστε αὐτὸ ἦτανε τὸ τέλος του!... Κι' ὁ Τόμμου... Ὁ Τόμμου Μάκ Γκρέγγωρ; ὁ καλὸς παλιός μου σύντροφος;

Θὰ μποροῦσα ἴσως νά μάθω ἀψηφώντας τὸν φανερό κίνδυνον. Μαζὶ μέ τὸν Πόλο ἔψαξα προφυλαχτικὰ τὰ γύρω μέρη. Εἶδα σημάδια φανερά. Κάποιος ἄνθρωπος πρέπει νά μὲνῃ ἐκεῖ κοντά. Ἐβόλα τὸ σκυλὶ νά μυρίσῃ τ' ἀχνάρια. Ὁ Πόλο μούγκρισε. Κατάλαβα, ὅτι ἄνθρωπος πρέπει νά βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά.

Θὰ μποροῦσα μέ τὴ βοήθεια τοῦ Πόλο ν' ἀκολουθήσω τὰ ἴχνη. Σκέφτηκα ὅμως πὼς τὸ φρονιμότερο ἦτανε νὰ τὸν τραβήξω κοντά μου καὶ νά μὲ στήσω ἐγὼ παγίδα... Ἔτσι λοιπὸν ἔφαγα λιγάκι στὸ πόδι κι' ἔπειτα μάζεψα ξύλα, γιά φωτιά. Καθὼς

εἶχα ροῦχα μαζί μου κάθησα κι' ἔκανα ἕνα ἀνδρείκελλο. Νύχτωσε. Ἀνάψα τὴ φωτιά, οἱ φλόγες ἀνέβαιναν ψηλά. Ἡ ἔξω πὼς ὁ Λευκὸς τρελλός, ἡ ὅποιος ἄλλος ἦταν κεῖ, θὰ ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ τὶς κορυφὲς τῶν δέντρων νά λάμπουν. Τοποθέτησα, καί, καθισμένος εἴκοσι βήματα μακριὰ, σάν νά κοιμώτανε, καὶ ἔνοιωσα τὸ μαλλὶ τοῦ σκυλιοῦ ν' ἀνατριχιάζῃ κάτω ἀπ' τὸ χέρι μου. Ἀκουστικὴ ἡ κλαψάρικη φωτὴ ἑνὸς νυχτοπουλιοῦ καὶ πέρα, μακριὰ, οἱ λύκοι οὐρλιάζαν. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει. Στὸ τέλος νίκησε ἡ κούραση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ζαίει.

τὸ φθινόπωρο μαζεῦαμε ἄγρια φρούτα κι' ἔπειτα ἄρχισα με τὴν ἀπόσταξη. Τότε ἄρχισε τὸ πανηγύρι. Οἱ μεθυσμένοι κυλιόντουσαν παντοῦ στήν κατασκήνωση. Ὁ πιδ μεθυσμένος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ γέρο-ἀρχηγός, ὁ πεθερός μας.

Τότε λοιπὸν προτείναμε τὴν πούληση... Δυὸ φορτώματα γούνες ἀπὸ μαῦρες ἀλεπούδες, γιά νά τοὺς δώσουμε τὸ μηχανήμα καὶ νά τοὺς μάθουμε τὴ χρήση. Δέχτηκαν μ' εὐχαρίστηση. Θὰ μάς δώσανε γούνες ὥς ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια... Τὰ κακὸ ὅμως ἦτανε πού οἱ γυναῖκες δὲν ἤθελαν τώρα νά μάς ἀποχωριστοῦνε... Τὰ πεθερικά μας, ἄνθρωποι λογικοί, μ' ὅλο τὸ ἀτέλειωτο μεθύσι τους, τοὺς μιλῆσαν, μέ τὸ καλὸ, μέ τὸ κακὸ... Ἐκεῖνες κλαίγανε καὶ τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους. Ἐπὶ τέλους φύγαμε... Ταξιδεύαμε γρήγορα, διψασμένοι ἀπ' τὸν πόθο νά φτάσουμε σὲ μέρος πολιτισμένο, νά πούλησουμε τὰ γουναρικά. Φαντάζεσαι τὴ λαχτάρια μας... Μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού σταματήσαμε γιά νά φάμε, πέσαν ἀπάνω μας δυὸ χωροφύλακες, ὁ Κουρού κι' ἕνας ἄλλος, γιά νά μάς πιάσουν. Μᾶς εἶχαν προδώσει οἱ γυναῖκες μας! Ἐγὼ θὰ παραδινόμουναι, ὁ Μπίλλου ὅμως ρίχτηκε ἀπάνω τους, τότε ὥρμησα καὶ γώ, τοὺς σπάζαμε στὸ ξύλο καὶ συνεχίσαμε τὸ δρόμο μας.

«Τώρα πιά, πού εἶχαμε χτυπήσει τοὺς ἀστυνομικοὺς, δὲν μποροῦσαμε νά κατεβούμε πουθενά. Θάψαμε τὶς γούνες ἐξῆς πόδια βαθεία, μέσα σὲ χῶμα πού δὲν ξεπαγώνει ποτέ καὶ λημεριάσαμε στὸ ἴδιο μέρος. Ὁ νοματάρχης ὅμως δὲ μάς ἄφισε σὲ χλωρὸ κλαδί. Βῆκα πάλι, ἀντάμωσα τὸν Μπίλλου καὶ τὸν σκότωσα... Τὸν ἔθαψα ἐγὼ, ἀργότερα, ἐκεῖ παρακάτω.

— Κι' ὁ σκελετός; ρώτησα...
— Αὐτὸς εἶναι ὁ Κουρού. Τὸν ἔστειλα στὸ διάβολο κι' οὔτε τὸν ἔθαψα. Τὰ κοράκια καὶ τὰ μερμήγκια τὸν περιποιήθηκαν... Ὡστερ' ἀπ' αὐτὸ, ἀγρίεψα πιά καὶ σκότωνα ὅποιον εὗρισκα νά γυρίξῃ ἐδῶ πέρα... Ἡ θὰ σκότωνα ἢ θὰ μέ κρεμοῦσαν... Καταλαβαίνεις;... Ποῦ νά ἤξερα πὼς ἦσουναι σύ...

— Ὡστε μέ πέρασες γιά χωροφύλακα;
— Δόξα νά ἔχῃ ὁ Θεὸς πού δὲν σὲ χτύπησα. Θὰ τρελαινόμουναι!

— Τώρα θὰ σὲ πάρω μαζί μου.
— Μὲ κύτταξε ὅμως μέ τέτοιο βλέμμα, πού κατάλαβα πὼς ἦτανε πραγματικὰ τρελλός.

— Οὔτε νὰ τὸ σκεφτῇς αὐτὸ, Φρένσου. Καὶ τί θὰ πῇ ὁ Μπίλλου; Ὡς γράψαμε τὸ συμβόλαιό μὲ τὸ αἷμα μας. Θὰ μείνω κοντά του, ὡς τὸ θάνατο...

— Κι' οἱ γούνες σου, Τόμμου;
— Ἀ! Τὶς καταραμένες τὶς γούνες! Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτές... Τὶς πέταξα στὸ ποτάμι. Μοῦ στοίχισαν τὴ ζωὴ τοῦ Μπίλλου καὶ τὴν δική μου τὴν αἰώνια ἐξορία!...

Φυσικά, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ, οὔτε σκέφτηκα νά ἐπιμεῖνω νά πάρω τὸν Τόμμου μαζί μου. Κι' ἔφυγα μόνος μου, ψάχνοντας γιά χρυσάφι...

Κ. ΒΕΜΠΕΡ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ-
ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ

“Όσο δυνατός κι’ αν είναι ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου—και ο Σέρλοκ-Χόλμς είναι από τα πλάσματα εκείνα που δέν τα άπογοητεύουν οι άποτυχίες—υπάρχουν εν τούτοις περιστάσεις, που αισθάνεται την ανάγκη νά ξετεάσει τον έαυτό του μήπως έκανε γκάφες. Καί ο Χόλμς άρχισε νά άνακεφαλαιώνη την ύπόθεσιν.

“Ενα βράδυ, ο γηραιός βαρώνος δ’ Ωτρέκ, που ήταν άρρωστος, μισοκοιμώτανε στην πολυθρόνα του, ένω ή Άντωνέττα Μπρεού—μια νοσοκόμα που είχε προσλάβει ή άδελφή Αύγουστα—του διάβαζε κάποιο βιβλίο. “Ο ύπνρέτης Κάρολος πήγε νά κοιμηθί, άλλ’ ύστερα από λίγο άκούσε νά κτυπή τó κουδοϋνι δαιμονιωδώς. Κατέβη και βρήκε τó δωμάτιο του βαρώνου άνω-κάτω και αυτόν σκοτωμένο και ξαπλωμένο χάμω. Βγήκε στο δρόμο και κάλεσε την αστυνομία. “Όταν ξανανέβηκαν, τά έπιπλα ήταν τακτοποιημένα και ο νεκρός στο κρεβάτι του. “Αλλά τó δακτυλίδι με τó μπλε διαμάντι—τό πολύτιμο αυτό διαμάντι—ήταν στο δάκτυλό του. “Εγινε πλειστηριασμός του δακτυλιδιού. “Ενω συναγωνίζοντο δυό, ή κόμησσα Κροζέν κι’ ένας τραπεζίτης, μιá ξανθή κυρία έστειλε ένα άπειλητικό σημείωμα στον τραπεζίτη, τόν άπασχόλησε έτσι και κατετεκυρώθη τó διαμάντι στην κόμησσα Κροζέν, από την όποία άμως έκλάπη ύστερα από έξη μήνες. “Ενομήσθη κλέφτης ο άστριακός πρόξενος, άλλ’ ο Γκανιμάρ απέδειξε ότι τó είχε κλέψει ή “Ξανθή Κυρία”, ή κυρία δέ Ρεάλ, φίλη της κομήσσης, αλλά και τού Λουπέν, ο όποιος παρεπλάνησε τόν Γκανιμάρ και τόν έκαμε νά συλλάβη μιá άγαθή κυρία που είχε πρ-όμοιο όνομα με την κυρία δέ Ρεάλ.

Κι’ήτανε κι’αυτή ξανθή. Κατόπιν τούτου εκάλεσαν τόν Χόλμς. “Ο Λουπέν τόν συνήντησε μίλησε μαζί του, τού-στησε παγίδα και τόν έκλεισε νά περάση μιá όλόκληρη νύχτα μαζί με τόν φίλον του Ουάτσον, στο έγκαταλελειμμένο σπίτι τού δολοφονθέντος βαρώ. νου δ’ Ωτρέκ.

“Ανακεφαλαιώνον-τας όλα αυτά ο Χόλμς έσκέπτετο ως έξης :

—“Εσκοτώθη ο βαρώ νος δ’ Ωτρέκ. “Από ποιόν; “Όσο νά ξανα-γυρίση ο ύπνρέτης Κάρολος, τά έπιπλα μπηκαν στη θέση τους. Πρώτη μυστηριώδης έ-ξαφάνιση τού δολοφόνου στο σπίτι δ’ Ωτρέκ. Τό άληθινό διαμάντι τó βούτηξε ο Λουπέν κι’ έβαλε στη θέση του ένα ψεύτικο. Δευτέρα έξαφάνιση μυστηριώ-δης στο σπίτι Κροζέν. “Ενοχοποίησε τόν πρόξενον κι’ έξαφανίσθηκε. Τρίτη έξαφά-νιση. Αυτές οι έξαφανίσεις δέν μ’ άρέ-σουν. Πώς συμβαίνει νά χάνεται σάν καπνός;

Πήγε και είδε την άδελφή Αύγουστα, έπειτα άρχισε νά ξετεάζη όλα εκείνα τά σπίτια, όπου έσημειώθησαν οι μυστηριώ-δεις έξαφανίσεις τού Λουπέν. Γιατί ένω τόν απέκλειαν εις ένα σπίτι, χανώτανε; Τι έσήμαινε αυτό; “Αρχισαν νά κατα-σκοπεύουν τά σπίτια, άλλ’ έδέχθησαν την έπίθεση μιáς ομάδος μεθυσμένων, “Ενας

άπ’ αυτούς έσπασε τó χέρι τού Ουάτσον, κι’ έτσι ο Χόλμς έχασε αρκετές ώρες, έως ότου τόν πάη στ’ Νοσοκομείο.

“Ο Χόλμς έπηγε στην όδó Κλαπεϋρόν κι’ έξήτασε τó σπι-τι αριθ. 25 όπου είχε γίνει ή πρώτη έξαφάνιση. “Επάνω από την πόρτα πρós τά δεξιά υπήρχε χαρκαγμένη εις ένα λιθά-ρι ή έξης έπιγραφή «Ντενάξ άρχιτέκτων 1875». Είς τόν άριθμόν 23 ή ίδια έπιγραφή. Πήγε στην Άνρι Μαρτέν αριθ-μός 154—στο σπίτι όπου έδολοφονήθη ο βαρώνος δ’ Ωτρέκ Κι’ εκεί, άπάνω στην πόρτα υπήρχε ή ίδια έπιγραφή «Ντενάξ, άρχιτέκτων, 1874». Καί στις δύο διπλανές ή ίδιες έπιγραφές.

“Επί τέλους έλαφρά λάμψις φαινώτανε μέσα στο σκο-τάδι! Μέσα στο άτέλειωτο δάσος, όπου διεσταυρώνοντο χίλια μονοπάτια, ίδου ότι άνεκάλυπτε τó πρώτο σημάδι που είχε αφήσει ο έχθρός. “Ο ίδιος άρχιτέκτων τά είχε φτιά-ξει όλα. Είχε λοιπόν προβλέψει νά κατασκευάση μυστικές κρύπτες σέ όλα;

“Ετηλεφώνησε στην έπαυλη Κροζέν—όπου είχε γίνει ή κλοπή τού πραγματικού διαμαντιού, και ή ένοχοποίηση τού προξένου και ή κόμησσα ή ίδια τόν έ πληροφορήσε ότι επάνω από την πόρτα τους υπήρχε ή έπιγραφή «Λουκι-ανός Ντενάξ άρχιτέκτων 1877». Είς ένα λεξικόν έγκυκλο-παιδικόν βρήκε σχετικά με αυτόν τόν άρχιτέκτονα : «Λουκι-ανός Ντενάξ έγεννήθη τó 1840, πρώ-τον βραβείον Ρώμης, ίππότης Λε-γεώνος της τιμής, συγγραφεύς πολ-λυτίμων έργων άρχιτεκτονικής κτλ.»

“Υστερα από δυό ήμέρες ο Σέρ-λοκ-Χόλμς έφοδιασμένος με τó ά-παραίτητο συστατικό γράμμα και με τó όνομα Στίκμαν παρουσιάζό-τανε στον άρχιτέκτονα Ντενάξ, ως άπεσταλμένος το υ γραμματέως του που ήταν τάχα άρρωστος για νά τόν άναπληρώ-ση εις την καταγρα-φή της βιβλιοθήκης του. Κι’ εκείνος τόν έ-δέχθη μ’ ευχαρίστηση.

“Ο Άγγλος άρχισε την έργασία του υπό την όδηγία τού άρχιτέ-κτονος που δέν έργα-ζώτανε πιά κι’ έμελε-τούσε μονάχα κλει-σμένους σ’ αυτό τó σπι-τι με σύντροφο την κό-ρη του Κλωτίλδη που έθεωρείτο ως ένα ιδι-όρρυθμο κορίτσι πού-μενε στην άλλη πλευ-ρά τού κτιρίου και δέν έβγαине από τó σπι-τι της ποτέ. “Ηταν λοι-πόν ο άρχιτέκτων έ-κείνος συνένοχος τού Λουπέν; “Ο άνθρωπος αυτός ο σεβαστός, ο ίππότης τού Λεγεώνος της τιμής, έβοηθούσε τόν Λουπέν; Καί πώς μπορούσε νά προβλέ-ψη μιá τέτοια συνεργασία από έδω και τριάντα χρό-νια; Τό πρᾶγμα φαινώτανε άπίστευτο αλλά μ’ όλον τούτο ο “Άγγλος με τή θαυμαστή τ υ όσφρηση, αλ-σθάνατο νά τόν τριγυρίζη κάποιο σκοτεινό μυστήριο.

“Εως τó πρῶτ ής δευτέρας ήμέρας δέν είχε κάμει άκόμη καμιά σημαντική άνακάλυψη. Κατά τις δυό, είδε για πρώτη φορά την Κλωτίλδη Ντενάξ, που ήρθε

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ
ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

νά πάρη κάποιο βιβλίο από τή βιβλιοθήκη “Ηταν γυναίκα καμιά τριανταριά χρονών, μελαχροινή με άργες κινήσεις, και της όποιας ή μορφή δια-μετρούσε την άδιάφορη έκφραση αυτών που ζούνε με τόν έαυτό τους. “Αντήλλαξε μερικές λέξεις με τόν πατέρα της κι’ έφυγε χωρίς νά γυρίση νά κυττάξη τόν Χόλμς.

Τό άπόγευμα έπέρασε μονότονο. Κατά τις πέντε ο Ντενάξ είπε πώς θαφευγε και ο Χόλμς έμεινε μόνος και ειργάσθη. Κα-τά τή δύση τού ήλιου έτοιμαζώτανε νά φύγη, όταν άκούσθηκε κάποιος τριγ-μός και ταυτοχρόνως τού φάνη πώς κάποιος βρισκότανε μέσα στο δωμά-τιο. Πέρασαν λίγες στιγμές και ξαφνι-κά έφρικλάσε. Μιά σκιά παρουσιαζό-κα έφρικλάσε, πολύ κοντά τανε μέσα στο ήμίφως, πολύ δυνα-τού, επάνω στον έξώστη. “Ητο δυνα-τόν; “Από πόση ώρα τάχα τούκανε συν-τροφιά εκείνο;

Και από πού έρχώτανε; “Ο άγνωστος κατέβη τά σκαλοπάτια και πήγε πρós τó μεγάλο δρύινο έρ-μάρ. Κρυμμένος πίσω από τά παραπετάσματα που βιβλιοθηκών, από τή μετώπη τών βιβλιοθηκών, γονατιστός ο Χόλμς, παρατηρού-σε και τόν είδε νά ψάχνη μέσα στα χαρτιά που ήταν στιβαγμέ-να επάνω στο έρμάρ. Τι ζητού-σε; “Εφνικά ή πόρτα άνοιξε και ή δεσποινίς Ντενάξ μπηκε βιαστι-κή, κ’ έλεγε σέ κάποιον που την άκολουθούσε.

—“Ωστε δέν θά βγής πατέρα; Μιά στιγμή... ν’ ανάψω... μή κι-νῆσαι....

“Ο άγνωστος έσπρωξε τις πορ-τούλες τού έρμαρίου και κρύ-φτηκε μέσα στα φύλλα τού παρα-θυριού, τού όπολου έσυρε πρós αυτόν τά παραπετάσματα. Πώς δέν τόν είδε και δέν τόν άκουσε ή δεσποινίς Ντενάξ; “Εστριψε ησυχάτα τó κουμπι τού ήλεκτρι-κού και παραμέρισε νά περάση ο πατέρας της. “Εκάθισαν ο ένας κοντά στον άλλον. “Εκείνη τόν ρώτησε για τó γραμματέα του σάν νά μὴν ήξερε ότι τόν άντικαθιστούσε άλ-λος, έπειτα άρχισε νά τού διαβάζη και σέ λίγο αυτός άποκοιμήθηκε.

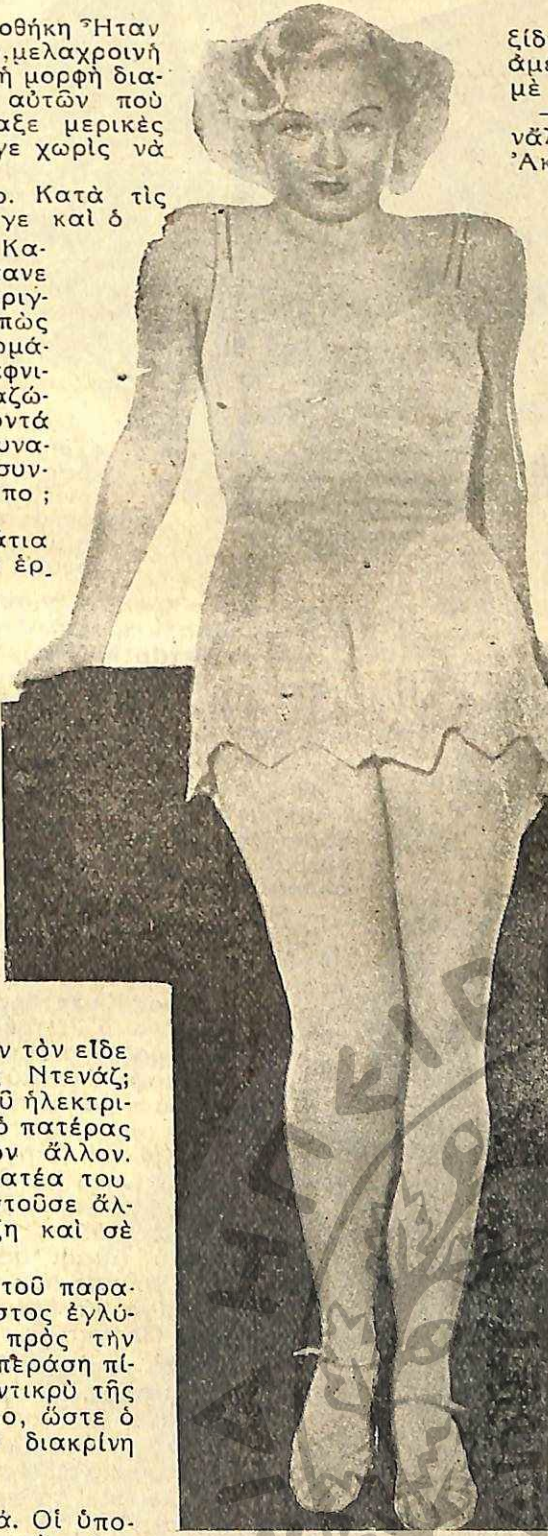
“Ενα από τά παραπετάσματα τού παρα-θυριού παρεμερίσθη και ο άγνωστος έγλύ-στησε κατά μήκος τού τοίχου πρós την πόρτα, έτσι ώστε άναγκάσθη νά περάση πύ-σω από τόν κ. Ντενάξ, αλλά άντικρῶ της Κλωτίλδης και κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ο Σέρλοκ Χόλμς μπόρεσε νά τόν διακρίνη καθαρά.

“Ηταν ο Άρσέν Λουπέν!

“Ο Άγγλος έρρίγησε από χαρά. Οι ύπο-λογισμοί του ήσαν άκριβείς, ο Λουπέν βρι-σκώτανε στο μέρος που είχε προβλέψει. “Η Κλωτίλδη δέν έκινείτο, αν και ήταν βέβαιο ότι έβλεπε αυτόν τόν άνθρῶ-πο. “Ο Λουπέν ήταν κοντά στην πόρτα και έτοιμαζόταν ν’ άνοίξη όταν κάτι έβριξε χάμω και ο κ. Ντενάξ έξύπνησε. “Ο Λουπέν βρισκότανε τώρα μπροστά του με τó καπέλλο στο χέρι.

—Μάξιμε Βερμόν! φώναξε χαρούμενος ο κ. Ντενάξ. Τι ούριος άνεμος σάς φέρνει έδω.

—“Η έπιθυμία νά σάς ιδῶ. Μόλις χθές ήλθα από τó τα-

ξίδι, έτρεξα νά σάς χαιρετήσω και θά φύγω άμέσως, γιατί έχω είπει νά φάω στο ξενοδοχείο με τούς φίλους μου.

—“Ως αύριο; Πές του Κλωτίλδη και σὺ νάλθη αύριο... “Α, τόν καλό μου τó Μάξιμο. “Ακριβώς σάς έσκεπτόμουν αυτές τις ήμέρες.

Τακτοποιούσα τά χαρτιά μου σ’ αυτό τó έρμάρ και βρήκα τόν τελευταίο μας λο-γαριασμό της λεωφόρου Άνρι Μαρτέν.

—Πώς. Τά φυλάτε αυτά τά παληόχορ-τα; Καί για ποιό λόγο;

Μπηκαν και οι τρεις σ’ ένα μικρό σα-λονάκι, που ήταν δίπλα στο χώλ.

—Είμαι ο Λουπέν; έσκέφθη ο Χόλμς που τόν έπιασε εφνική άμφιβολία.

Βέβαια ήταν ο Λουπέν, αλλά και δέν ήταν. “Ηταν ένας άλλος άνθρωπος άλ-λά μ’ όλον τούτο ήταν εκείνος, με άλλα χαρακτηριστικά, άλλο βλέμμα και χρώ-μα μαλλιών! Φορούσε λευκή γραβάτα, μίλαγε χαριτωμένα και διηγείτο ιστορίες που έκαναν τόν Ντενάξ νά γελάη και την Κλωτίλδη νά χαμογελάη. Καί κάθε ένα από αυτά τά χαμόγελα έφαινοντο σάν μιá εϋ-νοια που ζητούσε ο Λουπέν και που έχαι-ρε γιατί την είχε πετύχει.

—“Αγαπιώνται! έσκέφθη ο Σέρλοκ Χόλμς, “Αλλά τί κοινό μπορεί νά υπάρχει μαζί τους; Ξέρει τάχα ή Κλωτίλδη ότι ο Μά-ξιμος Βερμόν είναι ο Άρσέν Λουπέν;

“Εως τās έπτά ή ώρα έκρυφάκουγε. Βγήκε έπειτα και περίμενε στο δρόμο, κι’ όταν ο Λουπέν κατέβηκε άρχισε νά τόν παρακολουθῇ.

“Όταν έφθασαν στη γωνία της όδοϋ “Ελδέρ, ο Χόλμς άντελή-φθη ότι και άλλοι παρακολουθούσαν τόν Λουπέν, μιá ομάδα άγνώστων. Μήπως ήσαν άνθρωποι τού Γκανιμάρ; Μπήκαν στο Ούγγρικό έστιατόριο. “Ενας άγνωστος έπλησίασε την ομάδα τών κατασκόπων, τάχα για ν’ άνάψη τó τσιγάρο του, κάτι είπε μαζί τους, κι’ έπειτα πέρασε κοντά από τó Λουπέν και τού ψιθύρισε κάτι στ’ αυτί.

“Ο Χόλμς έννόησε. Δέν παρακολουθοϋ-σαν τόν Λουπέν! “Απ’ έναντίας ήσαν άν-θρώποι, του που τόν έφύλαγαν! Φώναξεν ένα λουστράκι τού έδωσε ένα σημείωμα και σέ μισή ώρα βρισκότανε εκεί ο Γκα-νιμάρ. “Ο Χόλμς τού έδειξε τó Λουπέν. Καθότανε με έντίμους κυρίους. “Ο Γκανι-μάρ έσκέφθη νά τόν πλησιάση εκ τών ό-πισθεν και βγήκε έξω, μπηκε έπειτα στον κήπο κι’ από κεί θέλησε νά τρυπήση στο έστιατόριο. “Αλλ’ ο διευθυντής τού έστια-τορίου βρέθη μπροστά του και τόν έμπο-δισε. “Εγινε κάποια συγκέντρωση, ένας καυγάς, ο Λουπέν έχάθη. “Ο Χόλμς τρέ-χοντας στο δρόμο είδε τόν Λουπέν ν’ ά-νεβαίνει στο λεωφορείο, άνέβηκε κι’ αυ-τός και στο τέλος τού ταξίδιού τόν άκου-σε νά ψιθυρίζη, ένω περνούσε δίπλα σ’ ένα από τούς σω-ματοφύλακές του που τόν παρακολουθούσαν.

—Στόν Άστέρα.

Οι σύντροφοί του πήγαν στον Άστέρα κι’ εκτύπησαν στον αριθμό 40 της όδοϋ Σιαλγκρέν. “Ο Χόλμς εκρύφτηκε κάπου και παραμόνευε. Σέ λίγο ήλθαν δυό κύριοι ο ένας με ρεν-δικότα έπειτα ένα αυτοκίνητο άπ’ όπου κατέβηκε ο Λου-πέν με μιá κυρία με βαθύ πέπλο και διπλωμένη καλά σέ έναν μανδύα. “Ανήβηκαν. Σέ λίγο ο Χόλμς έσκαρφάλωσε

Τὸ πρῶτὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας, τῆς δεκάτης καὶ τελευταίας
ἡμέρας τῆς μονομαχίας τῶν, ἡ «Γαλλικὴ Ἥχῳ» ἐδημοσίευε
τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἀπότομη ἐκδήλωση
τῆς ἐπαγγελματικῆς
κλίσεως τοῦ μικροῦ Ζάν
Παγὸς εἶχε πολὺ πε-
ρίεργες συνέπειες, ποὺ
ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὰς
τῆς ποῦμεμὲ λίγα λόγια.

τενοχωροῦσε βέβαια
 οντας αὐτὸν τὸν ἀγγελ
 ῆσάν τῇ μοῖρα, πὺρ
 ὅρτα σὲ πόρτα τῆ χαρ
 ῆν ἀπογοήτευση καὶ τῇ
 λούτῃ καὶ τῇ καταστρ
 ῇ καὶ τὸ μῖσος, ὁ μικρὸ
 αβε πὼς αὐτὸς ὁ ἔξα
 ρωπος εἶχε τὸ ὁμορφ
 ἀ ἐπαγγέλματα στὸν κ

A sepia-toned illustration of a woman in a white robe leaning over a bathtub, attending to a child. A pedestal sink is visible in the background.

ἡ ἄνα-
δόφασιν στή
νόν χάιδεψε
ρόντητα. Ἡ
τὴν ἱκανο-
δικῆς.
στο πλῖτι
θεία Ἰου-
ση τῆς ἀρε-
καίας ἀρετῆς
-κάπου. Ἡ
αὐτὴ γινότανε
σίγουρα με-
αὐτῇ τῇ
του: Τὰ πό-
πρόσωπό
δὲ ἄλλὰ ἔσβυ-
τὴν τόσο με-
ρος Παῦλος,
φαίνονταν
εἰς σκληρά
ουσία τους.

Ὅσο ὁ μικρὸς ζοῦσε μὲ τὸ ἀγα-
πημένο του ὄνειρο. Γίεμισε μὲ τετρα-
γῶνα χαρτιά ἕνα χαρτονένιο κουτί
καὶ τὸ κρέμασε μ' ἕνα σπάγγο ἀπ' τὸ
λαιμό του. Καὶ τρέχοντας ἀνάμεσα
στὶς δεντροστοιχίαις, ἄερινος, σάν τις
πεταλοῦδες, μοίραζε τὰ γράμματα
στοὺς θάμνους στὰ δέντρα, καὶ
στὰ λουλουῖδια. Δὲν ἄφινε κανένα
παραπονεμένο. Ὁ μεγαλύτερος πόθος
του ὅμως ἦτανε νὰ τὸ τελειοποιήσῃ
τὸ παιχνίδι του, νὰ μοιάζῃ περισσό-
τερο μὲ ταχυδρομικὸ διανομέα. Ὅλη
τὴν ὥρα στὸ τραπέζι αὐτῇ ἡ σκέψις
στριφογύριζε μέσα στὸ ξανθὸ κεφαλά-
κι του. Τοῦ κάκου ἡ θεία Ἰουλία τὸν
μάλινε γιὰ τὶς ἀπροσεξίεις του. Δὲν
ἄκουγε αὐτὸς τὶς σοφὲς συμβουλὲς
τῆς περίφημης αὐτῆς καὶ σπουδαίας
κυρίας. Εἶχε ἄλλοῦ τὸ νοῦ του. Καὶ τὸ
ἀπόγευμα οἱ ἴδιες σκέψεις τὸν βα-
σάνιζαν.

«Χθές ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν διάταγμα ἀπελά-
σεως τοῦ Σέρλοκ-Χόλμς. Ὑπογραφὴν τὸ μεσημέρι ἐξετελέ-
σθη αὐθημερόν. Τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα ὁ Σέρλοκ-
Χόλμς ἀπεβίβασεν στὸ Σουβαμπίων».

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ.— Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ διηγήματος τὸ «Μπλὲ ⁵Διαμάντι». Δευτέρως σύλληψις τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

Μόλις είχε μη δμως
 άφρονες όμιλιες. Σαν
 πρόνομο κι'έξυπνο παιδι
 πήγε και χώθηκε, για
 κάθε ένδεχομένο, κάτω
 από ένα έπιπλο. Οι φαν
 νες απομακρύνθηκαν.
 Πριν όμως να βγη απ
 την κρυψώνα του ο Ζάν
 σήκωσε τα μάτια του
 "Ητανε χωμένος κάτω
 από ένα παλιό γραφείο
 "Ενα από τα συρτά
 από ξερό παλιό ύφλο
 είχε ξεκαρβαλωθεί, κι

λειο, τίποτα δὲν τοῦ ἔλειπε. Ὁ φάκελ
λος, τὸ γραμματόσημο, ἡ διεύθυνση.
Ἐχῶσε τὰ δαχτυλάκια του στὴ σχι
σμάδα. Τὸ συρτὸ ἦταν γεμάτο. Ὅλο
χαρά, μὲ ὑπομονή, τράβηξε ἕξω ὅλα τὰ
γράμματα, ὅπως ἔβγαζε τίς πεντάρες
ἀπ' τὸν κουμπάρῳ του. Εἶχε στὴν κα
τοχή του ὁλόκληρο θησαυρὸ: ὁλόκληρο
πακέτο γράμματα! Ἐρρίξε τότε τί
πλεῖα του μέσα στὸ κουτί του, τὸβάλ
πάλι στὴν πλάτη του, ἔφυγε τρέχοντας
ἀπ' το σαλονάκι καὶ σὲ μιά στιγμή
βρέθηκε στὸ δρόμο.

“Ετσι, πού λέτε, σκορπίστηκαν σ’ όλες τις βίβλες της γειτονιάς καμμιό-έκατοστή γράμματα του πιδ τρυφερού και θερμού θαυμασμού, δλόκληρη ή έρωτικό μυθιστόρημα, δλόκληρη ή κρυφή, γεμάτη συγκινήσεις και περιπέτειες ζωή τής αύστηρής και... άσπιλης θείας Ίουλίτας...

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΜΑΣ
ΡΙΝΟΣ ΔΑΚΡΗΣ, Ἀλεξανδρούπολις : ΤΑ ΝΕΙΑ ΤΑ

ματαιζια
μεταξύ
ωρίσμα-
με. Ἄν

Η
Μ
Α

Ἄν

τῶν εἰκοσι ἑκατοσά-
 τη γῆ. Αὐτὸ ὅμως δὲ συμβαί-
 νει πάντα. Μερικὲς ἀγγίζου-
 ν τὸν ἀστράγαλο, καὶ μερικὲς τὸ
 ἔδαφος. Καὶ ἐὰν γενικῶς ρι-
 ζῶν τὸ φάρδος τοὺς στὰ πί-
 σω, ἐν τοῦτοις σὲ πολλὰ χορ-
 μὰ ταυρίζει νὰ πᾶν τὸ φάρ-
 δος στὰ πλάγια ἢ στὰ ἐμπρός.
 Αὐτὸ τὸ φάρδος σχηματίζεται
 ἐν τῇ πλάτει, ποὺ καταλήγουσιν οἱ
 ἄνθρωποι.

Τὰ Κοροσάξ: Συνήθως
πέρνουν ένα ντραπάρισμα στο
λαιμό και γι' αὐτό τὸ ὕφασμα
μαζεύεται μὲ καμμιὰ ἀγκράφα
ἢ μὲ κλίπς. Τὰ κορσάξ κοβόν-
ται πάνω σὲ ἰδιορρυθμὴ σχέδια,
καὶ σχηματίζοντας γεωμετρικὰ σχή-
ματα, ποὺ δίνουν στὸ φόρεμα
μια ὑπέροχη καὶ ξεχωριστὴ κοι-
νότητα. Οἱ γαρνιτούρες τοὺς
εἶναι ἀπλές καὶ ἀπαρτίζονται
ἀπὸ ἓνα γιανταδάκι πικέ, ἀπὸ
μιά βεντάλια λινὴ ἢ μιὰ πετα-
λούδα ὀργκαντί. Ἀπὸ ἓνα ζαμ-
ποῦνο (κ.τ.λ.) ἀπαιτεῖ γὰρ
ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὸ λαιμό

κλείνει τὸ κορσὰς ὡς τὸ κατὰ
ἐπιτροπεί ὁμως ἓνα μικρὸ ἀ-
νοιγματάκι στὴν πλάτη. Πα-
ραδέχεται ἐπίσης μικρὰ ντεκολτέ
τετραγώνω ἢ ντραπὲ ἀσύμμετρα.
Τὰ πε-

ΠΙΝΟΣ ΔΑΚΡΗΣ, Ἀλεξανδρουπόλιν :
 οὐστιγῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω
 γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε. Εἶναι τόσες πολ-
 λές. Πάντως γὰρ νὰ τακτοποιηθῇ κάτω-
 ἀνὰ τοὺς ἑξῆς ἡμέρας ἡ ἐκδόσις τοῦ
 «Κινηματογραφικῆς Ἀστὴρ» καὶ θάμπορέσετε νὰ κατατοπισθῇτε.

ΙΣΠΑΝΙΟΛΑ, Ἐνταῦθα : Μπορεῖτε νὰ
τοῦ γράψετε ὅτι θέλετε καὶ νὰ εἰσθε βε-
βαία ὅτι θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἀπὸ
αὐτος ἐχευῆθαι.

ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ : Δεν ξέρω
μέβαια ούτε τις χάρες του ενός ούτε του
άλλου. παρασύρεσθε από κάποιο ένθου
σιασμό και όνειρα, τὰ όποία μπορεί να
σας βγούν σε κακό αν επιμένετε και τόσ
τόλ.

Σας συμβουλεύω μᾶλλον νὰ ζητάξετε μὴ
κόπο μάτι τὰ πράγματα καὶ ν' ἀκολουθεῖτε
τὴν συμβουλὴν τῶν γονιῶν σας. Γιατί
αὐτοὶ σάν πὺρ παλαιοί, πὺρ πεπειραμένοι
βλέπουν μακρότερα. Λοιπὸν λίγη καλὴ θεία
ἐννοησέ, ἄς ρίξουμε στὴν μάντα τις συμπυ-
κτώσεις, καὶ ἄς προσεταιρισθοῦμε τὸ συμπε-
ρίσμα. Ὁ ἐνυχνία δυστυχῶς δὲν ἐξαρτᾶται
καὶ μόνον ἀπὸ δυὸ γλυνὰ μᾶτια.

ΜΑΓΔΑ ΚΑΙ ΗΡΩ : Σᾶς γράφω ἰδιαίτε-
 ρώς.

ΛΑΟΥΡΑ

Μία χα
μας, ἀπὸ τ
λε προχτές
μου
της,
Γ

είναι ευκατάστατος, αυτά που βγάξει είναι τόσο λίγα που μόλις του επαρκούν να συτηρή την πολυμελή οικογένειά του. Οι γονείς της από την άλλη μεριά, που ξέρουν πρόσωπα και πράγματα διαπραγματεύονται να παντρεύσουν το κορίτσι τους με ένα έπιστήμονα με μέλλον, ανεξάρτητο υλικώς και άνθρωπο σοβαρό στην εμφάνιση και στο έπαγγελματό του. Τι να κάνει;

Βέβαια ἂν ἐπρόκειτο γὰρ μὴ
νέα 20-25 χρονῶ δὲ θὰ μὴ
ἀπασχολοῦσε τὸ θέμα, οὔτε ἡ
τρομερὴ καὶ δύσκολη θέσις ὁπω-
σὶν ἀποκαλεῖ ἢ ἀγαπητὴ μα-
ἀναγνώστῳ.

Πρόκειται για μιὰ δεσποινί-
δουλά· μόλις 14 χρονῶ που εἶνα
ζήτημα ἂν ξέρη καλά, καλὰ νὰ
διακρίνῃ τὸν πόνο ἀπὸ τὴν λύ-
πη, τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν εὐθυμία.
τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν συμπάθειαν.

Βρίσκεται στην ηλικία ποι
 όλα της φαίνονται ὀρδύνα κι'
 ἐνθουσιώδη, πού μιὰ φώρα
 γραβάρια παίζει μεγάλου ὀρόλου
 στὸν ἐνθουσιασμό της, κι' ἔνο
 χαμόγελο τὴν κάνει ν' ἀναστε
 νάξη ἢ νὰ γεμίξη ἀπὸ εὐχαρι
 στηση.

Δὲν ξέρω οὔτε τὸν ἐπιστήμο-
να, οὔτε τὸ δημόσιο ὑπάλληλο.

14 καὶ 15 χρόνῳ, τίς ξέρω, δὲν
εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ τίς γνωρί-

Γνωρίζουν ἓνα νέο, δυὸ λογά-
κια, ἓνας περίπατος, πολλὰ
λογακία. Ὀνειρα, σχέδια, σε-
λῆνες ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως.

κι' ἀναλόγως τὸ χαρακτήρα καὶ
τὴν ἰδιοσυγγρασίαν, ἴσως πρὸς
χειρότερα, αὐτοκτονίαν ἀπαγο-

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώστριες,
ὅλες ἑσείς πού δὲν περάσατε τὸ
16 καὶ βροχόχαστε στὴν ἐν-
δομασμένη αὐτὴ ἐλπίδα.

...σύνεστε. Όλες οι γνωστές
είναι επικίνδυνες όταν τις ύπο-
δεχώμαστε με αναστεναγμούς.
Και μην ξεχνάτε ότι η καλύ-
τερή σας ηλικία είναι από
τα 15 στα 20.

IIPIO.

1341

πανδοχείο το «Αροτρο», έτυχε να βρεθώ στην απόπειρα κι' έτρεξε εις βοήθειά μου. Στά μάτια όλων, έβγαλε ένας σωστός ήρωας. Ο αστυνομικός έπιθεωρητής θέλει να σε συνητήσει το ταχύτερο, και ο Μαυρίκιος σε προσκαλεί αύριο σπíti του, να παρευρεθής στο μάτς του κρίκετ.

Ο Μπίλλυ σταύρωσε τὰ χέρια.

— Α τὰ ταξίδια! Δέν υπάρχει τίποτ' άλλο στον κόσμο, έπλε ειρωνικά.

Πρόσεξε καλά τί θά σου πω τώρα. Ξέρεις πού κατοικεί ή κόρη των ονείρων σου; Κούνησα άρνητικά τὸ κεφάλι.

— Η δεσποινίς Μέρσια Σολάνο, στολίζει αυτή τη στιγμή, τὸ σπíti του κυρίου Μαρέτι. Πήδησα δρθιος.

— Θεέ μου, Μπίλλυ, τί είναι αυτά που λές.

— Δέ χωρεί άμφιβολία. Την είδα χτές. Αφού έφθασε έδώ αυτό τὸ γράμμα, χτές τὸ βράδυ στις 9 1/2, έκαμν ένα γύρο. Νά μη σου τὰ πολυλογώ, βρέθηκα έξω από τὸν «Πρίνο».

Τὰ παράθυρα στην πρόσοψη ήταν κλειστά. Πήγα λοιπόν από τὸ πίσω μέρος. Στὸ δεύτερο πάτωμα, ένα παράθυρο φωτισμένο, ήταν άνοικτό. Σκαρφάλωσα σ' ένα δέντρο κι' έρριξα μέσα μιά ματιά.

— Καί είδες την Μέρσια;

— Όλη την οικογένεια φίλε μου. Ήταν εκεί ὁ άνθρωπος με τὸν χαμηλὸ ὤμο, ὁ κύριος πού σου χάλασε τὸ καπέλλο σου, μιά γυναίκα με σκυθρωπό ὕφος και τέλος τὸ αντικείμενο τῆς λατρείας σου. Τούλάχιστο νομίζω πὼς ήταν αυτή. Μιά καλοκαυμένη κοπέλλα με θαυμάσια μάτια.

Τὸν κύτταξα με οίκτο.

— Έχεις πολλά προσόντα Μπίλλυ, μόνο πού δέν ξέρεις νὰ μιλής γιὰ γυναίκες. Καί τί έκανε ὅλη ή συντροφιά.

— Συζητοῦσαν. Δέν άκουα βέβαια τί έλεγαν, ἀλλὰ φαίνονταν ταραγμένοι και χειρονομοῦσαν ζωνρά. Έχω την πεποίθηση, πὼς οί δυὸ άντρες και ή γυναίκα προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν την Μέρσια νὰ κάμη κάτι, ἀλλὰ αὐτή κουνοῦσε άρνητικά τὸ κεφάλι της.

— Ίσως. Αλλά θὰ ξέρωμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Μοῦ έχει δώσει ραντεβού στις τέσσερες.

Ο Μπίλλυ συνωφρυώθηκε :

— Δέ σου φαίνεται πὼς ἐκτίθεται περισσότερο ἀπ' ὅτι πρέπει; Την ξέρεις τόσο λίγο, και ξεχνᾷς πὼς συγκατοικῇ με τὸς δολοφόνους.

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλω νὰ τὴ γνωρίσω περισσότερο. Πρέπει νὰ τὴ δῶ Μπίλλυ. Δέν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω τὸ χωρισμό.

Μουρμούρισε.

— Αφού είναι ἔτσι τὰ πράγματα, δέ μοῦ πέφτει πιά λόγος. Καλά θὰ κάμης ὅμως, νὰ πάρης μαζί σου κανένα ὄπλο. Καί τώρα, γιὰ πές μου, τί θὰ πῶ στὸν ἐπιθεωρητή;

— Απλούστατα ὅτι κυνηγοῦσε, δταν ἀντιλήφθηκες δυὸ ξένους νὰ πυροβολοῦν ἐναντίο μου. Αμα σ' ἐρωτήση ἂν μπορῆς νὰ τοὺς γνωρίσης, ἀπάντησε ὅσο μπορεῖς πιδόροισα. Πρέπει νὰ ἀποφύγωμε μιά ἐπίσκεψη τῆς αστυνομίας στὸν «Πρίνο» αὐτὴ τὴ στιγμή.

Χωριστήκαμε. Ο Μπίλλυ τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητή. Εγὼ αφού ἀγόρασα ένα κουτί μαρμελάτα, πού μοῦ εἶχε παραγγείλει ή θεία Μαίρη, μπήκα σέ ένα καφενεῖο γιὰ νὰ ρωτήσω πού βρίσκεται ἀκριβῶς τὸ γεφύρι τοῦ Μάραμ.

— Στὸ δρόμο καθώς κατεβαίνετε ἀριστερά. Θὰ τὸ βρῆτε εὐκόλα γιατί ὑπάρχει ἐκεῖ κοντὰ ένας γκρεμισμένος μῦλος, με πληροφόρησε ένας κύριος ξυρισμένος, πού καθόταν σέ μιά γωνία.

Τὸν εὐχαρίστησα και φλούρησα λίγο μαζί του. Έμαθα πὼς ὠνομαζόταν Κάμιν, πὼς καθόταν στὰ περὶχωρα και κέρδιζε τὴ ζωή του, γράφοντας αστυνομικά μυθιστορήματα. Κρίμα πού εἶχα δώσει τὴν ὑπόσχέσή μου στὸ Νορθκόουτ. Διαφορετικά θὰ μπορούσα νὰ δώσω σ' αὐτὸ τὸν κύριο ένα ὠραῖο θέμα γιὰ μυθιστόρημα, πού γι' αὐτὸ θὰ μ' εὐγνωμονοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Γύρισα πίσω στὸ πανδοχεῖο τοῦ Μπίλλυ και έβαλα μπενζίνη στὸ αὐτοκίνητό του. Στὸ ἀναμεταξύ κατέφθασε και ὁ Μπίλλυ. Εἶχαν γίνει ἀχώριστοι φίλοι με τὸν ἐπιθεωρητή, και θὰ πήγαιναν μαζί τὴν ἐπομένηνὰ ἐπισκεφθοῦν τὴ λίμνη.

— Στην ἐπιστροφή μου θὰ ξαναπάω στὸ «Πρίνο». Ὑπάρχει ένας σωλήνας κάτω ἀπ' ένα παράθυρο και φαντάζομαι πὼς θὰ μπορέσω ν' ἀνέβω ἀπὸ κεῖ.

— Άκουσε, Μπίλλυ, διαμαρτυρήθηκα, δέν έννοῶ νὰ ρίσκοκινδυνεύσης γιὰ μένα.

— Δέ σέ ρώτησα. Ο καθένας μας θὰ κυττάζει τὴ δουλειά του. Αφού εἰς ἀναλαμβάνεις τὴ δεσποινίδα Μέρσια, θὰ κανονίσω ἐγὼ τοὺς ἄλλους. Καί τώρα αντίο. Πότε ἀρχίζει τὸ μάτς τοῦ κρίκετ;

— Στις 11 νομίζω.

— Καλά. Μὴν ξεχνᾷς, πὼς ὅλες οί γυναῖκες είναι ὑποκρίτες.

— Έκτός ἀπὸ τὴν Μέρσια, ἀποκρίθηκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVI

Τὸ μέρος πού εἶχε διαλέξει ή Μέρσια γιὰ νὰ συναντηθοῦμε, ήταν ἔρημο και ἀπομονωμένο. Δεξιά στὴ γέφυρα, ὅπου σταμάτησα τὸ αὐτοκίνητό μου, και στὴν κορυφή ενός μικροῦ λόφου, ὕψωνόταν ένας παλιὸς μῦλος μισογκρεμισμένος. Τίποτα γύρω του δέ διέκοπτε τὴν μονοτονία τοῦ πυκνοῦ κάμπου, πού ήταν καταπράσινος αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Έσπρωξα με τὸ πόδι μου μιά μισοχαλασμένη πορτίτσα και διέσχισα τὸ ἀπότομο μονοπάτι, πού δίχως ἄλλο, τὸν καλὸ καιρὸ, θὰ χρησίμευε γιὰ ν' ἀνεβάζουν στὸν μῦλο τὰ σακκιά με τὸ σάρι. Γιὰ μιά στιγμή έκαμα τὸ συλλογισμό πὼς, ἂν ή Μέρσια με εἶχε προδώσει, με τὴ μεγαλειότητα εὐκόλα μπορούσε νὰ με σκοτώσει αὐτὴ τὴ στιγμή ένας σκοπευτὴς κρυμμένος μέσα στὸ μῦλο. Δέ νομίζω ὅμως πὼς ήταν αὐτὴ ή σκέψη, πού έκανε τὸ αἷμα μου νὰ βράζει μέσα στις φλέβες καθώς ἀνέβαινα τὸν ἀνήφορο.

Μόλις έφθασα στὴν κορυφή, γύρισα και κύτταξα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς δέ με εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω κανένας. Όταν γιὰ δεύτερη φορά ἀντίκρυσα τὸ μῦλο, είδα μπροστά μου τὴν Μέρσια. Στεκόταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, ὠρὴ και ὠραία ὅσο ποτέ, και στὴ θέα τῆς ή καρδιά μου σκίρτησε ἀπὸ χαρά, και ένα ἀναφώνημα θριάμβου ξεφύγε ἀπὸ τὰ χείλη μου. Κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀγκαλιάσω, γιὰ νὰ μὴν τὴν φιλήσω.

— Θεέ μου, τί εὐτυχισμένος πού εἶμαι πού σὰς ξαναβρίσκω! Εἶπα και τῆς έτεινα τὰ χέρια μου.

— Ὅπισθοχώρησε με μιά ἔκφραση τρόμου, πού ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της.

— Δέ σὰς παρακολοῦθῃ κανένας; ψέλλισε.

— Ὅχι, ἦρθα με αὐτοκίνητο.

Έβγαλε ένα ἀναστεναγμὸ ἀνακούφισης.

— Γιατί ξέρετε πόσο φοβόμουν, μὴν ὑποψιαστοῦν τίποτα. Εἶναι κυριολεκτικά τρέλλα αὐτὸ πού κάνουμε.

— Τότε παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μὴ μοῦ δώση ποτέ γνώση. Ω, ἀγαπημένη μου Μέρσια, δέν καταλαβαίνετε λοιπόν πὼς εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ κάθε θυσία γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ σὰς λέπω;

Σήκωσε τὰ χέρια της σὰ νὰ με παρακαλοῦσε.

— Ὅχι ψιθύρισε, ὅχι, δέν πρέπει νὰ μιλάτε ἔτσι. Δέν είναι ἀρκετὸ πού προσπάθησα νὰ σὰς σώσω; Φύγετε ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός. Αφήστε με νὰ σὰς ξεχάσω.

— Ὅχι, δέν τὸ θέλω. Σὰς ἀγαπῶ βαθύτατα, μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς καρδιάς μου, κι' ὅλοι αὐτοί οί μιγάδες, οί παλάνθρωποι δέ θὰ μὰς χωρίσουν.

Μέ κύτταξε θλιβερά.

— Σκέπτεστε σοβαρὰ αὐτὰ πού λέτε; Μὰ δέν καταλαβαίνετε λοιπόν, πὼς ή κόρη τοῦ Μανουέλ Σολάνο δέν μπορεῖ ποτέ νὰ εἶναι τίποτα γιὰ σὰς.

— Ὅχι, ἀπάντησα καθαρά, δέν τὸ καταλαβαίνω. Σὰς ὠρκίστηκε ἥδη πὼς δέν ἔπαιξα κανένα ρόλο στὴ θανατική ἐκτέλεση τοῦ πατέρα σας και με πιστέψατε.

Σήκωσε τὰ μάτια της και με κύτταξε;

— Ναι, εἶπε, σὰς πιστέψα. Διαφορετικά θὰ ἤμουν αἰδῶ;

Σὰς πιστεύω μ' ὅλη τὴ φοβερὴ σκηνὴ πού ξετυλίχτηκε μπρὸς στὰ μάτια μου, μ' ὅλο πού ὀλόκληρο τὸ Σάν Λουκά σὰς έχει καταδικάσει. Σὰς πιστεύω τυφλά, χωρίς νὰ ὑπάρχη γι' αὐτὸ καμμιὰ δικαιολογία, καμμιὰ λογική. Καί γι' αὐτὸ προσπαθῶ νὰ σὰς σώσω.

Ένα ρίγος ἐνθουσιασμοῦ και εὐτυχίας με διέτρεξε ὅλοκληρο στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων.

(Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΟΡΒΙΝΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΩΒΗΘΗ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Η κυρία Ορβινι.— Ηλικιωμένη, αριστοκράτισσα στους τρόπους της και εύγενική στην ψυχή. Τα μάτια της εκφράζουν κάποιο πόνο.

Ανδρέας Ορβινι.— Ο μεγαλύτερος γιός της, παντρεμένος. Φαίνεται σκεπτικός.

Κάρολος Ορβινι.— Ο μικρότερος γιός της. Νέος που αγαπά τα σπόρ. Ο καθημερινός συνοδός της νύμφης του.

Η Λάουρα.— μια γυναίκα νέα και όμορφη, σύζυγος του Ανδρέα και φιλενάδα του Καρόλου.

Το δράμα γίνεται σε μια παραθαλάσσια μεγάλη πόλη.

(Η σκηνή μας παρουσιάζει ένα σαλονάκι με παλιά αρχοντική επίπλωση. Μια πόρτα αριστερά και μία άλλη στο βάθος. Είναι 11 ή ώρα το πρωί.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Κα Ορβινι. Ξαπλωμένη μέσα σε μια βαθειά πολυθρόνα κεντά, ενώ το βλέμμα της αψηχνημένο κυττάζει έξω από το παραθυρό, στον κήπο. Το πρόσωπό της φέρει σημάδια άγρυπνίας.

Ακούγονται βήματα κ' η Κα Ορβινι ρίχνει μια ανήσυχη ματιά στο μεγαλύτερο γιό της τον Ανδρέα, που μπαίνει κ' έρχεται κοντά της.

Ανδρέας.— Δεν πιστεύω νάχης πιά παράπονο, μαμά... Όλα είναι έτοιμα; Ναί;

Κα Ορβινι.— Πήρες το εισιτήριο;...

Ανδρέας.— Ναί, το βαπόρι φεύγει αύριο το πρωί κατ' ευθείαν για την Αίγυπτο. Πάρτε, δάστε το ή ίδια στον Κάρολο, δάστε του κι' αυτό το φάκελλο. Δεν είχα παραπάνω... Όλες μου τις οικονομίες, δέκα χιλιάδες λιρέτες. Πιστεύω να το φθάνουν. Έξ' άλλου, εκεί που θα πάη ο θεός Τζοβάννι, θα τον βοηθήση... Κι' έπειτα θα τον επιβλέπη, δεν πιστεύω να ξαναρχίσω τις τρέλλες του.

Κα Ορβινι.— Έννοια σου και ο Κάρολος δε θα ξαναρχίσει τις τρέλλες του.

Ανδρέας.— Δε σε καταλαβαίνω, όμως, μαμά, καθόλου. Τον αγαπάς τόσο πολύ τον Κάρολο, και μου κάνει κατάπληξη πώς αποχωρίζεσαι τόσο εύκολα από το γιό σου.

Η Κυρία Ορβινι.— Θέλει να μιλήση, να δικαιολογηθί, μά ο Ανδρέας συνεχίζει.

Ανδρέας.— Τουλάχιστο να μου λες τίποτα, έτσι κάπως πιό ώριμα, σά μεγαλειότερος που είμαι θά...

Κα Ορβινι.— (τόν διακόπτει) Α, όχι, όχι, ξέρεις πόσο φιλότιμος είναι ο Κάρολος. Ίδιος ο πατέρας του. Ένας σκληρός λόγος σου μπορούσε να του ματώση την καρδιά... Γι' αυτό τα κινόνισα μονάχη μου, όλ' αυτά, μαζί του. Έτσι έπρεπε... Ξέρω εγώ τι σου λέω... Να ήξερες πώς πονώ και όμως είναι ανάγκη. Πρέπει να φύγω... Κάλεσα σάς, σένα με τη γυναίκα σου, και διώχνω εκείνον. Να φύγω. Πρόκειται για την ευτυχία σας (διορθώνει γρήγορα τη φράση της) για την ευτυχία του, για το μέλλον του...

Ανδρέας.— Γλυκειά μου μητερούλα, πόσο θά υποφέρης!

Κα Ορβινι.— Η μοίρα κάθε μητέρας είναι να υποφέρει.

Ανδρέας.— Τηλεγράφησε στο θείο Τζοβάννι, στην Αίγυπτο;

Κα Ορβινι.— Ναί, χτές τ' απόγευμα. Όταν κατώρθωσα να συνεννοηθώ με τον Κάρολο. Αυτό όμως που με λυπεί ακόμα περισσότερο, είναι πού σ' έβανα και σένα σ' έξοδα.

Ανδρέας.— Αδελφός του είμαι, έπρεπε να τον σώσω... μολονότι προώριζα αυτά τα λεφτά...

Κα Ορβινι.— Για ποιόν;

Ανδρέας.— Για τη γυναίκα μου.

Κα Ορβινι.— Πώς;

Ανδρέας.— Μ' αυτά τα λεπτά, που τ'άχαμε μαζέψει με τόσες οικονομίες, σκοπεύαμε να κάνωμε το ταξίδι που όνει-

ρευόμαστε τόσο καιρό: Παρίσι. Μοντε-Κάρλο. Και

τώρα...

Κα Ορβινι.— Μήπως σου παραπεσέθηκε ή Λάουρα;

Ανδρέας.— Όχι... Δέ μου πει τίποτα. Θά προτιμούσα όμως να...

Κα Ορβινι.— Γιατί;

Ανδρέας.— Δεν ξέρω... Πράγμα άσυνειθιστο για το χαρακτήρα της. Νά μη θυμάση.

Κα Ορβινι.— Θά ναι από λεπτότητα να μη σε στενοχωρήση.

Ανδρέας.— Βέβαια, μόλις της τόπα έξεπλάγη, την είδα πώς λυπήθηκε... Μά δε μου πει και τίποτα.

Η Κα Ορβινι.— (Σηκώνεται από την πολυθρόνα της, άκουμπά στο χέρι του γιού της, τα μάτια της έχουνε δακρύσει).

Μη στεναχωριέσαι. Αντρέα μου. Θά ξανακερδίσης με την ευχή μου περισσότερα λεφτά και θά κάνη ή Λάουρα το ταξιδάκι της... Σήμερα όμως σάς θέλω κοντά μου... Ποιος, ξέρη πόσον καιρό ακόμα θά σάς έχω κοντά μου.

Ανδρέας.— Μητέρα...

Κα Ορβινι.— Βόηθησέ με παιδί μου να πάω στην κάμαρά μου. Θέλω λιγάκι να ξεκουραστώ στο κρεβάτι μου ως το μεσημέρι που θά γυρίσετε να φάμε.

(Βγαίνουν από την πόρτα αριστερά. Η Λάουρα μπαίνει από το βάθος. Δροσερή, νέα, χαριτωμένη, μ' ένα μπερεδάκι στραβά στο κεφάλι της, που άφήνει να φαίνωνται τα ξανθά μαλλιά της. Τους κυττάζει.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Λάουρα.— Φεύγετε;

Ανδρέας.— Πηγαίνω μια στιγμή την μητέρα στην κάμαρά της και θά γυρίσω άμέσως.

Λάουρα.— Βιάζομαι.

Ανδρέας.— Καμιά έπίσκεψη;

Λάουρα.— Όχι, πηγαίνω στο τέννις.

Ανδρέας.— Θά περάσω να σε πάρω (Η Λάουρα σάχνεται μπροστά σ' ένα καθρέφτη. Βλέπει περίεργα το εισιτήριο και το φάκελλο με τα χρήματα, που είναι πάνω στο τραπέζακι. Τα στριφογυρίζει άναμεσα στα χέρια της. Ρίχνει ένα βλέμμα έξω από το παράθυρο κα' τ' αφήνει πάλι στη θέση τους. Πάει να βγί και μπαίνει ο Κάρολος.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Κάρολος.— (Πολύ κομψά ντυμένος, πιό όμορφος από τον άδελφό του. Βαστά ένα πακέτο στα χέρια του, ταραάζεται πού βλέπει τη Λάουρα).

— Γύρευα τη μαμά...

Λάουρα.— Είναι στην κάμαρά της με τον Αντρέα.

Κάρολος.— Τότε φεύγω...

Λάουρα.— Για το τέννις; Εκεί πηγαίνω κι' εγώ, θά λάβης μέρος;

Κάρολος.— Όχι.

Λάουρα.— Κρίμα, θά κέρδιζες άσφαλώς.

Κάρολος.— Ίσως.

Λάουρα.— Αλλά... δεν μπορείς πιά να έχης έννοια για παιγνίδι, για τίποτα... δε θά σκέπτεσαι παρά μονάχη την Άφρική σου...

Κάρολος.— (Κυττάζει έξω από το παράθυρο). Α... ναί!

Λάουρα.— Κι' έτσι θά ξεχάσης... Μά ένα πράγμα δεν μπορώ να καταλάβω. Την άπόφαση της μαμάς... τη συγκατάθεση του Αντρέα... την ύπακοή τη δική σου...

Κάρολος.— (Σάν αψηρημένος) Πρέπει να κυττάω το μέλλον μου...

Λάουρα.— Δεν φαντάζομαι να είναι αυτός ο λόγος... Το ταξίδι γίνεται για ν' αποσωβηθί κάποιος κίνδυνος άσφα-

λώς... Άσφαλώς αγαπάς κάποιο πρόσωπο... Άσφαλώς θά είναι καμιά θεατρινούλα... Έλα, πές μου τόνόμά της...

Κάρολος.— Δεν μπορώ...

Λάουρα.— (Τόν έχει πλησιάσει κι' έχει ρίξει τα χέρια της γύρω από το λαιμό του. Εκείνος άσυναίσθητα την έχει πιάσει με τ'όνα χέρι από τη μέση.) Λοιπόν; πές μου...

Κάρολος.— Είναι το μυστικό μου.

Λάουρα.— Πού το ξέρει όλος ο κόσμος...

Κάρολος.— Δεν το ξέρει κανείς.

Λάουρα.— Ούτε ή μητέρα σου;

Κάρολος.— Ούτε εκείνη... Δεν ξέρω... Το έμάντεψε.

Λάουρα.— Καί όμως θά έκανες καλά να τ'όλεγες στον άδελφό σου...

Κάρολος.— Αυτό μου λειπε...

Λάουρα.— Τότε σε μένα.

Κάρολος.— Πώς σε σένα;

Λάουρα.— Ναί, γιατί όχι σε μένα; Δεν είμαστε... φίλοι;

Κάρολος.— Μά... μά τι ήθελες να σου πώ;

Λάουρα.— Όλα.

Κάρολος.— Ω, αν ήξερες!

Λάουρα.— Ένα πράγμα μονάχα ξέρω, ότι την ήμέρα συνοδεύεις έμένα άριστερά-δεξιά, και το βράδυ διασκεδάσεις με θεατρίνες.

Κάρολος.— (Σαρκαστικά). Άκριβώς.

Λάουρα.— Καί όμως δεν κάνεις καθόλου σωστά. Δεν έπρεπε να φύγης... να πικράνης τόσο πολύ... έμένα, και τη μαμά σου.

Κάρολος.— Τώρα είναι πιά άδύνατον. Ώρκίστηκα στη μητέρα πώς θά φύγω.

Λάουρα.— (Τόν άγκαλιάζει περισσότερο). Κ' εγώ... Τι θά κάνω μόνη μου; Ο Αντρέας θά λείπη όλη την ήμέρα στο γραφείο του... Λοιπόν; θά μείνης;

Κάρολος.— Όχι.

Λάουρα.— (Θυμωμένη ξεχωρίζεται και κάνει δυο βήματα πίσω, πηγαίνει προς το παράθυρο). Λοιπόν να χαιρεσιά τις θεατρινούλες σου. Δέ θά μου πής τόνόμά της; Θά το βρώ, ξέρεις; Θάχη άσφαλώς κάποιο γαλλικό όνομα. Έτσι να πούμε...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ανδρέας.— Εκπλήττεται πού βλέπει τη Λάουρα ακόμα στο σαλόνι. Ήσouna τόσο βιαστική...

Λάουρα.— Βρήκα τον Κάρολο, κ' έφθασες καυμένη Αντρέα σε μια στιγμή τόσο ακατάλληλη! Ο Κάρολος ήταν έτοιμος να μου πη το όνομα της αγαπημένης του.

Ανδρέας.— Τι θά το κάνης το όνομα; Νά σου το πώ εγώ. Όλες αυτές και κείνες έχουν ένα όνομα: «Βρώμες».

Κάρολος.— (Τά λόγια του άδελφού του τόν επλήγωσαν. Ταράζεται, άνασκηκώνεται. Η φωνή του τρέμει). Αν δεν ήσouna αδελφός μου, κι' αν... Ζητάτε τόνόμα, έ; Τόνόμα της αγαπημένης μου είναι: Έρωτας. Βρίσκεται έδω, στην καρδιά μου, και κανείς δε θά το μάθη ποτέ. Έκανα τη ζωή μου ένα μαρτύριο, πού θά με καίη πάντα με τη φλόγα του. Με τη φλόγα του έρωτα πού δε σβύνει ποτέ, όσο μακριά κι' αν φύγη κανείς, όπου κι' αν πάη, όσο κι' αν θέλη να ξεχάση (ρίχνει τη ματιά του στη Λάουρα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Κυρία Ορβινι.— (Μπαίνει χλωμή, έχει άκούσει τη συζήτηση). Παιδί μου...

Κάρολος.— (Τρέχει και την πιάνει. Ξεσπά σε κλάμματα). Μαμά, δε βαστώ πιά... Δέ μπορώ...

(Ο Ανδρέας και ή Λάουρα κυττάζονται μ' έκπληξη. Έχουν καταλάβει το μυστικό του Καρόλου. Η Λάουρα κατεβάζει το κεφάλι και βγαίνει έξω σιωπηλή. Την ακολουθεί ο Ανδρέας.

Λάουρα.— Δέ θα το πίστευα ποτέ... Είχε δίκιο ή μαμά... Δεν μπορούσα ποτέ μου να φαντασθώ πώς θά μ' αγαπούσε μ' ένα τέτοιο μεγάλο έρωτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Κάρολος.— (Κλαίει στην άγκαλιά της μητέρας του). Μητέρα πονώ, πολύ πονώ... Δέ βαστώ πιά...

Κα Ορβινι.— Μην κλαίς, παιδί μου... Πρέπει... Πρέπει να φύγης... Εκεί κάτω θά την ξεχάσης... θ' αγαπήσης... θά ξεχάσης... θά σε ξεχάσουν. Έπρεπε να αποσωβηθί ένας μεγάλος κίνδυνος.

ΑΥΛΑΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το νομισματοκοπείο της Μαδρίτης έπρόκειτο μια φορά να βάλη σε κυκλοφορία νέα πεντάφραγκα κέρματα με την εικόνα του μικρού τότε βασιλέως Άλφόνσου. Μιά συμμο-

ρία όμως κιβδηλοποιών κατώρθωσε να προμηθευθί τον τύπο των κερμάτων αυτών πριν ακό-

μα κυκλοφορήσουν, κι' όχι μόνο αυτό, αλλά και να κυκλοφορήσουν κιβδηλα κέρματα, πριν ακόμη κυκλοφορήσουν τα αληθινά...

Ο τρόπος με τον οποίο οί κιβδηλοποιοί θέσανε σε κυκλοφορία τα ψεύτικα κέρματά τους είναι νοστιμώτατος:

— Πρώτ'όλα, ένας έπιβάτης, για να πληρώση σ' ένα τραίνο, έδωσε στον εισπράκτορα ένα το εισιτήριο του. Έδωσε στον εισπράκτορα ένα νέο πεντάφραγκο.

— Είναι το πρώτο ντούρο πού βλέπω με την εικόνα του μικρού βασιληά μας, είπε ο εισπράκτορας, παρατηρώντας το ψεύτικο πεντάφραγκο.

— Πολύ όμορφο είναι.

— Μπορούμε να το ιδούμε κι' έμεις; ρώτησαν όλοι οί έπιβάτες, περίεργοι να ιδούν το πρώτο πεντάφραγκο με την εικόνα του Άλφόνσου.

Ο έπιβάτης, πού είχε δώσει το πεντάφραγκο έλαβε τον λόγο:

— Έρχομαι από το Ταμείο, είπε. Με πληρώσανε με νέα πεντάφραγκα.

— Θά έχετε την καλωσύνη να μου αλλάξετε ένα νέο με ένα παλιό;

— Γιατί όχι; Είμαι πρόθυμος. Κι' όποιος άλλος κύριος θέλει, ας όριση...

Η άνταλλαγή αυτή έγινε απ' όλους δεκτή και σε λίγα λεπτά της ώρας ο κιβδηλοποιός είχε αλλάξει όλα τα κάλπικα πεντάφραγκα του με τα αληθινά των έπιβατών του τραίμου.

Η ίδια αυτή σκηνή γινότανε την ίδια ώρα σε πενήντα μέρη της Μαδρίτης, έτσι δε, μέσα σε μια ήμέρα, όλος σχεδόν ο κόσμος είχε γεμίσει τις τσέπες του με ψεύτικα πεντάφραγκα.

Σε μια έσπεριδα ήταν καλεσμένοι ή Κα Στάελ, ή κόρη της και ο πολυς Ταλλεϋράνδος.

Μεταξύ των καλεσμένων έπαίζετο ένα παιγνίδι, στο όποιο ο ένας κάνει στον άλλον μια πολύ δύσκολη έρώτηση, ώστε να τον φέρη σε άμηχανία για την άπάντηση.

Η Κα Στάελ, ρωτάει τον Ταλλεϋράνδο:

— Πρώτ'όλα, αν έσαι, εγώ και ή κόρη μου είμαστε σε μια βάρκα και ξαφνικά ναυαγούσαμε και βρισκόμαστε κι' οί τρεις στη θάλασσα, ποιά θά έσπευδατε να σώσετε πρώτη, έμέ ή την κόρη μου;

— Την κόρη σας, χωρίς άμφιβολία, άπάντησε ο Ταλλεϋράνδος.

— Τι, φώναξε κοκκινίζοντας ή Κα Στάελ, μήπως αυτό είναι νέο είδος φιλοφρονήσεως;

— Καμιά φιλοφρόνησις Κυρία, είπε ήσυχά ο πολύπειρος διπλωμάτης. Σείς, πού είσαστε μια γυναίκα σόφη καθ' όλα, άσφαλώς θά ξερετε και να... κολυμπάτε!

Στον διάσημο Γάλλο άστρονόμο Άραγκώ κάποιος φίλος του, είχε στείλει δώρο ένα πολυτιμώτατο βαρόμετρο. Σε λίγες μέρες, εκεί πού ο ύπηρέτης του το έσκόναγε του έπεσε κι' έσπασε. Ο ύπηρέτης ήταν άπαρηγόρητος, ο δε Άραγκώ, αν και λυπημένος για το άτύχημα, γύρισε και του είπε εύθυμα:

— Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα βαρόμετρο να κατέβη τόσο χαμηλά.

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

Ο ΡΕΜΟΙΟΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια)

Αυτή όμως τη διαφορά δεν την εύρισκε. Ή δμοιότης ήταν τελεία, σ' όλα, σε κάθε λεπτομέρεια.

— Ρόζ χανούμ! άκουσε τον έπισκέπτη της να λέει. Σούταξα πώς θάρθω να σε βρω, και κατά που βλέπεις, βάστηξά το λόγο μου.

Ή ώραία τουρκοπούλα ανατρίχασε. "Ωστε λοιπόν ήτανε αυτός ο ίδιος; Ήτανε ο Μπελογιάννης που κρεμάσθηκε, ο πεθαμένος που βρυκολάκισσε, που βγήκε από το μνήμα κι' έφυγε από την κόλαση; Τρομαγμένη, παραφρονούσα, στεκότανε και παρατηρούσε καταπονημένη τον άρχηγό των κλεφτών.

— Άλλάχ, έσύ σδσε με! έψιθύρισε. Τρελλαίνομαι...

Μεταξύ του ύπρετικού προσωπικού του "Οσμάν Ραντί, ήταν και ο Ίμβραήμ. Ένας μελαψός ευνούχος που φαινότανε νέος, άλλ' ήταν ήλικίας άπροσδιόριστης, πονηρός και ευκίνητος. Ήταν ευνούχος, άλλ' αγαπούσε!

Ο άνθρωπος αυτός, που είχε καταδικασθί να μην μπορεί να ίκανοποιήση τον πόθο του, αγαπούσε πολύ. Ή μαραμμένη ψυχή του φωτίσθηκε από τις άσπραπές των ματιών της Ρόζ χανούμ, ο θάνατος της καρδιάς του νικήθηκε από την άκτινοβολία της όμορφιάς της "Οθωμανίδος.

Και να ο μαύρος ευνούχος έρωτευμένος! Πόθοι δεν άνετάρασσαν τα κοιμισμένα νεύρατου δούλου, άλλ' ή ψυχή του είχε επαναστατήσει, είχε διατηρήσει τη δύναμη της θελήσεώς του... Στην άρχή του άρεσε να την άπηρετεί. Σιγά—σιγά έπεδίωκε να τó κάνει και στο τέλος άισθανότανε την ανάγκη να κάθεται διαρκώς μαζί της, να την βλέπει γυμνή μέσα στο μπάνιο της, να την κυττάζει ώρες πολλές, σιωπηλός και άκίνητος.

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο κυριευότανε από τó άπροσδόκητο πάθος του. Ή χανούμισσα, που δεν φανταζότανε αυτόν του τόν έρωτα, τον καλούσε κοντά της. Πόσες φορές δεν ξαπλώθηκε άπάνω του μετά τó μπάνιο, έντελώς γυμνή! Πόσες φορές δεν τον πρόσταξε

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: *ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο διοικητής της Λαμίας "Οσμάν Ραντί, για να εκδικηθί τον Μπελογιάννη που τον μισούσε γιατί ήταν ένδοξος και γιατί πίστευε πως ήταν έρωστής της γυναίκας του Ρόζ χανούμ, έστειλε τον έμπιστό του Γιουσούφ να κλέψη από τó Μοναστήρι την Ξάνθω, μιá όμορφη νέα, που τη νόμιζε έρωμένη του Μπελογιάννη. Ο Γιουσούφ την έκλεψε και ενώ την είχε άρρίσει στην παραλία κι' έπηγε να φέρη τó άλογό του, την έπλησαν Άλγερινοί κουρσάροι. Τη στιγμή εκείνη είχε φθάσει εκεί και ο Μοούρος, ένα κλεφτόποιντο δεκαοχτώ έτών, έμπιστος του Μπελογιάννη. Για να σώση την Ξάνθω τρώπωσε κι' αυτός κοντά στο κουρσάρικο, που ξανοίχτηκε άμέσως. Μέσα στο κουρσάρικο ήτανε και ή γυναίκα του άρχιπειρατού, ή Μπιάνκα, που θύμωνε γιατί ο άνδρας της, που τον μισούσε, ήθελε να κάνει έρωμένη του την Ξάνθω, κι' άπεφάσισε να σκοτώση και τούς δυό. Άλλά και οί πειραταί συνωμοτούσαν κι' αυτοί, κατά του άρχηγού τους, που ήθελε μοναχά δική του την Ξάνθω. Έν τώ μεταξύ ο Μπελογιάννης έμαθε ότι έκλεψαν την Ξάνθω, και πήγε στο άνάκτορο του διοικητού να την γυρέψη. Ο "Οσμάν θέλησε να τον πιάση. Ή Ρόζ χανούμ, τον έκρυψε σ' ένα υπόγειο, τοι πρότεινε να την πάρη να φύγουν, κι' έπειδή εκείνος άρνήθηκε, τον ξανακλείδωσε κι' έφυγε και ύστερα πήγε κι' έστειλε τόν άνδρα της να τον βρη στο υπόγειο. Εκείνος είχε ανακαλύψει μιá υπόνομο και βγήκε στην άλλη μεριά, αλλά τον έπιασαν. Τό άλλο πρωί πήγαν και τον εκρέμασαν. Άλλ' όταν οί στρατιώτες έφυγαν, ένας δήθεν ζητιάνος που βοιζιότανε εκεί τον ξεκρέμασε πόνιν πεθάνη. Κι' έφυγε κατά την θάλασσα ο κρεμασμένος, όταν βρέθηκε άφηνικά περικυκλωμένος από τούς κουρσάρους της Μπιάνκας. Μέσα στο κουρσάρικο ή Μπιάνκα σκότωσε τον Μπελούλ κι' άνεκηρύχθη άρχηγός τους, αλλά την ίδια στιγμή άρχισε να τούς κυττάει κάποιον καράβι. Ο Μοούρος έν τώ μεταξύ έσκότωσε κάποιον κουρσάρο αλλά ένας άλλος τον έρωξε στην θάλασσα. Τό κουρσάρικο έπιασε φωτιά. Ή Μπιάνκα με τούς άνθρώπους της μπήκαν στη βάρκα κι' άφισαν την Ξάνθω στο καράβι που καιγότανε. Άρπαξαν ένα άλλο καράβι, πήγαν στη Λαμία για τρόφιμα και συνήντησαν στο δρόμο τον Μπελογιάννη, τον περιζύκλωσαν και θέλησαν να τον πάρουν μαζί τους. Εκείνος άρνήθηκε και τούς ξέφυγε, άλλ' ή Μπιάνκα του φώναξε πως αν σε μιá βδομάδα δεν πήγαινε να την βρη σε μέρος που ώρισε, θα πούλαγε σ' άλλον την Ξάνθω. Έφυγε ο Μπελογιάννης και μιá νύχτα μπήκε στο λουτρό της Ρόζ χανούμ να την σκοτώση. Όταν εκείνη τον αντίκρυσε κατατρόμαξε.

είχε ένα σχετικώς μικρό παράθυρο, αυτό με τó όποιο άερίζετο. Σάν ευνούχος που ήταν, είχε τó δικαίωμα να μπαίνει στο γυναικόνιτη. Έτοποθέτησε ένα τραπέζι κάτω από τó παραθυράκι, άνέβηκε, κι' από κεί παρατηρούσε με βλέμματα στοργικά και παραπονετικά την κυρία του, όταν ξαφνικά την είδε να κυττάζει με τρόμο προς μιá διεύθυνση. Έκύτταξε κι' αυτός κι' άνεσκήρτησε.

— Ο Μπελογιάννης! έψιθύρισε.

Ο άρχηγός των κλεφτών ήταν τόσο ένδοξος, ώστε προκαλούσε σ' όλους την έπιθυμία να τον γνωρίσουν. Ο Ίμβραήμ τον είχε ήδη πολλές φορές άλλοτε και τόν έγνωρίζε τόσο καλά, ώστε να μην μπορεί να κάνει λάθος. Οί ίδιες σκέψεις ποδύλθαν στη Ρόζ χανούμ χοροπηδούσαν τώρα και στο δικό του έγκέφαλο.

Ο Μπελογιάννης εκεί! Μέσα στο λουτρό, μονάχος με

τη γυμνή κυρία του, όπλισμένος και άνηλεής εκδικητής. Θα σκότωνε την άγαπημένη του; Αυτή ή σκέψη έκυριάρχησε κάθε άλλης και τού επάγωνε την ψυχή. Δεν γύρεψε να λύση κανένα από τά μυστήρια εκείνα, που άπασχόλησαν την χανούμισσα. Άπό κάθε άλλο αίσθημα δυνατότερος ήταν ο φόβος για τή ζωή της και μιá σκέψη τόν είχε κυριεύσει δολόκληρο: Να τρέξη να είδοποιήση τούς φύλακες.

Άποτραβήχτηκε γρήγορα, κατέβηκε κάτω, και ώρμησε έξω. Με τη βία που έτρεχε έπεσε επάνω στην Χατηγγιέ, την καμαριέρα του άφέντη του, από την όποία έμαθε ότι ο "Οσμάν ήταν στο γραφείο του. Της συνέστησε να πάη να κλειστή στην κάμαρά της, γιατί συνέβαιναν σοβαρά πράγματα, και χωρίς να της δώση περισσότερες εξηγήσεις, έτρεξε κατά τó δωμάτιο του κυρίου του.

Ή καμαριέρα στάθηκε για λίγες στιγμές και τόν παρατηρούσε που έφευγε, με ύφος ανθρώπου που προσπαθεί να καντεύση κάτι. Μήπως είχε γίνει κάποια έπιδρομή κλεφτών, μήπως οί ύπηρέται επανεστάτησαν, ή μήπως ή Ρόζ χανούμ είχε στην κάμαρά της κάποιον έρωστή; "Ο,τι άπ' αυτά κι' αν συνέβαινε, δεν ύπηρχε λόγος να πηγαίνει εκεί, να διαδρόμους. Πήγε στο δωάτιο των ύπηρετών, τούς μεταβίβασε τις συστάσεις του Ίμβραήμ, και μ' όλο ότι όλα αυτά τά χαρακτηρισαν ως βλακίες του ευνούχου, άπεφάσισαν έν τούτοις να μην άπομακρυνθούν άπ' εκεί που ήταν. Κι' αυτό ήταν ή άφορμή να λάβουν πόη χάραν τά γεγονότα που έπηκολούθησαν, την τροπή που θα δοίμε σε λίγο.

Ο Ίμβραήμ έφθασε στο γραφείο του άφέντη του, τη στιγμή που βγαίνει ένας άλλος, που τόν έπληροφόρησε ότι ήταν μέν μέσα ο "Οσμάν Ραντί, άλλ' ήταν πολύ θυμωμένος και μπορούσε να ξεσπάση άπάνω του. Ο ύπηρέτης έφυγε.

Ο ευνούχος στάθηκε για μιá στιγμή διστακτικός και φαινότανε σαν να ρωτούσε κός και έαυτό του, τί τάχα μπορούσε τόν έαυτό του, τί τάχα προεβνίσει στον άφέντη να είχε τέτοιο θηριώδη θυμό. Του ένα τóτο συμβάλνη έψιθύρισε τέλος, δεν θα είναι τρομερότερο άπό αυτό που θα του είπω έγω.

Έσπρωξε ελαφρά την πόρτα και μπήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'. ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Άκουσε, λιποθυμούσα από τρόμο ή όμορφη χανούμισσα, τη φωνή του γνωστή άλλ' έχρηκή, μιá φωνή που ήχοισε άκόμα τρομακτική στις άκοές της, και της βροντοφωνούσε αδιάκοπα πως θα την ξεδικήτο, άκόμη και μέσ' από τόν τάφο. Μά ήταν όμως άληθινό; Ζούσε ο άνθρωπος εκείνος που κρέμασαν; Είχε νικήσει και τόν "Αδη άκόμα ο άνίκητος αυτός άνθρωπος κι' έρχότανε τώρα να τός άνθρώπος λόγο για τις πράξεις της. Της ζήτηση λόγο για τις πράξεις της. Έχασε την ψυχραιμία της. Ή έμφάνηση του ανθρώπου παράδοξο, αλλά κάτι τó πλώς πράγμα άκατανόητο. Και μ' όλη τη υπερφυσική της ψυχής της, ή Ρόζ χανούμ γενναίωτα να τρέμη κι' ένοιωθε τά γόνατά της να λυγίζουνε.

— Άλλάχ! έψιθύρισε. Είσαι λοιπόν φάντασμα;

Άκουσε τόν ψιθυρισμό της ο Μπελογιάννης και χαμογέλασε.

— Φάντασμα να! άπάντησε. Τό φάντασμα της δικαιοσύνης, που θα σάς κυνηγή σ' όλη σας τή ζωή.

— Φοβάμαι...

— Άς τρέμουν κι' άς φοβούνται οί τύραννοι τις ίδιες τους πράξεις και τά ίδια τους κακουργήματα. Στόν ύπνο και στο ζύπνο, άς βασανίζονται από τούς άναστεναγμούς των δυστυχισμένων γυναικοπαίδων και μους τών πικρά τους δάκρυα, που θα γινούνε φείδια να τούς δαγκώσουνε.

— Φοβάμαι!

— Να φοβάσαι ναί, αυτό πρέπει. Γιατί είσαι και σ' ένα όμορφο φείδι. Όμορφο και φαρμακρό.

— Σ' αγαπώ! Πρίν γίνης φάντασμα, σ' αγαπούσα...

— Κι' άπ' την πολλή την άγάπη σου μ' έπρόδοσε, έκούβλησες τούς άνθρώπους σου και μ' έπιασαν. Ήρθες να με ίδης κρεμασμένο, ίκανοποιηθες κι' έφυγες.

— Σ' έμισούσα. Άλλά σ' έμισούσα γιατί σ' αγαπήσα. Τώρα τι ήρθες να κάνης εδώ;

— Αυτό που σούταξα.

Ή όμορφη "Οθωμανίς έερρικασε.

— Ά, όχι! έψέλλισε. Λυπήσου με! Έγώ σ' αγαπήσα.

— Μιá τέτοια άγάπη δεν την χρειάζομαι έγω. Θα πεθάνης.

Ή Ρόζ χανούμ, που άγωνιζότανε να σωθί με κάθε τρόπο έειπε:

— Μπελογιάννη έσύ! Ή φάντασμα είσαι ή άνθρωπος. Τι γυρεύεις για να μ' άφίσης να ζήσω; Έχω χρήματα... έχω δύναμη...

— Ούτε τά χρήματά σου μου χρειάζονται, ούτε τη δύναμή σου λογαριάζω έγω.

— Έλεος, Μπελογιάννη μου, λυπήσου με. Με τί μπορώ ν' αγοράσω τή ζωή μου;

Είχε κλίνει τó γόνυ τώρα. Χωρίς να φροντίζει να κρύβη τις γύμνιες της — κι' είχε ρίξει μονάχα επάνω της ένα

μεγάλο σάλι — σερνάτανε κοντά του με ένωμένα τά χέρια σε μιá θερμή ίκεσία, σε μιá άπελπισμένη προσπάθεια να τόν συγκινήση.

Ο Μπελογιάννης είχε βγάλεϊ τó μαχαίρι του. Σοβαρός, μεγαλοπρεπής, συνωφρευμένος, παρατηρούσε την όμορφη τουρκοπούλα, που τόν είχε αγαπήσει και ταυτόχρονα τόν είχε μισήσει μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Είχε όρκισθί να την σκοτώση. Ή Ρόζ

χανούμ ήταν μιá όρητική γυναίκα, με αίσθηματα βίαια, άσυγκράτητα, έπικίνδυνα. Και πολυμήχανος ήταν και ριψοκίνδυνη. Ήταν ώραία, ήταν θελκτική. Μπορούσε να κάνει κακό στους Έλληνες, να προκαλέση τή σφαγή τους. Άλλά ήταν μονάχα τóτο;

— Ρόζ χανούμ! τής έειπε. Έγώ ήμουνά έχθρός σου, κι' έτσι μου φέρθηκες, αυτό τó καταλαβαίνω. Μά τó κορίτσι εκείνο τί σούφταιξε; Ή άμοιρη ή Ξάνθω τί σούκανε, ώστε να θελήσης να την βουτήξεις στη ντροπή;

— Ψέμματα! έτραύλισε ή χανούμισσα, που είχε έν τώ μεταξύ σηκωθεί και διώρθωνε μηχανικά τó φέρεμά της. Είχα ηλέμει γιατί έβλεπα πώς περιφρονούσε έμένα, γιατί αγαπούσε εκείνη... Και στη ζήλεια μου άπάνω σου είπα ένα ψέμμα, ότι τάχα ή Ξάνθω ήταν σκλάβά μου. Μά την Ξάνθω δεν την έφεραν εδώ ποτέ!

Ο Μπελογιάννης έμεινε για μιá στιγμή σκεπτικός. Πραγματικώς οί άνθρώποι του, μ' όλες τους τις προσπάθειες, δεν κατώρθωσαν να ίδουν εκεί μέσα την Ξάνθω. Γυναίκες έμπιστοι, είτε δήθεν πωλήτριες μετοξωτών, ή μάγισσες τάχα, που ήεσαν να προμαντεύουν τó μέλλον, είχαν μιή στο άνάκτορο του "Οσμάν Ραντί, άλλ' ούτε την είδαν, ούτε άκουσαν να μιλάνε γι' αυτήν.

Ξαναρώτησε τη Ρόζ χανούμ, κι' εκείνη του ώρκίσθη πως τού λέγε την άλήθεια. Τώρα δεν έμεινε στο Μπελογιάννη καμμιá άμφιβολία πως ή Μπιάνκα του είχε πεί την άλήθεια. Άνθρώποι της την είχαν άρπάξει κι' αν δεν ήθελε να την πάνε στο Τούνεζι να την πουλήσουν, έπρεπε να τρέξη στο κουρσά-

ρικό της τὸ γρηγορώτερο, καὶ μετανοοῦσε πὺ δὲν ἐφρόν-
τισε νὰ κανονίσῃ μὲ τὴν Μπιάνκα, τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὴν
πρῶτη συναντήσῃ τους.

Ἡ Ρόζ χανοῦμ τὸν ἐκύτταζε χωρὶς νὰ μιλά. Ἐως τ'
αὐτιά της ἔφθανε τώρα κάποιος ἐλαφρὸς θόρυβος, πὺ
τὴν ἔκανε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ εἶχαν
ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν τοῦ Μπελογιάννη καὶ κινητο-
ποιοῦντο ἐναντίον του.

— Ἀν τὸν ξεγελάσω μὲ τὴν κουβέντα, ἐσκέφθηκε,
σώθηκα.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα τὰ μάτια της ἄστραψαν. Ἀλλ' ὁ
Μπελογιάννης δὲν τὸ ἐπρόσεξε. Κι' ἐκείνη, ἄρχισε σὲ λίγο
νὰ προσπαθῇ καὶ πάλι νὰ τὸν πείσῃ πὺ δὲν ἔπρεπε νὰ
τὴν σκοτώσῃ, καὶ τοῦ μιλοῦσε καὶ τοῦ κλαιγώτανε, ἐνῶ ὁ
θόρυβος ἀκούγεται δυνατώτερος.

— Θὰ πεθάνῃς, χανοῦμισσα! τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὴν
ἄκουσε. Ἐνας πόλεμος μέχρι θανάτου ἔχει ἀρχίσει ἀνα-
μεταξὺ ἐμένα καὶ τοῦ Ὁσμάν Ραντὶ. Αἷμα στὸ αἷμα καὶ
φονικὸ στὸ φονικὸ. Σκοτώνοντας ἐσένα, δὲν σκοτώνω μο-
ναχὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη πὺ ὠρίσθηκα νὰ σκοτώσω. Δίνω
στὸν Ὁσμάν Ραντὶ ἓνα μπάτσον· κάνω τοὺς Γραικοὺς νὰ
ξεθαρρέψουν. Ὁ θάνατός σου, μέσα στ' ἄλλα, εἶναι ἀνάγκη.

— Ἐλεος!

— Θὰ πεθάνῃς χανοῦμισσα, κι' ἄδικα ἐλπίζεις πὺ μπο-
ρεῖ νὰ ρθῶν νὰ σὲ βοηθήσουνε.

— Ἐλεος!

— Στὸν τρομερὸ ἀγῶνα πὺ ἀρχίσαμε, ἡ λέξη αὐτὴ δὲν
ὕπάρχει. Ποιὸς ἀπὸ σὰς λυπάται ἐμᾶς; ποὺς ἐσκέφθη
ποτέ σὰς ἀν κλαῖνε μαννοῦλες τὰ παιδιὰ τους καὶ γυναί-
κες τοὺς ἄνδρες τους; Τὴ λέξη αὐτὴ, πὺ δὲν τὴν ἔχετε
στὰ χαρτιά σου, τὴν ἐσθύσαμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ δικά μας.
«Ὁφθαλμὸ ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» νὰ
τὶ μᾶς ἐκληρονομήσατε.

— Λυπήσου με...

— Θὰ πεθάνῃς, σοῦ τὸ ὠρίσθηκα.

— Συχάρωσέ με.

— Θὰ πεθάνῃς, αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα. Μέσα στὸ σπῆτι
τοῦ θέλω νὰ σκοτώσω τὴ γυναῖκα σου καὶ ἄς πεθάνω
ἐπειτα.

— Σ' ἀγάπησα!

— Καὶ γι' αὐτὸ θὰ πεθάνῃς!.. Στὸν τρομερὸ ἀνεμοστρό-
βιλο πὺ θ' ἀρχίσῃ σὲ λίγο, ἓνας ἔρωτας θὰ φτερουγίσῃ
μπροστὰ μας: ὁ ἔρωτας γιὰ
τὴν ἐλευθερία.

— Λυπήσου με...

— Θὰ πεθάνῃς!

Ἀνεσκήρτισε τώρα, ἀνεπὴ-
δησε, ἀνετινάχθη κατὰ χλωμὴ
ἡ τουρκοπούλα. Ἡ φιλοτιμία
της, πὺ τὴν εἶχε πνίξει ὁ
φόβος, ἐξηγέρθηκε μονομιάς.
Ἡ ὑπερηφάνεια, πὺ τὴν εἶχε
συντρίψει ἡ σκέψη τοῦ θανά-
του, συνετάραξε πάλι τὸ
πνεῦμα της. Καὶ ἀφοῦ θὰ πέ-
θαινε, ἄς ἐπέθαινε ὅπως ἐταί-
ριαζε σ' αὐτὴ τὴ μεγαλοπρε-
πὴ καὶ ὑπερήφανο!

— Ἐ, λοιπὸν, τότε, δὲν σὲ
φοβάμαι! τοῦ ἀπήντησε. Ἀφοῦ
σ' ἀρέσει νὰ σκοτώνῃς γυναί-
κες, ἀρχισε πρῶτα ἀπὸ μένα...

Εἶχε τὴν ἰδέα τάχα ὅτι οἱ
ἄνθρωποι τοῦ σεραγιοῦ τρέ-
χανε σὲ βοήθειά της, καὶ γι'
αὐτὸ μιλοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπο; Ὀχι! Ἡ ὑπερήφανη
τουρκοπούλα, δὲν ἤλπιζε τί-
ποτα καὶ δὲν ἀκούγε τίποτε
ἄλλο παρὰ μονάχα τὴ φωνὴ
τῆς ὑπερηφάνειάς της. Οὔτε
φοβώτανε, οὔτε ἔτρεμε. Μιά
τεραστία μεταβολή, κατὰ τρό-
πο παράδοξο, εἶχε συντελε-
σθῇ μέσα στὴν πολυτάραχη
ψυχὴ της. Κι' ἐκείνη, πὺ ἐδῶ
καὶ λίγες στιγμὲς ἔτρεμε καὶ
παρκαλοῦσε, ἀντίκρουζε τώ-
ρα ἄφοβα τὸν Μπελογιάννη
πὺ, σοβαρὸς καὶ μεγαλο-

πρεπὴς, ἀνηλεὴς καὶ ἀδυσώπητος, τῆς ἐπανελάμβανε
— Θὰ πεθάνῃς!..

Ὁ Ὁσμάν Ραντὶ δὲν ἀρκέσθηκε στὸ ὅτι κατῳρῶσε νὰ
κρεμάσῃ τὸ μιστὸ τοῦ ἀντίπαλο. Τὸ νὰ βρῇ τὴν Ἐάνθη
ἦταν ζήτημα φιλοτιμίας. Ἐδῶσε διάφορες ὁδηγίες σ' ἐκεῖ-
νον πὺ τοῦφερε τὴν εἰδηση ὅτι εἶχε μάθει διάφορα μυστι-
κὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, κι' ἔστειλε κατασκόπους νὰ ἐξα-
κριβώσουν γιὰ τὴν ὁμορφὴ καλόγρια δὲν εἶχε φτάσει τὴν
ὠρισμένη νύχτα στὸ κρεβάτι τῆς ἀτιμώσεως. Τὸν Γιουσούφ,
πὺ γύρισε τρομαγμένος νὰ τοῦ διηγηθῇ τὸ πάθημα τοῦ
τὸν ξανάστειλε ἡ ἄλλους γιὰ νὰ ψάξουν στὰ τριγύρω μέ-
ρη, ἀλλὰ ὅλες του αὐτὲς οἱ προσπάθειες δὲν φέρνουν κανένα
ἀποτέλεσμα.

Τοῦ εἶπαν πὺς ἐξαφανίσθηκε τὸ πτώμα τοῦ Μπελογιάν-
νη, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σ' αὐτὸ καμμιά σημασία. Μιά τέτοια
ἐξαφάνισιν δὲν γινώτανε γιὰ πρώτη φορὰ: συγγενεῖς ἢ
φίλοι, τᾶπερναν κρυφὰ καὶ τᾶθαβαν σύμφωνα μὲ τοὺς κα-
νόνες τῆς θρησκείας των, καὶ αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ
τὸ ἀπαγορεύσῃ.

Ἐνα πράγμα μονάχα τὸν ἀνησυχῆσε κάπως ἡ ἀπειλὴ τοῦ
Μπελογιάννη πὺς θὰ σκοτονώτανε ἡ ἀδελφὴ του. Ἐφρόν-
τισε ὅμως νὰ διαδοθῇ πὺς θὰ κρεμοῦσε δέκα Ἑλληνίδες ἀν
ἐπάθαινε ἡ Ἀζιγιὲ τίποτε κακὸ, κι' ἤλπιζε ὅτι τοῦτο θὰ
τοὺς ἔκανε νὰ φοβηθοῦν καὶ νὰ μὴν τὴν πειράξουν.

Ἐως τὴ νύχτα ἐκείνη, πὺ μέσα στὸ λουτρό ἔγιναν τὰ
γεγονότα πὺ διηγούμεθα, δὲν εἶχε μάθει τίποτε νεώτερο.
Κάποιος ταχυδρόμος εἶχεν ἔλθει ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν
Ἀλὴ πασᾶ τὸν Ἰωαννίνων, πὺ τοῦ ἐφιστοῦσε τὴν προσο-
χή στὶς κινήσεις τὸν Ἑλλήνων καὶ τοῦ πρότεινε συνεργα-
σίαν, κι' ἦταν κλεισμένος στὸ γραφεῖό του καὶ μελετοῦσε αὐτὸ
τὸ γράμμα, ὅταν ἓνας ὑπὸ κρυφῆς ἐμπῆκε καὶ τοῦ εἶπε πὺς
κάποιος Τοῦρκος, ἓνας γέρος πὺ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ,
εἶχεν ἔλθει κι' εἶχε φέρει κάποιον πράγμα πὺ ἐπερίμενε.

— Δὲν περιμένω τίποτα! εἶπεν ὁ Ὁσμάν Ραντὶ. Ὡς τόσο
κυττάχτε νὰ ἰδῇτε μήπως εἶναι κανένας γκιαούρης ποῦρθε
νὰ με σκοτώσῃ, ψάχτέ τον, καὶ φέρτον ἐδῶ.

Ἐστερα ἀπὸ λίγο ὁ ἄγνωστος γέρος παρουσιαζώτανε
στὸ διοικητὴ, κρατώντας στὸ χέρι ἓνα μεγάλο ταγάρι ραμ-
μένο καλὰ.

— Χθὲς τὸ πρωτὶ, εἶπε, πῆγε στὸ σπῆτι μου ἓνας Τοῦρκος
γεροντώτερος κι' ἀπὸ μένα, ἄνθρωπος πὺ γιὰ πρώτη φορὰ

τὸν ἔβλεπε ἡ γυναῖκα μου, κι'
ἄφισε αὐτὸ ἐδῶ τὸ ταγάρι
νὰ τὸ φέρουμε στὴν ἀφεντιά
σου, πὺ τὸ περιμένεις καὶ
πρόσταξες νὰ σοῦ τὸ φέρουμε
ὅποια ὥρα μπορέσουμε. Ἐγὼ
ἔλειπα. Μόλις γύρισα καὶ μοῦ
τὸπαν ἐκκίνησα κι' ἦρθα.

Διάφορες σκέψεις, ἄλλες
τρομερές κι' ἄλλες ἀστεῖες
στριφογύριζαν στὸ μυαλὸ τοῦ
Τοῦρκου διοικητῆ. Πῆρε τὸ
ταγάρι καὶ τὸβαλε ἐπάνω εἰς
ἓνα τραπέζι. Διέταξε νὰ βά-
λουν τὸν γέροντα νὰ δειπνήσῃ
καὶ νὰ ξεκουρασθῇ, κι' ὅταν
ἔμεινε μόνος ἐπῆρε ἓνα μα-
χαίρι καὶ ἔκοψε τὸ σπάγγο
μὲ τὸν ὅποιον ἦταν ραμμένο
τὸ ταγάρι. Τὸ ἀνοίξε. Παρα-
μέρισε μερικὰ κουρέλια κι'
ἐφρικίωσε στὸ τρομακτικὸ θέ-
μα πὺ τοῦ παρουσιάσθηκε.

Ματωμένο, ὠχρὸ, μὲ τὴν
ἀγωνία τοῦ θανάτου ἀποτυ-
πωμένη βαθεῖα στὴ μορφὴ του,
βρισκώτανε μπροστὰ του τὸ
κεφάλι τῆς ἀδελφῆς του Ἀζι-
γιὲ χανοῦμ, καὶ δίπλα του ἓνα
κομμάτι χαρτιοῦ, μὲ κηλίδες
τοῦ αἵματός της. Πνίγοντας
τὴ φρίκη καὶ τὴ λύσα τοῦ ὁ
διοικητῆς, μὲ χέρια πὺ ἔτρε-
μαν ἀπὸ ταραχὴ καὶ συγκί-
νησιν ἐπῆρε τὸ ματωμένο
χαρτὶ τὸ ξεδίπλωσε καὶ ἐδιά-
βασε.

Εἶπες, κοφτά, τὰ λόγια σου κι' ἀδύνατα,
Πνοοῦλα μυρωμένη τῆς ἀγάπης,
Καὶ στὰ μαλλιά σου, πὺ θολὴ τρικύμιαζε
Τοῦ μίσους ἐπνιγότανε ὁ Ἀράρης.

Σὲ χᾶιδεψα ἀπαλὰ καὶ χαμογέλασα
Ὅπως ὁ Νικητὴς τὸ νικημένο·
Μὲ τὴ θερμὴ κι' ἀδύνατη καρδούλα σου
Δὲν ἔννοιωσα πὺς μ' εἶχες, Σὺ, δεμένο.

ΒΑΣΟΣ ΚΥΒΔΕΛΟΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

Φτωχὲ τραγουδιστὴ

Πάει ἐνάμιση χρόνος τώρα, πὺ ἔρχονταν
πάντα, κάθε δειλινὸ, στὸ καφεενάκι τῆς γει-
τονιάς μου. Ἦταν γυρτὸς ἀπὸ τὸ πολὺ ἀσῆμι
τὸν μαλλιών του, πὺ, μ' ὅλα τὰ ἐβδομητὰ
του χρόνια, στόλιζαν τὸ σεβάσμιο κεφάλι
του. Κρατοῦσε ἓνα παλὸ βιολί κι' ἔσερνε
πάντα πίσω του ἓνα ξανθόμαλλο παιδάκι, ὡς
πεντέμιση χρόνῳ.

Τὸ βιολί του, ὅταν ἔπαιζε, δὲν εἶχε τὸν συ-
σθετισμένο τόνον τὸν βιολιών πὺ παίζουν στὶς
χαρές. Κάθε νότα του ἦταν κι' ἓνας στε-
ναγμός.

Πάει ἐνάμιση χρόνος τώρα, πὺ ἔρχονταν,
πάντα, κάθε δειλινὸ, στὸ καφεενάκι τῆς γει-
τονιάς μου Ἐπαιξε ἓνα-δὺο κομμάτια, ἔβγαζε
τὸ μαντῆλι του καὶ μάζεψε δεκάρες.

Τὸ ξανθόμαλλο ἀγοράκι, ὀρφανὸ ἀπὸ μάνα
καὶ πατέρα καὺς μάθαμε, χαμογελοῦσε σ'
ὅποιον ἔδινε λεπτὰ τοῦ γέρου παπποῦ
του. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ καὺμός, τί θὰ
πῇ ὀρφάνια. Ἐνα κουλούρι τούφτανε
γιὰ νὰ χαμογελάσῃ.

Εἶχαμε τόσο συνειθίσει τὸ παράξενο
ζευγαρι, πὺ ἂν καμμιά φορὰ ὁ γέρος,
ζευγαρι, πὺ ἂν καμμιά ξέχναγε, κα-
ἔπειτα ἀπὸ τὸ κομμάτι ἔχναγε, κα-
θὼς μάζεψε λεπτὰ, κανένα ἀπὸ τὴν
παρέα μας, ἐκεῖνος τοῦ φώναζε:

— Ἐ, παπποῦλη, μένα μὲ ἔχνασες; Κι'
ἔδινε κι' αὐτὸς κάτι.

Πάει ἐνάμιση χρόνος τώρα, πὺ ἔρ-
χονταν πάντα, κάθε δειλινὸ, στὸ καφε-
ενάκι τῆς γειτονιάς μου. Καὶ τὸν εἶ-
χαμε συνειθίσει τόσο!

Προχτὲς δὲ φάνηκε. Ἦταν ἄρρω-
ρωτηθήκαμε τὸ λόγο. Ἦταν ἄρρω-
στος; Βρῆκε καμμιά ἄλλη γειτονιά
πὺ μάζεψε περσότερα;

Χτὲς, σὲ μίαν ἄκρη μιάς ἐφημερίδας
διαβάσαμε:

«Ἀνευρέθη νεκρὸς ἐντὸς τῆς
ὑπ' ἀριθ. τάδε, δδὸς τάδε, ἔτοι-
μορροῦ οἰκίας, ὁ γέρον Χ. Χ.
Ἐκ τῆς γενομένης νεκροψίας ἀ-
πεδείχθη ὅτι ἀπέθανε ἓκ πνευ-
μονικῆς συμφορῆσεως. Ὁ μι-
κρὸς ἔγγονος τοῦ ἀποθανόντος
ἀνευρέθη παρὰ τὸ πτώμα παλ-
ζων μὲ μερικὰ κομμάτια, παρεδό-
θη δὲ εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον.»

Φτωχὲ τραγουδιστὴ! ψιθυ-
ρίσαμε μὲ τρεμάμενα χεῖλη
κι' ἓνα δάκρυ θόλωσε τὸν
ματιὸν μας τὴν ἄκρη. Φτω-
χὲ τραγουδιστὴ, ἐσὺ ἡσυχά-
σες. Μὰ κείνο, τὸ φτωχὸ πα-
νέριμο ἔγγονάκι!...

Πόσο ἀλήθεια τὸ λυπώ-
μαστέ τὸ ξανθόμαλλο ὀρφα-
νό... Εἶχε συνειθίσει ν' ἀκο-
λοῦθῃ τὸν παπποῦ στὶς ἀ-
τέλειες περιπλανήσεις του
γιὰ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ
ψωμοῦ τους. Εἶχε μάθει νὰ
ζῇ μὲ τὰ χᾶδια του καὶ νὰ
κοιμάται μὲ τὸ νανούρισμά
του. Καὶ τώρα;

Καῦμένο, φτωχὸ ὀρφανό!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΛΚΩΝΑΚΗΣ

Περάσματα

Ἡ λαμπρὴ σελήνη
φέγγει μέσ' τὰ δάση
ἀνθισμένη ἡ πλάση
τῆς χαμογελά.

Ἀπειρὴ γαλήνη
γύρω βασιλεύει
τὴν ψυχὴ μαγεύει
καὶ τὴν ξεγελά.

Στῆς λιμανούλας πάνω
τὸ θολὸν καθρέφτη
κάποιος ἴσκιος πέφτει
κι' ἀρμενίζει ἀχνὰ

Ὁνειρο ἦταν πλᾶνο
πὺ ἔφυγε κι' ἐχάθη
μέσ' τὰ νύχτια βάθη
καὶ πιά δὲ γυρνᾷ

Α. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Φτωχεῖς ὑπάρξεις

Φτωχεῖς ὑπάρξεις, ἄμοιρες, πὺς ζῆτε
σὲ τρώγλες, σὲ χαμόσπιτα φριχτά;
Κοντὰ σὲ σὰς ἡ σκέψη μου πειτᾷ
γιὰ τὸ ξέρω, δόλιες, πὺς πονεῖτε.

Γυρεύετε παντοῦ, μὰ δὲ θὰ βρῆτε
οἶχτο, συμπόνια, ἀγάπη: Τὰ λεπτὰ
ἀνοίγουν τίς ἀγκάλες, τὰ σκυφτὰ
μέτωπα τ' ἀνυψώνουν. Σεῖς πὺς ζῆτε;
Εἶναι μεγάλη ἡ θλίψη σας καὶ τόση
ἡ ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ,
γιὰ τὸ Θεὸς δὲ βρῆκε νὰ σας δώσῃ
λίγη χαρὰ μονάχα: τοῦ ψωμοῦ.

Φτωχεῖς ὑπάρξεις, δόλιες, τῆς Ἀθήνας
πὺς ζῆτε μὲ τὸ φόβητρο τῆς πείνας!

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

Σύγνεφα

Σύγνεφα ταξιδιάρικα, οἱ στοχασμοί μου, πᾶνε
σπρωγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο στὴ μouxρωμένη δύση·
πουλιὰ θλιμμένα μοιάζουν, πὺ βιαστικὰ πετᾶνε
νὰ φτάσουνε σ' ἀπονειμιά, ἢ μπόρα πρὶν ἀρχίσῃ...

Σύγνεφα ταξιδιάρικα μαζί σας φεύγει ἡ μέρα,
πὺ μοῦφερε ἀναπάντεχα μιὰ ἀξέχαστη χαρὰ.
Κι' ἡ νύχτα πέφτει σκοτεινὴ κι' ἀνάστηρ σὲ φόβερα
στὴ μοναξιά μου, ἀλλοῖμονο, σὺν μαύρῃ συφορά...

Ξ. Χ. ΚΑΤΣΟΥΝΩΤΟΣ

Μὲ τ' ἀγριολούλουδα

Ψηλὰ ἀπὸ βράχια ἀπότομα κι' ἀπὸ σκιερὰ ρουμάνια
πηγὲς κυλᾶνε τὰ νερά, κρυστάλλινα καὶ κρύα
κάτου στὸ ρέμμα, σιτὴν πλαγιά, στὰ δάσια, στὰ Γεράνια.
Στὸ Μῦλο, ὡς πρῶτα δὲν κυλᾶν γυρνᾶνε στοὺς μπαξέδες
δροσίζουν τὰ χρυσάνθεμα, τ' ἀσπρόκρινα, τίς βιόλες
τοὺς ἡλίους, τοὺς βασιλικούς κι' ὅλους τοὺς μενεξέδες.
Ταχὺ, δεκαπεντ—Αὐγουστο, ξανθόμαλλες κοπέλλες
θὲ νὰ τρυγήσουν ἀγκαλιὲς λογιῆς—λογιῆς λουλούδια
μποुकέτα νὰ τὰ δέσουνε, σὲ μεταξεῖς κορδέλλες
Πέρα στὲς Λάκκες, στὰ στερνὰ, θὰ κόψουν ἓνα—ἓνα
τοῦ κάμπου τ' ἀγριολούλουδα νὰ πλέξουνε στεφάνια
γιὰ τὴν Κυρὰ τὴν Παναγιά. Τὴν Παναγιά Παρθέναν.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΓΛΗ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ καταδίκη

Ὁ δικαστὴς εἶχε μπροστὰ του μιὰ γυναῖκα
συντετριμμένη, γερασμένη. Τὰ μάτια τῆς ψυ-
χῆς του ὅμως, μέσα ἀπὸ τίς πρόωρες ρυτίδες
τῆς «μάρτυρος», ἔβλεπαν μιὰν ἄλλη. «Ἐκεῖ-
νη». Τὴν γυναῖκα πὺ εἶχε ἀγαπήσει ὅταν
ἦταν ἀκόμα φοιτητᾶκος τῆς νομικῆς. Τὴν γυ-
ναῖκα πὺ ἦταν ἡ πρώτη τῆς ἀγάπης, ἡ πρώτη
του κι' ἡ μοναδικὴ του ἀγάπη.

Πάνω στὴν ἔδρα, πίσω ἀπὸ τὰ θαμπὰ γυα-
λιά, ὁ νοῦς του πεταῖε στὰ περασμένα. Ὅσο
κι' ἂν θέλῃ νὰ συγκεντρωθῇ, ὅσο κι' ἂν προσ-
παθῇ νὰ προσέξῃ τὴ δικογραφία, ὁ δικαστὴς
θυμᾶται τὰ νεῖατά του: ὅταν ἦταν φοιτητᾶ-
κος κι' αὐτὴ μιὰ χαριτωμένη πεταλούδις.

Θυμᾶται ἓνα ἀπριλιάντικο θαλπερὸ ἀπομε-
σήμερο, σὺν τὸν σπριγνὸν, πὺ ἡ πρώτη καὶ
στερνὴ του ἀγάπη τοῦχε ὀρκιστῇ:
— Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ Χριστὸ μας, πὺ κι'
αὐτὸς ἀγάπησε. Σ' ὀρκίζομαι ἐνώπιον
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πὺς θὰ σ' ἀγαπᾷ
αἰῶνα.

Τ' ἄλλο πρωτὶ—πὺς πῆζει ἀπὸ πίκρα
τὸ στόμα του μόνο πὺ τὸ ρυμᾶται—
τὴν βρῆκε σ' ἄλλου ἀγκαλιά.

Ὁ δικαστὴς κάνει μιὰ ὑστατὴ προσ-
πάθεια καὶ συνέρχεται. Τὰ περασμένα
δὲν ἀφοροῦν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐδῶ ἐνδια-
φέρουν μόνον τὰ γεγονότα. Τὰ τόσο
φρικιαστικά. Πάνω σ' αὐτὰ καὶ μόνο
θὰ στηριχθῇ γιὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπό-
φασή του. Ἡ πεταλούδις τοῦ βρι-
σκεται τώρα μπροστὰ του γιὰ νὰ μαρ-
τυρήσῃ καὶ νὰ ὑπερασπιστῇ τὴν ἀβω-
ότητα ἐνὸς ἄλλου. Τοῦ «ἄλλου» ἐκεῖ-
νου, πὺ στάθηκε αἰτία νὰ χωριστοῦνε
καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν πόνο τῆς ἐγκατα-
τάλειψης. Ἀ, πόσο ὑποφέρει στὸ ἐυ-
πνῆμα αὐτὸ τὸν περασμένον!... Ὡστό-
σο, ἡ θύμηση τοῦ καθήκοντος
τὸν κάνει νὰ συγκεντρωθῇ
γρήγορα.

Μὲ ἐπίσημη β-τρεῖα, φωνὴ ρω-
ταῖ:

— Μάρτυς ὀρκίζεστε ὅτι ὁ...
ἄντρας σας ἦταν στὸ πλευρὸ
σας τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.
Τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ
ἀνθρώπων. Ἦταν κοντὰ μου.

Τὶ ἔφταιξε, λοιπὸν, ὁ αὐτοῦ
ρὸς δικαστῆς ἂν δὲν πῆγε τὴ
μάρτυρα, κι' ἔβγαλε κατὰ δι-
καστικὴ ἀπόφασιν: Τὶ ἔφται-
ξε ἂν ἀκούσε τὸν ἴδιο ὄρκο
μὲ τὸν ἴδιο μελιστάλαχτο
τόνον στὴ φωνή, σὺν τότε
πὺ τοῦ ὀρκίζοντος πὺς:

θὰ τὸν ἀγαποῦσε αἰῶνα;
Τὶ ἔφταιξε ἂν τὸ παρελθὸν
τοῦδωκε ἀφορμὴ νὰ κρῇ ἡ
τὸ παρὸν, ὅπως ἀξίζει νὰ τὸ
κρῇ; Τὸ σφάλμα δὲν ἦταν
δικό του.

Ἦξερε πόσο ψεύτικος ἦ-
ταν ὁ ὄρκος καὶ τι χολὴ ἦ-
ταν κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ
μέλι τῆς φωνῆς.

ΑΙΓΛΗ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Η καταπληκτική ζήτηση του Πα-
σχάλινου και μεταπασχάλινου
φύλλου μας, εξήντησε στα πε-
ρισσότερα κιόσκια το «Πάνθεον»
από την πρώτη μέρα της κυκλοφο-
ρίας του. Όσοι από τους αναγνώ-
στες μας, δε μπόρεσαν να βρουν τα
φύλλα αυτά, ως αποταθούν στα γρα-
φεία μας το γρηγορότερο, πούν
εξαντηθούν και τα ελάχιστα αντί-
τυπα, που μας απέμειναν.

Π. Α. Ι. ζ.—Κάθε Παρασκευή βράδυ, ως
τις 8, βρίσκομαι πάντα στο γραφείο. Σας
περιμένω να τα πούμε. Μ. α. ν. Ζ. φ. γ. ρ.—
Το «συνειθισμένη ιστορία» φαίνεται γραμ-
μένο από άνθρωπο, που ξέρει να γράφει.
Δυστυχώς είναι μεγάλο για τη σελίδα μας.
Ε. ι. ρ. Μ. α. θ.—Αντίληψεις. Μπορώ να
σας πεισω πως έχω απόλυτα δίκιο, αν έρ-
θετε να συζητήσουμε. Έ. μ. μ. Β. λ. α. χ.—
Το θέμα που καταπιεστήκατε θέλει πολύ
ξεδιπλωμα. Στις δυο σελιδοϋλές πνίξατε
την εμπνευσή σας, κάνοντας μια περίληψη
να πούμε. Για τα β. σ. λ. ι. δ. α. μας χρειάζονται
μικρά καμμάτια βέβαια, αλλά καλοζυγισμέ-
να στην απόδοση. Δηλαδή, το θέμα τους
να είναι ξεδιπλωμένο άρτια. Και για να
μπορέσει να ξεδιπλωθεί ένα θέμα, μέσα σε
μια στήλη το πολύ, πρέπει να είναι ανά-
λογο. Πάντως το «ή ματωμένη καρ-
διά» έχει μια πηγαία συγκίνηση αξιοπρο-
σεχτη. Ν. ι. κ. Κ. ο. ρ.—Το κομματάκι, που
μου στείλατε «εις διπλούν», είναι δυστυχώς
πεζοτράγουδο και μάλιστα πεζοτράγουδο
μέ... ειρωνική διάθεση. Λυπάμαι, αλλά πε-
ζοτράγουδα δεν δημοσιεύω. Κ. ω. σ. τ.
Β. α. σ.—Οι στίχοι σας καλοί αλλά λιγάκι
ρηχοί. Δεν έχουν αποδώσει καθόλου τον
παλμό, που τους ενέπνευσε. Γ. ρ. Κ. Π. α. υ. λ.—
Πολύ πρωτότυπο και χαριτωμένο ως σύλ-
ληψη το «Κάποιος με ρώτησε». Η απόδο-
σή του όμως χωλαίνει τόσο, που πρέπει να
ξαναγραφεί απ' αρχής. Αν σας είναι ευ-
κολο πάρτε το και περάστε κανένα βράδυ
από το γραφείο να σας υποδείξω τι μπο-
ρεί να γίνει. Α. ι. μ. Ρ. ο. ζ.—Αν είσατε
αληθινά 16 χρονά, σας συγχαίρω πρώτα
πρώτα για τον εύγενικό και σεμνό τρόπο
που εκδηλώνεστε. Υστερα μέσα από τους
άτεχνους—βέβαια—στίχους σας, διακρίνε-
ται καθαρά ένα ταλέντο, που δεν πρέπει
να παραμεληθεί. Το «τί θελω» μ' άρεσε
περισσότερο απ' όλα. Αν μπορείτε πάρτε
κανένα βραδάκι τα τραγούδια σας κι' ελά-
τε από το γραφείο να σας υποδείξω ένα
ένα τα τεχνικά λάθη, ώστε να τ' αποφύγετε
άλλοτε. Γ. ω. ν. α.—Νά σας κάνω αναλυτι-

Κάθε αναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μας στείλει
ένα του— όσο το δυνατόν συντομότερα— με πέντε δραχ-
μές μεταχειρίσιμα γραμματόσημα για την έγκριση. Αν
το έργο έγκριθ—ή κρίση θάνατι λίγο αυστηρή βέβαια—
θα δημοσιευτεί στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΔΟΓΟ-
ΤΕΧΝΗΣ». Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογη του καλύ-
τερου κομματιού και ο συγγραφέας του θα καλείται να
μας δώσει μίαν δόκιμη σελίδα του, που θα δημο-
σιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

κή κριτική από τη σελίδα αυτή, είναι—κα-
θώς καταλαβαίνετε—αδύνατο. Αν θέλετε
περάστε από το γραφείο φέρνοντας και τα
τραγούδια σας να σας κάνω
ανάλυση. Έκείνο, όμως, που
δε μπορώ να μη γράψω εί-
ναι πως έχετε σπουδαίοτα
ταλέντο και μεγάλη πρωτο-
τυπία στην έκφραση. Θάθε-
λα-άληθαι—να σας γνωρίσω. Μ. ι. μ. ο. ζ. α.—
Οι στίχοι σας μαρτυρούν πως, αν θελήσετε,
να επιδοθήτε σοβαρά και να μελετήσετε,
θα γράψετε πολύ καλά μια μέρα. Προς το
παρόν δίνετε κάπως άβαστα τα νοήματά
σας, όχι γιατί σας λείπει η εμπνευσή αλλά
γιατί χωλαίνετε στην έκφραση. Σφίγγετε
όσο μπορείτε τις εικόνες και μ' την αφάνε-
ση να παραστέρετε από την ομοιοκαταλη-
ξία. Τ. Δ. ρ. Το «Στο χωριό» δημοσιεύ-
τηκε. Το άλλο μου ήρθε πολύ άργα και
έχει χάσει πιά την επικαιρότητά του.
Α. α. μ. π. ρ. Φ. λ. Το πεζό σας ύστερει πολύ
από το ποίημα. Η «αιώνια ύπαρξη» έχει
πρωτοτυπία και δοσια και μαρτυρεί
πως έχετε ταλέντο. Διορθώστε το λίγο τε-
χνικά και ξαναστείλτε το (Στο σονέτο ρι-
μάζουν οι στίχοι 1-4-5-8 καθώς και οι
2-3-6-7. Οι άλλοι έξι στίχοι ξευγαρώνον-
ται όπως θέλετε με τη ρίμα και ο τελευταίος
πρέπει να ρίμα και το επιγραμματικό).
Ν. Κ.—Το «Να τους πής» αν είχε προσεχτή
στη ρίμα ο τελευταίος στίχος (στο λάσπη)
δε ριμάει με το «διαμάντι» θα ήταν
δημοσιεύσιμο γιατί έχει έναν εντελώς
προσωπικό παλμό κι' είναι δοσμένο με
μεγάλη λαγαρότητα. Μήπως μπορείτε να
το διορθώσετε και να μου το ξαναστεί-
λετε; Ρ. ι. λ. γ. ρ.—Έχω διαβάσει δικά σας
πολύ-πολύ ανώτερα. Το «Ηθελα» που είναι
πλημμυρισμένο από έναν δυνατό λυρι-
σμό, σκοντάφτει που και που στο μέτρο
(στιχ. 3, 4). Αν μου επιτρέψετε να το
ρετουσάρω, ξαναστείλτε το αναφερόμενος
σ' αυτή την απάντηση και θα δημο-
σιευθεί. Τα άλλα δύο είναι πεζοτράγουδα
κι' έχω δηλωμένη τη γνώμη μου γι' αυτό
το είδος. Μ. α. κ. Π. α. υ. λ. Πάρτε το «Μη-

Δ. Π., Δ. Α. Η., Δ. Γ. Μ. Θά σ'ας γίνη το
χατήρι μόλις μπορέσω να επιτύχω με σχε-
τικές εικόνες J e a n L e o n .—Στείλτε
μου κάτι χωρίς γραμματόσημο,
αναφερόμενος σ' αυτή μου την
απάντηση. Τα προηγούμενα δεν
τα έχω πιά. Τ. α. κ. Σ. τ. ι. α. κ. Γ.
Π., Θ. ε. ο. δ. Π. ο. λ.—Ευχαριστώ.
Δ. Σ. τ. ε. φ.—Ευχαριστούμε. Θά
διαβίσω τα συγχαρητήριά σας. Α. Γ.
Κ. ο. β.—Φίλε μου σ'ας σφίγγω με ειλικρί-
νεια το χέρι. Έχετε ταλέντο πλούσιο και
ξέρετε αρκετά καλά τη γλώσσα. Υστε-
ρα έχετε όμως πάρα πολύ στο στίχο, δυστυχώς
(άρουθμίες, χασμωδίες, κακοτονισμένοι στί-
χοι) Μ'αυτά θα διορθωθούν πολύ γρήγο-
ρα με την μελέτη. Η φράση σας στην
πρόα είναι πολύ καλή, σφιχτοδεμένη, πλού-
σια. Θά δημοσιέω κάτι πεζό σας αν δεν
ήταν όλα πεζοτράγουδα. Περιμένω, λοι-
πόν. Ε. ό. ά. γ. Τ. ζ. ω. ρ. τ.—Προτιμήστε το
στίχο από το πεζό. Μ' αυτό δεν πρέπει
να νομίζετε ότι ο στίχος σας είναι άρτιος.
Όχι. Έχει ένα σωρό ψεγάδια, (λάθη στο
μέτρο, στη ρίμα κ. τ. λ.) αλλά βλέπω κα-
θαρά, πως με το στίχο εκφράζεστε πιά άνε-
τα. Αν προσέξετε τη μορφή (την ποιητι-
κή φόρμα) των τραγουδιών σας και κα-
τορθώσετε ν' αποφύγετε στο μέλλον μια
«ιδιόρρυθμη» έλξη μετρου, που υπάρχει πού
και πού στους στίχους σας, θα γράψετε μια
μέρα πολύ ωραία τραγουδάκια, γιατί η
εμπνευσή δεν σας λείπει. Ν. Α. ι. γ.—Οι
στίχοι σας είναι κακοί όχι μόνο ως τεχνι-
κή έκτέλεση, δυστυχώς. Πριν να κάνη κα-
νένας γρήση της περιήφησης «ποιητικής α-
δείας» πρέπει να ξέρει καλά το συντακτι-
κό και τη γραμματική. Σε κανένα από τα
τρεις στιχουργημάτά σας δεν υπάρχει η πα-
ραμικρή εμπνευσή. Καλύτερα θα ήταν να
εγκαταλείψετε την ποίηση. Δεν πρόκειται
να προσδέψετε ποτέ. Ν. τ. ε. π. Π. α. ν.—Το
«Ηάρρωστη άρραβωνιαστικά» πολύ καλό,
αλλά πάρα πολύ μεγάλο. Αν το συντομέ-
ψετε λίγο θα δημοσιευθεί άσφαλως. Έχε-
τε ταλέντο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

HERB

Το ιδεώδες καλλυντικόν

Κυρίες μου, θέλετε να άρέσετε; Κορίτσια, θέλετε να
κάνετε δέρμα δροσερό, βελουδένιο, λαχταριστό;
Μεταχειρισθήτε την HERB

Η Χέρμπ δεν είναι από τα συνήθη καλλυντικά. Είναι προϊόν
της Αμερικανικής Έταιρίας HERB ORNAMENTAL CO
Κατασκευάζεται καθ' ολοκληρίαν από φυτικά εκχυλίσματα ως
εκ τούτου είναι τελείως άβλαβής. Στο υγιές δέρμα έχει θαυμα-
τουργά αποτελέσματα. Τα μπιμπίκια, τις πανάδες, τα στίγματα,
τους μαύρους πόρους, τις έρυθρότητες του δέρματος, τη γυαλά-
δα, το ήλιόκαυμα, τα έξαλείφει τελείως. Μετά το μπάνιο, δροσίζει, ανακουφίζει. Το εύμορφο δέρμα είναι θη-
σαυρός. Μόνον η HERB δύναται να σας το χαρίση. Πωλείται εις τα φαρμακεία, μυροπωλεία, και λοιπά
ειδικά καταστήματα, αντί δρχ. 75.—Γεν. Αντιπρ. διά την Ελλάδα: ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ, Έρατο-
σθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23—458 — Παρακαταθήκη: Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Στοά Φέξη 80.—
(Είς τας έπαρχίας αποστέλλεται άνευ ουδεμιάς επιβαρύνσεως, έναντι ταχυδρομικής έπιταγής).

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τα Γερμανικά
χάπια ANTIKOMAN
Θεραπεία, χωρίς ένεσεις
Φαρμακείον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Πειραιώς 1 Αθήναι

Διά την βαφήν των φορεμάτων
σας να μετακρίνεσθε μόνον
τας γυνήσας Γερμαν. Βαφάς: ARTI
που ούδέποτε ξεβάφουν. Πωλούνται
στά Φαρμακεία Εμπορικά της Συντακίας
σας.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδ. ιατρικών & Δερματικών Νοσημάτων
Όδός Μάγερ 23α—Τηλέφ. 25,532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα
δι' έκαστον άσθενή

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1^Α (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 23—443

Χονδρική και λιανική πώλησις φαρμάκων.
"Ολα τα προϊόντα των καλλιτέρων εργοστασίων της Εύρώπης.
'Εκτέλεισις συνταγών, παρ' έπιστημόνων.

ΕΚΤΕΛΟΥΜΕΝ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΕΙΣ. ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ
ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΔΙΣΚΙΑ "ANTI-KOMAN,"
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΝΕΣΕΙΣ

Για προηγούμενα φύλλα του «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλούνται εις τα γραφεία μας προς 4 Δρχ. έκαστον
καθώς και εις τα κάτωθι: ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ
Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Άριστοτέλους 1
Γ. ΖΑΒΑΛΟΣ Έξωθεν Καφενείου «Νέον», Όμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιώς 2, Όμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Έξωθεν παλ. ήλεκτρ. Σταθμού
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Έξωθι Βασιλικού, Όμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Έξωθι Κινημ. Μάζεστικ
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Άγίων Θεοδώρων.
Ν. ΚΟΤΤΙΑΣ Γωνία Σταδίου και Υπ. Έσωτερικών
ΣΤΑΥΡΟΣ Σταδίου έξωθι Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεία Έξωθι Φαρμακείου Μαρινοπούλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου. Έδ. Λδ
ΚΑΟΥΦΜΑΝ Έναντι Βιβλ. Έλευθερουδ. Πλατ. Συντος
Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Έναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συντος
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζόγλου
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΤΖΑΚΑ και ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ, Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ και Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου
Μ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ και Σία, Σταδίου 48
ΑΘ. ΚΑΡΑΒΙΑ, Γωνία Ακαδημίας—Ίπποκράτους 3
Πράκτωρ μας έν Άμερικη ό κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ»

Μία μοναδική ευκαιρία διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. Διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ ἀριστουργήματα τῆς Παγκοσμίου Φιλολογίας. Θὰ δύνασθε νὰ ἀποκτήσετε ταχύτατα ὁλόκληρον βιβλιοθήκην ἀπὸ 100 τόμους, ἐξ 150—400 σελίδων, ἕκαστον μὲ 20 δελτία καὶ 6 δραχμὰς καθε τόμον.

Δηλαδή μὲ 20 μόνον δελτία, ἥτοι κάθε εἴκοσι ἡμέρες, θὰ ἔχετε δικαίωμα νὰ πάρετε 1—10 τόμους—ὅσους θέλετε—οὕτως ὥστε ἐντὸς 200 ἡμερῶν νὰ ἀποκτήσετε βιβλιοθήκην ἀπὸ 100 τόμους!!

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ! Τὰ βιβλία ποὺ θὰ σᾶς δοθοῦν δὲν θὰ εἶναι βιβλία ποὺ ἐκδίδονται ἐσπευσμένως καὶ μεταφράσεις ποὺ περικόπτονται. Θὰ εἶναι βιβλία κατὰ πιστὴν μετάφρασιν καὶ θὰ περιέχουν ὁλόκληρον τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως. Ἡδὴ ὁ «Ἡμερήσιος Κήρυξ» ἔχει ἐτοιμάσει τὴν πρώτην καὶ δευτέραν σειρὰν τῶν βιβλίων αὐτῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἑξῆς:

“Αἱ Ἀπογοητευμένοι,, τοῦ Πιερ Λοτί, “Ὁ Ἀθῶος,, τοῦ Ντ’ Ἀνούντσιο, “Ὁ Ἀρχιεπισκοπάρχος,, τοῦ Γ. Ὀνέ, “Ἐκείνη δὲν ἀπῆντησε,, τῆς Ματθίλδης Σεράο, “Ἡ Γαβριέλλα,, τοῦ Λαμαρτίνου, “Ἡ Ἐξαδέλφη Λαύρα,, τοῦ Μαρσέλ Πρεβώ, “Ἡ Βικτωρία,, τοῦ Κνουτ Χάμσον, “Τὰ Ἀνοιξιάτικα νερά,, τοῦ Τουργκένιεφ, “Ἡ Ἀγανακτισμένη,, τοῦ Μεξεμουά, “Ἡ Μανὸν Λεσκώ,, τοῦ Μαρσέλ Πρεβώ, “Τὸ Καινιξμπουργκ,, τοῦ Πιερ Μπενουά, “Ὁ Μπὲν Χούρ,, τοῦ Οὐάλας, “Ἡ Ἀτιμασθεΐσα,, τοῦ Ἰουλίου Γκάδστων, “Ἡ Λιάννα,, τοῦ Ἀρετέ, “Ἡ Πρώτη Ἀγάπη,, τοῦ Τουργκένιεφ, “Ἡ Σαπφώ,, τοῦ Ἀλεξ. Δουμά, “Σὰρξ καὶ Διάβολος,, τοῦ Σούντερμαν, “Ἡ Θεία Κωμωδία,, “Ἡ Κόλαση,, “Καθαρτήριο,, καὶ “Παράδεισος,, τοῦ Δάντε, “Υπὸ τὰ φθινοπωρινὰ ἄστρα,, τοῦ Κνουτ Χάμσον, “Ἡ Παρανομία,, τοῦ Κιστεμάρκεν, “Ἡ Κυρία Χρυσάνθεμον,, τοῦ Πιερ Λοτί κλπ...

Περὶ περισσότερας λεπτομέρειας θὰ δῆτε εἰς τὸ φύλλον τῆς Μεγάλης Καθημερινῆς Ἑφημερίδος «**ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΚΗΡΥΞ**», τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς 22 Ἀπριλίου.

ΑΙ ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΙ
ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΙ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ

ΔΙΣΚΙΑ
ΠΥΡΑΜΙΔΟΝ